

அச்சாப்பிள்ளை

நவாஹம்

அச்சாப்பிள்ளை

புகலீடம்,
தமிழர்கள்,
குழந்தை வளர்ப்பு
குறித்த சில அவதானிப்புகள்

நிருபா

அச்சாப்பிள்ளை

நன்றி

இந்நாலினை வெளியிட நிதியுதவி
வழங்கிய ஜூர்மனியிலுள்ள கேளின் நகரத்தின் மேயருக்கு
மனமார்ந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

Vielen Dank für die finanzielle
Unterstützung durch das Amt des
Oberbürgermeisters, Büro für internationale
Angelegenheiten.

வெளியீடு

Club der Freunde Sri Lanka
Uthawi - Friends
C/o Allerwelfshaus
Körner Street, 77 - 79
50823 Köln

அச்சாக்கம்

ஈகுவாவிற்றி கிரபிக்ஸ் (பிரைவேட் லிமிட்ட)

315, ஜம்பெட்டா வீதி,
கொழும்பு - 13.
தொலைபேசி . 0094 11 2389848

விலை ரூபா : 200/-

உதவுங்கள்

பிள்ளைகளுக்கு அடிக்காதீர்கள்
பிள்ளைகள் துண்புறுத்தப்படுதல் கண்டால்
உடனே நிறுத்த முயலுங்கள்

பிள்ளைகள் பற்றியும்
அவர்களுடனான சரியான அனுகுமுறைகள் பற்றியும்
எழுதுங்கள்

உங்கள் பிள்ளைகளுடனும்
நண்பர்களின் பிள்ளைகளுடனும்
நல்ல நண்பர்களாக இருக்கப் பழகுங்கள்

அவர்கள்
எப்போதுமே அருகில் இருப்பவர்கள்
நீங்கள்தான் உலகென்று வாழ்பவர்கள்.

நல்ல விடயங்களைக் காட்டுங்கள்

உங்களை நோக்கி ஒவ்வொரு வேளையும்
கேள்வி எழுப்புங்கள்
பிள்ளைகள் பற்றிய உங்கள் அனுகுமுறைகள்பற்றி
ஒவ்வொரு தடவையும் உங்களைக் கேள்வி கேளுங்கள்.

பிள்ளைகள்

ஆம்! உங்கள் பிள்ளைகள்

உங்கள் சொந்தங்கள்

சொத்துக்கள் அல்ல

நாளைய சமூகத்திற்கான நல்ல மனிதர்களாக
வளர்க்கப்படவேண்டியவர்கள்

உங்களால் முடியும்!

பெற்றோர் அற்ற பிள்ளைகளுக்குப் பெற்றோர் ஆகுங்கள்
வீடற்ற பிள்ளைகளுக்கு

முடிந்தால்

உங்கள் வீட்டில் இடங்கொடுங்கள்

பெற்றோர் அற்ற பிள்ளைகளுக்கும்

விடுதிகளில் வாழும் பிள்ளைகளுக்கும்

உதவுங்கள்

உதவுவதற்குத்தானே எத்தனையோ வழிகள் உண்டு

நாலுக்கான அவசியம்

நாம் சிறுமியராக அல்லது இளம்பிள்ளைகளாக எண்பதுகளில் ஜேர்மனியில் வாழ்ந்தபோது எமது வயதையுடைய தமிழர்கள் மிகக் குறைவானவர்களே எமது நகரங்களில் வசித்தனர். எமது பெற்றோர்களால் அகதிகளாக அழைத்துவரப்பட்ட நாம் அன்னிய நாட்டின் அன்னிய மொழியைக் கற்கவேண்டிய நிரப்பந்தத்தில் இருந்தோம். எமக்குப் புதிதான கலாச்சாரம் பழக்கவழக்கங்களுடன் முடிதி மோதினோம்.

மொழி என்னும் விடயத்தில் நிச்சயமாக அதனைக் கற்கத்தான் வேண்டுமென்கின்ற கட்டாயத்தில் இருந்தோம். ஏனைய விடயங்களைப் பொறுத்தவரையில் குழப்பநிலை. ஏனெனில் பழக்கவழக்கங்களும் நடை முறைகளும் எமது வீடுகளில் ஒருவிதமாகவும் வீட்டிற்கு வெளியே வேறு விதமாகவும் இருந்தன.

எவை சரியானவை என்று தெளிவாகத் தெரியாதபோதும் அந்த வயதிற்கும் அறிவிற்கும் ஏற்ப எமது நடைமுறைகளில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்துவது இயல்பாக நிகழ்ந்தன. ஆனால் அது அவ்வளவு இலகுவானதாக இருக்கவில்லை. எமது பெற்றோருக்கு ஒவ்வாத விடயங்களை நாம் வீட்டிற்குள் கொண்டுவந்தபோது எமக்கிடையே முரண்பாடுகள் எழுந்தன. அதேபோல் அன்னியமான எமது நடைமுறைகள் ஜேர்மனியர்களுக்கு ஏனான்திற் குரியவையாக அன்னியமானவையாக ஒத்துவராதவையாக அல்லது புதுமையானவையாக இருந்தன எனலாம்.

இந்தக் காலகட்டங்களில் இப்படியான பிரச்சினைகளைச் சந்திக்கும் ஜேர்மன் இளைஞர்களுக்கு அல்லது இங்கு எம்மைப்போன்று பல ஆண்டு

களுக்கு முன்னர் குடியேறிய வேறுநாடுகளைச் சார்ந்த இளைஞர்களுக்கு அவரவர்கள் மொழியிலேயே உதவி அல்லது தகவல் பெறக்கூடிய நிறுவனங்கள் இருந்தன. இளைஞர் தத்தமது மொழிகளிலோ அல்லது தமது கலாச் சாரங்களை ஒத்த தமது வயதையொத்தவர்களுடன் கூடிக் கதைப்பதற்கான, பிரச்சினைகளை அனுகுவதற்கான பல வழிமுறைகள் இருந்தன. ஆனால் எமது நிலை அப்படியல்ல. தமிழர்கள் இந்தக் காலகட்டத்தில் ஜேர்மனியில் பெருமளவில் வாழ்ந்து வராததும் நீண்டகாலமாக இங்கு வசிக்காததுமே இதுபோன்ற அமைப்புகளோ அல்லது சந்தர்ப்பங்களோ இல்லாததற்கான காரணங்களாக இருந்திருக்கலாம்.

தொண்ணுறைகளிலும் அதற்குப் பின்னரும் சிறுவர்களினதும் இளைஞர்களினதும் தொகை அதிகரித்தது. இன்று ஒவ்வொரு வீட்டிலும் அனேகமாக இளைஞர்களை அல்லது சிறுவர்களைச் சந்திக்கமுடியும். பெற்றோர்களுடன், பிள்ளைகளுடன் சந்தித்து உரையாடும் போது அவர்களுக்கிடையில் ஏராளமான முரண்பாடுகள் பிரச்சினைகள் இருப்பதனை அறியமுடிகின்றது. ஆனால் அவை தனிப்பட்ட பிரச்சினைகளாகவும் குடும்ப மாண்ம் சம்பந்தமான பிரச்சினைகளாகவும் கருதப்படுகின்றன. வெளியிலுக்குறித்து தெரியாமல் வீட்டிற்குள்ளேயே முடக்கிவைப்பதற்கான முயற்சிகள் நடைபெறுகின்றன. ஆயினும் அவை எப்படியோ சில சந்தர்ப்பங்களில் வெளியே தெரியவந்தும் விடுகின்றன. இப்படியான பிரச்சினைகளை தனிப்பட்ட குடும்பப் பிரச்சினைகள் என்பதனைத் தாண்டி. பொதுவான எடுத்துக்காட்டுகளுடன் சமூகத்தின் பிரச்சினைகளாகக் கருதி, என் திறந்த வெளியில் விவாதங்களுக்கும் கருத்துப் பரிமாற்றங்களுக்கும் உட்படுத்த முடியாது?

சினிமாவிற்கும் குடும்ப விழாக்களுக்கும் கொடுக்கும் முக்கியத்துவத்தினை பெற்றோருக்கும் பிள்ளைகளுக்குமான முரண்பாடுகள் பற்றிய விவாதங்களுக்குக் கொடுப்பதில்லை. என? பிள்ளைகளை வளர்ப்பது பற்றிய விடயங்களை எழுதுவதும் விவாதிப்பதும் அவற்றினைக் கருக்களாகக் கொண்டு நாடகங்களோ பாடல்களோ செய்வதும் இரண்டாவது பட்சமாகவே கருதப்படுவதாக நான் உணர்கிறேன்.

இலக்கியத்தை முதன்மையாக வைத்து நடைபெறும் கூட்டங்களிலும், பெண்களின் உரிமைகள் பற்றிப்பேசும் விவாதங்களிலும் வெளியீடுகளிலும் இவ்விடயம் இடம் பெறுவது குறைவதான். குழந்தைவளர்ப்புப்பற்றிக் கதைத்தால் பெண் உரிமைகள் பற்றிப் பேசும் பெண்கள் "பெண்நிலை வாதிகளாகப்" பார்க்கப்படாமல் வெறும் அம்மாவாக, குடும்பப்பெண்ணாகப் பார்க்கப்படுவாள் என்று கருதி இவ்விடயம் பற்றிப் பேசாமல் இருக்கும் சந்தர்ப்பங்களும் உள்ளன.

இன்று பரவலாகவும் மேலோட்டமாகவும் இவ்விடயம்பற்றி தமிழர்களின் தொலைக்காட்சிகள், வானோலிகளில் மற்றும் ஒரு சில வெளியீடுகளில் கருத்துப் பரிமாற்றங்கள் நடைபெற்றுள்ளன. என்னைப் பொறுத்தவரையில் அவை ஆழமற்றவை.

பிரச்சினைகளைத் தத்துவங்களினுடாக எளிதில் புரிந்துகொள்ளமுடியும். அதற்கான தீர்வுகளையும் எழுத்தின் மூலம் இலகுவாகக் கூறிவிடமுடியும். ஆனால் நடைமுறை என்பது எப்பவுமே சிக்கலானதுதான் என்பதனை நாம் எல்லோரும் எதோ ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் உணர்ந்திருக்கிறோம். சமூக போதனாசிரியத்துறையில் பட்டப்படிப்பை முடித்தபோது சிறுவர்களுக்கான சட்டப் பாதுகாப்புகள், அவர்கள் பிரச்சினைகள், அவர்கள் பிரச்சினைகள் பற்றி உள்ளியல் ரீதியாகப் புரிந்துகொள்ளல், அவர்களது வளர்ப்பில் பங்குபெறும்போது சரியாக அனுகுதல் போன்ற விடயங்களை அறிந்தாயிற்று. இவ்விடயங்களை நடைமுறையில் சாத்தியமாக்கும் சந்தர்ப்பம் சிறுவர் இல்லத்தில் பணிபரியும்போதும் எனது உறவினரினதும் நண்பர்களினதும் பிள்ளைகளுடன் பழகும்போதும் ஏற்பட்டது. நடைமுறையிலுள்ள சிக்கல் களை நன்கு உணரமுடிந்தது. அத் தருணங்களில் எனக்குள் பல கேள்விள் எழுந்தன. அவற்றிற்கான விடைகளில் பலவற்றை இன்னமும் தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன். இதுவரையில் ஒரு தாயாக இருந்து பிள்ளைகளுக்கு நேரடியாக முகங்கொடுக்கவேண்டியிருக்காததால் எழுதுவதற்கு எனக்கு இலகுவாக இருந்திருக்குமோ என்கின்ற கேள்வியையும் கூடவே சேர்த்துக்கொள்கிறேன். இதன் காரணமாகவே எடுத்துக்கொண்ட விடயங்களும் விளக்கங்களும் முழுமைப்பொருள் இருக்கலாம்.

பிள்ளைகள் பெற்றோருக்கான பிரச்சினைகள், பிள்ளைகளை வளர்ப்பதில் ஏற்படும் பிரச்சினைகள் தமிழர்களுக்கு மட்டுமானவையல்ல. அவை இன்று நேற்று ஆரம்பமானவையுமல்ல. அவற்றிற்கான தீர்வுகள் ஒற்றை வரியிலோ ஒரு நூலினுடாகவே சொல்லிவிடக்கூடியவையுமல்ல.

பார்த்த அனுபவித்த படித்த விடயங்களிலிருந்து எனக்குள் எழுந்த கேள்விகளையும் அபிப்பிராயங்களையும் ஒரு தொகுப்பாக உங்கள் முன் வைத்துள்ளேன். இது ஒரு சிறு பொறி. இதிலிருந்து சூடான விவாதச் சுவாலைகளும் சில வேளை நல்ல ஒளிக்கீற்றுக்களும் உருவாகுமெனில் அவை இம் முயற்சிக்கான வெற்றியாகும்.

-நிருபா

காகன், ஜேர்மனி

அச்சாப்பிள்ளை

தமிழ் இலக்கியத்தில் புலம் பெயர் இலக்கியம் என்பது தனியாகவும் தனித்துவமாகவும் நோக்கப்படும் அளவுக்கு முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளது.

எண்பதுகளின் இறுதிப் பகுதிகளில் தேசிய விடுதலை போராட்டத்தின் ஏற்பட்ட அரசியல் நெருக்கடி காரணமாக எழுந்த தேக்கநிலை, அது பற்றிய கேள்விகள் எழுப்படுவதையும், கருத்தாடல்கள் செய்யப்படுவதையும் வலியுறுத்திக் கோரி நின்றது. ஈழத்துச் சூழலில் சுதந்திரமாக பேச முடியாதிருந்த பல்வேறு விடயங்களையும் பேசுவதற்கான வாய்ப்பும் வசதியும் கொண்ட ஒருவகையான சுதந்திரச் சூழல் புலம் பெயர் நாடுகளில் கிடைத்தது. இந்தச் சூழலில் பல எழுத்தாளர்களுக்கும் கலைஞர்களுக்கும் சுதந்திரமாக செயற்படுவதற்கான விளைநிலமாக அமைந்தது.

(இந்தச் சூழல், நான் முன்பும் இது பற்றி எழுதியுள்ளேன்.) தமிழில் எழுத்து துறைக்கு எழுத்தார்வம், இலக்கிய ஆர்வம் மட்டுமல்லாமல், தமது அரசியல் கருத்துக்கட்டும் போராட்டத்திற்கும் உரிய ஒரு களமாக எழுத்துத் துறையை தேர்ந்தெடுத்த அரசியல் செயற்பாட்டாளர்களுக்கும் பெருமளவில் வந்து சேர்ந்தனர். கவிதைகள், கட்டுரைகள், சிறுகதைகள், போராட்ட அனுபவங்கள் அரசியல் கருத்துவிவாதங்கள் என்று பலதரப்பட்ட தன்மைகளை கொண்டதாக இப் புலம் பெயர் எழுத்துக்கள் வளர்ச்சி கண்டன.

90 களின் வளர்ச்சியோடு இந்த எழுத்துக்களும் வளர்ந்து இன்று கணிசமான அளவுக்கு பண்பட்ட இலக்கிய நேர்த்தியும் தனித்துவமும் கொண்ட ஒரு போக்கை தளக்கென நிறுவிக் கொண்டதாக இப் புலம் பெயர் இலக்கியம் வளர்ந்துள்ளது. கவிதை, சிறுகதை, நாவல் என்ற தளங்களில் அவை முக்கிய கவனிப்பை பெற்றவையாக வளர்ச்சியற்று உள்ளன எனலாம்.

தவிர, பெண்ணியம், தலித்தியம் போன்ற கோட்பாட்டு அடிப்படையிலான படைப்புக்களும் கூட கணிசமான அளவுக்கும் புலம் பெயர் இலக்கியத் தில் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன.

தொண் னூறுகளில் இருந்த நிலைமை சற்று வளர்ந்து இன்று இராண்டாயிரம் ஆண்டுகளில் அவை தேசம், தேச விடுதலை என்பவற்றின் நேரடியான அனுபவங்கள், பாதிப்புக்களை பற்றி மட்டுமல்லது. புலம் பெயர் நாடுகளில் உள்ள புலம் பெயர் மக்களின் வாழ்நிலை, அவர்கள் அந்தச் சூழலில் எதிர்கொள்ளும் நெருக்கடிகள் சவால்கள் என்பன பற்றியும் பேசத் தொடங்கியுள்ளன. குறிப்பாக புலம் பெயர்ந்தோர்களின் அடுத்த சந்ததியின் ரீதியில் உருவாக்கத்தோடொட்டு எழும் புதிய சிக்கல்கள், அவை வடிவம் பெறும் புதுவகையான, பெற்றோரால் கிருக்கித்துக்கொள்ளுமுடியாத சவால்களைப்பற்றி யெல்லாம் பேச வேண்டிய தேவையை புலம் பெயர் இலக்கியம் இன்று உனர் தலைப்பட்டுள்ளதை இவை காட்டுகின்றன.

புலம் பெயர் நாடுகளில் உள்ள ஈழத் தமிழர்களின் புதிய சவால்கள் பெரும்பாலும் பெண்கள், குழந்தைகள், குடும்பம் கலாசார ரீதியான நெருக்கடிகள் போன்றவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைவதைக் காணலாம். இவற்றில் குழந்தைகள் சம்பந்தப்பட்ட விடயம் மிகவும் பெருமளவில் சவாலுக்கழைக்கிற ஒரு விடயமாகும். குழந்தைகளுடன் ஊடாடுதல் ஒரு துறையாக என்றுமே உணரப்படாத அது பற்றிய கல்வியின் தேவையையே உணராத ஒரு நாட்டின், வன்முறையும் அதிகாரத்துவமும் நிறைந்த மத, மொழி, மற்றும் கலாச்சார சிந்தனைகளைக் கொண்ட ஒரு சமூகம், தீடரென இது பற்றிய ஒப்பீட்டளவில் சுதந்திரமான வாழும் முறையைக் கொண்ட நாடுகளில் வாழுத் தொடங்கும் போது எதிர்க்கொள்ளக் கூடிய நெருக்கடி ஒன்றும் விளங்கிக் கொள்ள முடியாதல்ல. ஆனால் இந்த நெருக்கடி தவிர்க்க முடியாதது; அனுசரித்து, ஏற்றுக்கொண்டு போக வேண்டியது என்பதால் அதற்கேற்ப அவர்கள் தம்மை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டிய தேவை ஏற்படுகிறது.

இத்தகைய ஒரு சூழலில், இத் துறை சார்ந்த கல்வியை அவர்கள் புத்தம்புதிதாக உள்வாங்க வேண்டியது கட்டாயமாகிறது. தமது கருத்துக்கள் கோட்பாடுகள், பண்பாட்டு முறைகளை நோக்கிக் கேள்வி எழுப்புவது தவிர்க்க முடியாததாகிறது. இதற்குரிய தயார் நிலைக்கு அவர்கள் அனுபவ ரீதியாக வருவதற்காக மூன்று சந்ததியினரை பாழாக்கிவிட முடியாதென்பதால் அதற்கான கல்வியூட்டல் மிகவும் அவசியமான ஒன்றாக இருக்கிறது.

புலம் பெயர் நாடுகளில் உள்ள எழுத்தாளர்கள் கலைஞர்கள் மத்தியில் இத்தகைய ஒரு சிந்தனை வலுப்பெற்று வருவதை அந் நாடுகளில் இருந்து

வரும் சஞ்சிகைகளின் எழுத்துக்கள் மூலமாக உணரமுடிகின்றது. அவ்வாறான முயற்சிகளில் ஒன்று தான் நிருபா அவர்களின் இந்த 'அச்சாப்பிள்ளை' என்ற சிறு நூல்.

இந்த நூல் புலம்பெயர்ந்த தமிழ் மக்களிடையே உள்ள மொழி, பண்பாடு மற்றும் வாழ்வியல் தீவியான பல சிக்கல்களை அடையாளங் கண்டு. அவர்கள் அவற்றிலிருந்து விடுபடுவதற்கான அடிப்படைச் சிந்தனையை வழங்க முயல்கிறது குழந்தைகளது ஆற்றாக்கியமான எதிர்காலத்தின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்துவதை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ள இந் நூல் பொதுவாக புலம் பெயர் நாடுகளில் (அது குறிப்பாக ஜெர்மனி பற்றி பேசிய போதும்) உள்ள நிலமைகளை கொடுத்து முன் வைக்கின்றது. இளம் பெற்றோர்கள், முதியோர்கள், பாடசாலைகள், நிறவெறி, வன்முறை என்று சகல பக்கங்களிலிருந்தும் எழும் நெருக்கடிகளை, பிரச்சினைகளையெல்லாம் தொட்டுச் செல்கிறது.

இரு செயற்பாட்டாளர் என்ற முறையில் நூலாசிரியர் தாம் பெற்ற அனுபவங்களை பகிர்ந்துகொள்வதன் மூலமாக நடைமுறை சார்ந்த பிரச்சினைகளை உதாரணமாகக் குறிப்பிட்டு சிந்தனையை தட்டிவிடுகின்றார். எந்தவொரு பெற்றோரும் தமது பிள்ளைகள் நாசமாகப் போகவேண்டும் என்று நினைத்துச் செயல்படுவது இல்லை. அவர்கள் நன்றாக வளரவேண்டும் என்று நினைத்துத்தான் செயல்படுகிறார்கள். ஆனால் அவர்களது செயல்கள் அவர்கள் நினைத்ததற்கு எதிர்மாறான விளைவுகளை ஏற்படுத்தி அவர்களை திடைக்க வைத்துவிடுகிறது. இத்தகைய பெற்றோர்தான், உண்மையில், பிள்ளைகளை விட மிகவும் அனுதாபத்துடன் கல்வியூட்டப்பட வேண்டியவர்கள். வழிகாட்டப்பட வேண்டியவர்கள்.

நிருபா அவர்களின் இந்நூல், இத்துறையில் புலம்பெயர் நாடுகளிலிருந்து வரும் முதலாவது தமிழ் நூல் என நினைக்கிறேன். அந்தவகையில் இது மிகவும் முக்கியத்துவம் பெறுகின்ற நூல் என்பதில் ஜூயமில்லை. ஆனால் புலம் பெயர் சமூகத்திற்கு இந் நூலில் சொல்வதற்கு பல்வேறு விடயங்கள் பற்றிய விரிவான பல நூல்கள் அவசியம் அவசரமாக தேவைப்படுகிறன. இத்துறைசார்ந்தவர் பலருக்கும் இத்தகைய நூல்களை எழுதுவதற்கான ஆர்வத்தையும் உந்துதலையும் இந்நூல் வழங்கும் என்று எதிர்பார்க்கிறேன்.

நிருபா அவர்கள் தனது சிறுமிப் பருவத்தில் ஜெர்மனில் வாழத் தொடங்கி மாணவியாக, ஒரு கறுப்புப் பெண்ணாக, மொழிபெயர்ப்பாளராக, சமூக நடவடிக்கையில் ஈடுபடும் ஒரு செயற்பாட்டாராக இருந்ததன் மூலமாகப் பெற்ற அனுபவங்களும், சமூகவியல் தொடர்பான அவரது கல்வியும், புலம்பெயர் நாடுகளில் வாழ்கிற தமிழ்க்குடும்பங்கள், அவர்களின்

பிள்ளைகள் தொடர்பான ஒரு காத்திரமான சிந்தனையைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கான அடிப்படைத் தகுதிகளை அவருக்கு வழங்கியுள்ளது என்னாம். வெறும் கல்வியுடன், தனது சுய அபிவிருத்திபற்றி மட்டும் சிந்திக்காமல் சமூகத்தின் நிலமையை மாற்ற அல்லது மாற்றுவதற்கு உதவ அவர் எடுத்துள்ள முயற்சி அவரது சமூக உணர்வையும் அக்கறையையும் காட்டுகிறது. தவிரவும் இந்தக் குடும்பங்களை சேர்ந்தவர்களது அபிப்பிராயங்கள், செயற்பாடுகள் என்பவற்றின் தவறுகளை புரிந்து கொள்கிற அதேவேளை, அதனின்று தன்னைப் பிரித்து எடுத்து எள்ளி நகையாடி கேலிசெய்து அல்லது கண்டித்து மேதாவித்தனம் காட்டாமல் அவர்கள் தம்மை மாற்றிக் கொள்ள எப்படி உதவ முடியும் என்றும் அதற்கு தான் பெற்ற அனுபவம் மற்றும் அறிவை எப்படிப் பயன்படுத்தமுடியும் என்றும் அக்கறையை அடிப்படையாக சிந்தித்து செயற்பட்டுவருகிறார். இது இவரை மற்றவர்களிடத்திருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டும் ஒரு சிறப்பம்சமாகும்.

இந்த நூலை நூல் என்ற வகையில் இலக்கிய முழுமையைப் பெறுவதற்கு, மேலும் செப்பனிட வேண்டிய தேவைகள் உண்டு. ஆயினும் இந்த அளவிலேயே இதன் பயன்பாட்டு முக்கியத்தும் மிகவும் பெரியது என்று கருதுகிறேன். இனிவரும் பதிப்புகளில் நிருபா அவர்கள் இதை மேலும் திருத்தியமைத்து முழுமையாக ஆக்க அவருக்கு தேவையான கருத்தாடல்களை இந்நூல் வெளிவருதல் மூலம் அவர் பெற்றுக்கொள்ள முடியும் என்று நம்புகிறேன்.

புலம்பெயர் நாடுகளில் வாழும் தமிழ் மக்களுக்கு நிச்சயமாக இது ஒரு நல்ல அடிப்படை நூலாக அமையும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

நிருபா அவர்களுக்கு எனது அன்பான பாராட்டுக்களும் வாழ்த்துக்களும்.

அன்புடன்

எஸ். கே. விக்னேஸ்வரன்
கொழும்பு.

உதவி

இந்த நூலுக்கான உங்கள் அன்பளிப்புகள் அனைத்தும் "உதவி" க்கு வழங்கப்படும். இலங்கையில் யுத்தத்தினாலும் வேறு காரணிகளினாலும் தமது பெற்றோரை, உறவினர்களை இழுந்து அல்லது வருமானம் பெறும் குடும்ப உறுப்பினரை இழுந்து சிறுவர் இல்லங்களில் வாழும் பிள்ளைகளுக்கு உதவுவதற்காகவே "உதவி" உருவாக்கப்பட்டது. 2002 இறுதியிலிருந்து பல்வேறு நாடுகளிலுள்ள தமிழர்களும் தமிழர்கள் அல்லாதவர்களும் உதவிக்கூடாக கிழக்கிலங்கையிலுள்ள 5 சிறுவர் இல்லங்களுக்கு தமது உதவியை வளங்கிவருகின்றனர்.

மேலதிக விபரங்களுக்கு: www.uthawi.net

கரு

கொஞ்சக் காலம்தான் நான் உருவாகியாம். ஆனா ஏதோ நிறையக் காலம் கழிஞ்சமாதிரி இருக்கு. எனக்கு நல்ல வாசி. என்னைச் சுத்தி நல்ல ஒரு போர்வை இருக்கிது. ஏணைக்குள்ள படுத்திருக்கிற மாதிரி இருக்கும்.

நல்ல சாப்பாடு கிடைக்கிது. நான் வரவேணுமென்டு கனகாலமா அம்மாவுக்கு விருப்பமாம். ஆனால் நான் வரவேயில்லையாம். நிறையக் காலமா கும்பிட்டு அழுது சாப்பிடாமல் எல்லாம் இருந்ததான் பிறகு நான் முளைச்சேனாம்.

'உள்ளுக்குள்ள இருந்துகொண்டு உனக்கு எல்லாம் எப்பிடித் தெரியும். சும்மா கதையளக்காதயும்' என்டு நீங்கள் சொல்லாம். ஆனா உள்ளுக்குள்ள இருந்தா எல்லாம் கேக்கும். அம்மா யோசிக்கிறது, மற்ற ஆட்களோடு கதைக்கிறது எல்லாம்தான்.

கொஞ்சம் பொறுங்கோ. இப்ப எனக்குச் சாப்பாடு வருகிது பூசணிக்காய் வாசம். பருப்பு கத்தரிக்காய்க் குழம்பு. முதல் முதலில் குழம்பு சாப்பிடேக்க எனக்கும் கொஞ்சம் உறைச்சிது அதுவும் கத்தரிக்காய் பொரிசுச் சுச்ச குழம்பு. நான் உடன கத்தினான். அம்மாவுக்குக் கேக்கேல்லப்போல. தொடர்ந்து சாப்பிட்டுக்கொண்டே இருந்தா. பிறகு அது எனக்குப் பழகிப்போச்சிது.

வடகம், அப்பளமும் இடையிடை வருகிது. மனிசர்ற சாப்பாடு எல்லாம் ஓரே தண்ணிபோல. வாசம்தான் வித்தியாசம். இடைக்கிடை மொறுக்கு மொறுக்கென்டு மட்டும் சத்தம் கேட்கிது. மேல மிசின் வச்சிருக்கினம் போல.

எனக்குக் காணும். நல்ல சாப்பாடு. பாருங்கோ இதுதான் எனக்குப் பிடிக்கிறேல்லை. காணும். என்டு சொன்னாப்பிறகும் தாறா. எனக்குக் காணுமெல்லே. சொல்லுறது கேக்கேல்லையே.

நான் முளைச்சு கொஞ்ச நாளால் அம்மாவும் அப்பாவும் கதைச்சக்க கொண்டு இருந்திச்சினம்.

"பொம்பிளப்பிள்ளையோ ஆம்பிளப்பிள்ளையோ தெரியாது"

"ஆம்பிளப்பிள்ளையெண்டா நல்லது"

"எனப்பா அப்பிடிச் சொல்லுறியன். இவ்வளவு காலமும் இல்லாமல் இருந்து வந்திருக்கு. சந்தோசப்படுறத்துக்கு ஆம்பிளையோ பொம்பிளையோ என்டு கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறியன்."

"சரி சரி ஆ, இப்ப என் அதுக்குக் கோவிக்கிறீர்."

நான் பொம்பிளப்பிள்ளையோ ஆம்பிளப்பிள்ளையோ? எனக்கும் தெரியத்தான் ஆசையா இருக்கிது. நான் பொம்பிளப்பிள்ளையெண்டா அம்மாவுக்குச் சிலநேரம் விருப்பமில்லாமல் இருக்குமோ? அம்மா கதைக்கிறது நினைக்கிறது எல்லாம் வடிவாத் தெரியிது. அப்பா கதைச்சா அவ்வளவு கிளியிரில்லை. கொஞ்சம் பிலத்தா கதையுங்கோ என்டு அன்டைக்குச் சொன்னானான். கேட்டுதோ தெரியாது.

நான் கருவில் சின்னப்பிள்ளையா இருக்கேக்கை வேற இடத்தில இருந்த னாங்கள். அங்கதான் நிறையக்காலமா அம்மா அப்பா இருந்தவ. அது அவேன்ர சொந்த நாடாம். அம்மா நெடுகலும் பயந்து கொண்டே இருப்பா. டிக் டிக் என்டு எனக்குத்தான் வந்து இடிக்கும். எனக்கு அப்பிடியே உடம்பெல்லாம் நடுங்கும்.

ஒரு நாள் பெரிய சத்தம் கேட்டது. நான் அப்பிடியே அதிரந்துபோனன். மயக்கம் போட்டு விழுந்திட்டன். எவ்வளவு நாள் என்டு தெரியாது. நான் எழும்பவே இல்ல. பிறகு ஒருநாள் திடெரன்டு கொஞ்சத் தண்ணி வரக்கேதான் எழும்பினான். பேத் தண்ணிவிடாய்.

உடனை எல்லாத்தையும் குடிச்சிட்டன். பொம் அடிச்சதாம். அதுதான் எல்லாரும் ஓடிப்போய் கோயில் ஒண்டுக்குள் இருந்தவையாம். அங்க தண்ணியில்ல சாப்பாடுமில்லையாம். ஆரோ தனக்குப் பக்கத்தில் இருந்து தேங்காய்ச் சொட்டுச் சாப்பிட்டவையாம். தனக்குத் தரேல்லையாம். வாய் ஊறிச்சிதாம். நல்லவேளையா எனக்கு ஒண்டும் தெரியாது. இல்லாட்டி எனக்கும் வாய் ஊறியிருக்கும்.

எனக்குப் பஞ்சியெண்டா சிலநேரம் பேசாமல் படுத்திடுவன். வளர்ப் பஞ்சிதான் கூடுது. எனக்கு இப்ப காலெல்லாம் வந்திட்டது தெரியுமா. கையும்தான். அம்மாவும் பஞ்சிதான். நெடுகலும் வீட்டுக்குள்ளேயே இருக்கிறா. கொஞ்சம் வெளியில்போனா நல்ல காத்து வருமெல்லே. என் போறா இல்ல?

எனக்கும் ஒரே நித்திரை வருகிது. நான் கோபத்தில் சிலநேரம் நிறைய நேரம் நித்திர கொண்டிடுவன். அந்த நேரமாப் பாத்து வந்து எழுப்புவினம். அப்பா வேலையால் வந்தவுடன் தட்டிப் பாப்பார். ஒரு நாள் நான் எழும்பவே இல்லை. நான் கேட்கிறது ஒண்டும் அவ்வள் செய்யிறேல்லத்தானே. அவ்வள் எழுப்பினவுடன் நான் மட்டும் எழும்பவேணுமோ? நான் பேசாமல் ஆடாமல் அசையாமல் கிடக்கிறன். பயந்திட்டினம்போல்.

யோசிக்க வேண்டாமென்டு அப்பா அம்மாவைச் சொல்லுறார். அம்மா யோசிக்கக்கொண்டே இருக்கிறா. எனக்கு ஏதோ நடந்திட்டதோ எண்டுதானே. அவ்யளுக்கு என்னில் அப்ப நல்ல விருப்பம்தான். என் அவ்யளுக்கு என்னில் விருப்பம்? சாப்பாடு தருகினம், எல்லாம் செய்யினம். அது அவையளுக்குக் கல்றம்தானே. எனக்கென்ன நான் என் மண்டையைப்போட்டு உடைப்பான். இப்ப எனக்கு யூஸ் வருகிது.

அம்மா அழுகிறா. அப்பா இன்னும் வீட்ட வரேல்ல. தனிய இருக்கப்பயமோ? அவா அழ அழ எனக்கும் வந்து இடிக்கிது. அழாதேங்கோ. அழாதேங்கோ. ஜயோ எனக்கும் நோகிது. எனக்கும் அழுகை வருகிது.

எனக்குச் சரியாப் பசிக்கிது. என் சாப்பாடு தாறா இல்ல. தான் சாப்பிடாட்டிலும் பறவாயில்லை. எனக்குத் தரலாம்தானே. ஜயோ பசிக்கிதம்மா. இன்டைக்கு அவா என்னக் கவனிக்கிறாவே இல்ல.

அம்மா இப்ப அழேல். யன்னல்ல போய் நிக்கிறா. வெளியால் பாக்கிறா. ஒரு கார்ச் சத்தம். இப்ப அவவுக்குச் சந்தோசம். அப்பா வந்திட்டார். ஆனா அம்மா என் சந்தோசப்படேல்ல? ஏதோ யோசிக்கிறா. யோசிக்காதேங்கோ. எனக்குமெல்லே நோகிது. கை காது எல்லாம் நோகிது.

சாதுவான மணமொன்டு வருகிது. எனக்குத் தலை சுத்திது. ஒரு மாதிரி வருகிது.

"குழந்தை வந்தாப்பிறது எல்லாத்தையும் விட்டிடுறன் எண்டெல்லே சொன்னனியன். இப்ப குடிச்சப்போட்டு வந்திருக்கியிறன்"

"என் இப்ப கத்திரீர். குழந்தை உண்டான நாளில் இருந்து எப்பவாவது குடச்சனானோ?"

அம்மாவைக் கத்திரது என்டு சொல்லிக்கொண்டு அப்பாதான் கத்திரார். எனக்குக் காதடைக்கிது.

"குடிச்சப்போட்டு காரையும் ஓடிக்கொண்டு வாறார். ஏதேன் நடந்தா?"

"ஒண்டும் நடக்கெல்லத்தானே."

இவர் ஏன் கலியாணம் கட்டினான் என்டு மெல்லமாச் சொல்லுறா அம்மா. அப்பாவுக்குக் கேட்காமல் இருக்கட்டுமென்டுதான் மெல்லமாச் சொல்லுறாபோல. அவவுக்கு அப்பாவைக் கலியாணம் கட்டினது பிடிக்கேல்லப்போல. இல்லாட்டி இப்பிடிச் சொல்லுறாவே. எனக்கு ஒன்டுமே விளங்கேல்ல. பிடிக்காட்டி ஏன் செய்தவா?

ஓம் இப்ப ஒன்டும் நடக்கேல்லத்தானே. ஏன் இப்ப அம்மா கத்திறா? எனக்குப் பசிக்குதெல்லே. இப்ப சாப்பாடு தாங்கோவன். சொல்லச் சொல்ல அவவுக்குக் கேட்கிதில்ல. எனக்கு ஆத்திரம் வருகிறது. இப்ப நான் ஒரு துள்ளுத் துள்ளப்போறன். அப்பவென்டாலும் அவவுக்குக் கேட்கிதோ பாப்பம்.. ஒரு துள்ளுத் துள்ளிவிட்டன். இப்ப நான் வேற பக்கத்துக்கு வந்திட்டன.

அம்மா கத்திறா. நோகிதாம். நான் ஒன்டும் செய்யேல்லையே. பாவம் நோகுதாம். நான் என்ன செய்ய. கூப்பிடக் கூப்பிடக் கேட்கேல்ல. அதுதான் நான் அப்பிடித் துள்ளினானான். நோகச் செய்யிறத்துக்காகச் செய்யேல்லையே. எனக்கு இப்ப என்னெண்டு திரும்பிப் போறதெண்டு தெரியேல்ல. அம்மாக்கு வலிக்கிதாம்.

நான் செய்த வேலையால் அம்மா நல்லாக் கஸ்டப்பட்டுப்போனா. டொகர்நிட்டைப் போய்க் காட்டினா. பயப்பிடத் தேவையில்லை. நான் திரும்பிப் படுத்திட்டனாம். அதனாலதானாம். நல்லவேளை டொகர்நிக்கு நான் செய்தது ஒன்டும் தெரியாது.

நான் கொஞ்சம் பெரிசா வளந்தாப்பிறகு பிளேனில் வந்தனாங்கள். பிளேன் எண்டாப் பெரிசா இருக்குமாம். எட்டி எட்டிப் பாத்தனான். தெரிய வேயில்ல. அம்மாட்டைச் சொன்னன் தூக்கிக் காட்டுங்கோ என்டு. அவா செய்யேல்ல. நான் பிறகு அழுதன். அப்பா பேசாமல் இரு எண்டு தடவி விட்டார். ஆனால் தூக்கிக் காட்டவே இல்ல.

மொஸ்கொவோ மின்ஸ்கொ ஏதோ எண்டு அம்மா மெல்லமாச் சொன்னவா. இப்ப அப்பாவும் மெல்லமாத்தான் கதைக்கிறவர். இப்ப கொஞ்ச நாளா அப்பா என்னைக் கவனிக்கிறதே இல்ல. நான் என்ன பிள்ளையெண்டு ஒருவேளை தெரிஞ்சிட்டதோ? சீ அப்பிடி இருக்காது. அப்பாவுக்கு என்னில் விருப்பம்தானே. ஏனெண்டா அண்டைக்கு எனக்கு ஜல்கிரீம் வேண்டிக் கொண்டுவந்து தந்தவர். அங்கையும் நல்ல சாப்பாடு இல்லை. ஒருநாள் முழுக்கவே சாப்பாடு தரேல்ல. நான் ஆழத் தொடங்கீற்றன். நல்லாப் பசிக்கு மெல்லே. ஆரவோ இவையாக் கூட்டிக்கொண்டு வந்த ஆட்களாம். இடையில் விட்டிட்டுப் போட்டினமாம். எனக்கென்டாப் பசி தாங்கேலாமல் கிடக்கிது. இப்ப நாங்கள் ஒரு ஜெயிலுக்குள்ள இருக்கிறமாம்.

அம்மா அழுகிறா. அப்பா அம்மாவைப் பேசிறார். நானும் அவரத் திருப்பிப் பேசினான். நாங்கள் ஏன் இப்பிடிக் கல்றப்படவேணும். எனக்குக் காத்தே வருகிதில்ல. திரும்பிப் பாக்கிறன். ஐயோ என்னை வெளியால் எடுக்கிறீங்களே. சீ வேண்டாம். பொலிக்காற் நேற்று பக்கத்து ரூம்காரருக்கு அடிச்சவையாம். எனக்கும் அடிச்சாலும். நிறையக் காலத்துக்குப் பிறகுதான் அம்மா வேற இடத்துக்கு என்னைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்தவா. அங்க ஒரே குளிர். எனக்கும் தெரியாது என்னை முந்தி இருந்த இடத்துக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போங்கோ. இப்பிடியே குளிர்ந்துதெண்டா நான் வெளியாலையே வரமாட்டன். சரியோ. இன்னும் ஏதோ ரண்டு மாசம் இருக்காம். பிறகு நான் வெளியால் வருவனாம். நான் போகவே மாட்டன்.

இன்டைக்கு முழுக்க அம்மா கவலையாவே இருக்கிறா. நிறைய எனக்குச் சாப்பாடு தரேல்ல. எனக்கும் நெஞ்ச நோகுது இன்டைக்கு அம்மாவும் அப்பாவும் ஏதோ ஒரு இடத்துக்குப் போனவை. அங்கதான் அவையள். இருக்கிறதுக்கு விசா குடுக்கிறவையாம். கொஞ்ச நாளைக்குத்தான் குடுத்தி ருக்கினமாம்.

என்ன செய்யிறது எண்டு அம்மா யோசிச்கக்கொண்டே இருக்கிறா. எனக்குப் பசிக்கிது. கொஞ்சம் சாப்பாடு தாநீங்களே? பிளீஸ். சில நேரம் எங்களைத் திருப்பி அனுப்பிப் போடுவினமாம். அப்பவும் பிளைட்டிலதான் போவம் எண்டு நினைக்கிறன். அம்மாட்ட எப்பிடியும் சொல்லி தூக்கிக் காட்டச் சொல்லவேணும். இதுக்குள்ள இந்த அம்மான் வயிறு வீட்டுக்குள்ள இருந்தா ஒன்டுமே தெரியாது. மேல பிளைட் பறக்கேக்குள்ளதான் பயமா இருந்திது.

இப்ப நிறைய நான் போட்டது. பதினொரு நாளில் நான் வெளியால் வந்திடுவனாம். எனக்கெண்டா விருப்பமே இல்லை. எனக்கும் பிறகு விசாத் தரமாட்டினம். நான் எங்க போறது? அம்மாக்குள்ளயே நெடுகலும் இருக்கப் போறன். வெளியால் இருந்து ஆக்கள் கத்திறது உள்ளுக்குள்ளயே இவ்வளவு சத்தமாக கேட்கிது. காது அடைக்கிது. சில நேரத்தில் கடகடவெண்டு நெஞ்ச தூடிக்கும். வெளியால் போனால் எப்பிடி இருக்குமோ தெரியாது. நான் வெளியால் போகமாட்டன்.

நான் பொம்பிள்பிள்ளை எண்டு தெரிஞ்சபோச்ச. டொக்டரிட்டை போனவா அம்மா. ஏதோ படத்தில் எல்லாம் வந்த மாதிரி. மிசின் ஒன்டு வந்திது. பயந்துபோனன். என்னைக் கொலை செய்யப் போயின்மோ எண்டு பயந்து போனன். கிட்டக் கிட்ட வந்திது. நான் தள்ளி விடுவைம் எண்டுதான் நினைச்சனான். முடியேல்ல. ஒரு நாத்தமும். நல்ல வேளையா பிறகு அது போட்டது. இவ்வளவு நானும் இருந்து போட்டு இப்பதான் போய்க் கேக்கினம் நான் ஆர் எண்டு. முதல் ஒருக்காக கேக்க டொக்டர் சொல்லேல்லையாம்.

அம்மாவும் அப்பாவும் எனக்கு என்ன பெயர் வைக்கலாம் என்டு நிறைய நேரமா கதைச்சு அவயாளுக்குள்ள சண்டை வந்திட்டிது. ஏன் இதுக்குச் சண்டை பிடிக்கின்மோ தெரியாது. எல்லாத்துக்கும் சண்டைதான் பிடிக்கிறது. எனக்கு ஏற்கனவே ஒருபேர் இருக்குத்தானே.

"பிள்ளை."

இப்பிடித்தான் நெடுகலும் சொல்லுறவை. அதையே கூப்பிடலாம் தானே. நான் அப்பிடித்தான் அம்மாக்குச் சொன்னான். அவா தான் நினைச்சதுதான் செய்வா. ஒரு பெயரை மட்டும் நெடுகலும் நினைச்சுக் கொண்டு இருக்கிறா. சினேகா. சினேகா. இதுதான் பொம்பிளையாளுக்கு வைக்கிறதாம்.. எனக்குப் பிள்ளை எண்ட பெயர்தான் பிடிச்சிருக்கு. அதுதானே எனக்கு முதல் வச்ச பெயர். பிறகேன் மாத்தீனம்.

பதினொரு நாளும் முடிஞ்சிது. நான் இன்னுமே வெளியால் வரேல்ல. பாத்தீங்களே நான் சொன்னன். வரமாட்டன் எண்டு. வரேல்லத்தானே. என்னை வரட்டாம். ஆஸ்பத்திரியில் இருக்கிறா அம்மா.

"பிளீஸ் அம்மா. நான் உள்ளுக்குள்ளையே இருக்கட்டா?"

"ஏன் நான் சொல்லுறது உங்களுக்குக் கேட்கேல்லையே. விடுங்கோ. முக்காதேங்கோ. விடுங்கோ."

அம்மா பாவம் அழுகிறா. நல்லா நோகிதாம். அப்பா மெல்லமா என்னைத் தடவுறார்.

விடுங்கோ. விடுங்கோ. நான் வெளியால் வரமாட்டன். தடவினாலும் வரமாட்டன்.

"ஐயோ. அம்மா" "ஐயோ!" அம்மா கத்திறா.

நானும் கத்திறன். நான் வரமாட்டன் விடுங்கோ

"ஐயோ.ஐயோ" நோ தாங்கேலாமல்க் கிடக்கு. ஆ.....ஆ.....ஆ..... ம்மா.....ம்மா.....ம்மா....."

கண்ணெல்லாம் கூசுது. ஏன் என்னை வெளியால் எடுத்தளீங்கள்?

ஏன்?

ஒன்பது மாதங்கள் கருப்பையில் சமந்து பலவகையான உடல் வேதனைகளையும் தாங்கி பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுக்கின்றனர் பெண்கள். இத்துடன் அவர்களது கடமைகள் முடிந்து போவதில்லை. வேதனைகள் நின்று விடுவதில்லை. ஒரு குழந்தையின் பிறப்பு ஒருவருக்கு எவ்வளவு சந்தோசத்தினைக் கொடுக்கிறதோ அதற்கும் மேலாக பொறுப்பும் கடமையும் பிரச்சினைகளும் உருவாகிவிடுகின்றன.

பொதுவாக பெற்றோர்களைக் கவனிக்கும்போது "இந்தப் பிள்ளைகளை எப்படி நன்றாக வளர்த்து ஆளாக்கப் போகிறோமோ?" என்கின்ற ஒருவகையான பயம் கலந்த யோசனையுடன் இருப்பதனைப் பார்க்கலாம்.

பல தசாப்தங்களுக்கு முன்னர் இலங்கைத் தீவில் ஓரளவு அமைதி நிலவியதாக சுருதப்பட்ட காலங்களில் பிள்ளைகளை நன்றாக வளர்த்தல் படிப்பித்தல் நல்ல எதிர்காலத்தினை அவர்களுக்கு ஏற்படுத்திக் கொடுத்தல் என்று பெற்றோர்களினதும் பிள்ளைகளில் அக்கறையுடையவர்களினதும் விருப்பங்கள் இருந்தன. ஆனால் அதற்குப் பிறப்பட்ட காலங்களில், யுத்தம் தோன்றிய காலங்களில் பிள்ளைகள் பற்றிய வேறு விதமான யோசனைகளும் பிரச்சினைகளும் தோன்றின.

பிள்ளைகளை உயிருடன் காப்பாற்றுவது எப்படி? ஆமியிடமும் விடுதலை இயக்கங்களிடமிருந்தும் காப்பாற்றுவது எப்படி? என்கின்ற பயம் கலந்த யோசனைகளே அவைகளாகும்.

யுத்தகாலத்தின்போது ஆமியின் சித்திரவைதைக்குப் பயம். இயக்கங்கங்களின் அடாவடித்தனங்களுக்குப் பயம். பெண்பிள்ளைகளுக்கு ஆமிய

என்ன செய்யுமோ என்கின்ற பயம். பெண்பிள்ளைகளை ஆழங்காரரிட மிருந்து பாதுகாக்கவேண்டுமென்கின்ற துடிப்பு பெற்றோருக்கு.

வெளிநாடுகளுக்குப் பிள்ளைகளை அனுப்பி வைத்தவர்களோ, அவர்கள் எப்படி வாழ்கின்றனரோ என்றும், பிரிவு காரணமான துன்பங்களுடனும் வாழ்ந்தனர். இப்படியே தொடர்ந்தவண்ணம்....

தமிழர்களாகிய நாம் பலவகையாகவும் பலகாரணங்களுக்காகவும் இன்று உலகெங்கும் சிதறிப்போயுள்ளோம். எமது பிரச்சினைகள் குறிப்பாக பிள்ளைகளை வளர்ப்பது என்கின்ற விடயத்தில் கூடியுள்ளனவே தவிர குறைந்த பாடில்லை. இடங்கள் மாற்றப்படலாம், நாடுகள் புதிதாகலாம். ஆனால் பிள்ளைகள் வளர்ப்பு என்கின்ற விடயத்தில் வழுமையான பிரச்சினைகளுடன் மேலும் அந்தந்த நாடுகளில் உள்ள பிரத்தியேகமான பிரச்சினைகளும் சேர்ந்து கொள்கின்றன. அவற்றுடன் பொதுவாக உலகமயமாக்கல் இவ்விடயத்தில் பெரும் செலவாக்குச் செலுத்துகின்றது எனலாம். பெற்றோர்களும் பிள்ளைகளில் அக்கறையுள்ளவர்களும் தலையில் கை வைக்குமளவிற்கு சில இடங்களில் விடை காணமுடியாத கேள்விகளாக உருவாகியுள்ளன பிரச்சினைகள்!

இன்று யுத்தம். பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள் காரணங்களாக நாம் வசிக்கும் பிரதேசங்கள் மாற்றப்பட்டுள்ளன. வாழும் சமூகம், அரசியற் குழுமங்கள் வித்தியாசமாகவும் சில வேளைகளில் அன்னியமாகவும் உள்ள ஒரு நிலையில் எமது பிரச்சினைகள் அதிகரித்துள்ளன. அல்லது நாம் முகங் கொள்ளும் பிரச்சினைகள் தாயகத்தில் சந்தித்த பிரச்சினைகளைவிட வித்தியாசமானவைகளாக உள்ளன எனலாம்.

புகவிடத்தில் பிள்ளைகளை வளர்ப்பது, முக்கியமாக “நல்லவர்களாக” வளர்ப்பது பற்றிய விவாதங்கள் பத்திரிகை சஞ்சிகைகளில் தொலைக்காட்சிகளில் மற்றும் தமிழ் வானோலிகளில் மட்டுமல்ல தமிழர்கள் கூடும் ஒவ்வொரு இடங்களிலும் நடைபெற்றுவருவதனைக் காணலாம்.

புகவிடத்தில் வாழும் சில பெற்றோர்கள் பிள்ளைகள் சிறிது வளர்ந்ததும் அவர்களை இந்தியாவிற்குக் கூட்டிச் சென்று வளர்த்தல் நடைபெறுகின்றது. “இங்கை பிள்ளைகளை வச்ச வளக்கேலாது” என்று சில பெற்றார்கள் கூறுவதனையும் கேட்கின்றோம். பெண் பிள்ளைகள் என்னும்போது பீதி மேலும் அதிகமாகவிருக்கிறது. இதற்கான காரணங்கள் வெவ்வேறு. இதில் முக்கியமாக “இந்தக் கலாச்சாரத்துக்குள்ளை எங்கடை பிள்ளைகளை வச்ச வளக்கேலாது. இந்த நாட்டுச் சூழல் சரியில்லை” போன்ற பல அபிப்பிராயங்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

பெற்றோரின் இந்தக் கூற்று கவனத்தில் எடுக்கப்பட்டு ஆராயப்படவேண்டிய ஒன்றுதான்.

இந்தியாவிற்குப் போகும் பெற்றோர்கள் மட்டுமல்ல ஜோப்பாவில் ஜேர்மனி, செல்லிஸ் போன்ற நாடுகளில் இருப்பவர்கள் இங்கிலாந்திற்கு பிள்ளைகளை அழைத்துச் செல்கின்றார்கள். இதற்கு கூறப்படும் முக்கிய காரணம் “பிள்ளைகளை வடிவாகப் படிப்பிக்கலாம்”, “வடிவாக வளக்கலாம்” என்பதாகும். இந்தியா, இங்கிலாந்திற்குச் சென்றவர்களில் ஒரு சிலர் மீண்டும் திரும்பி வந்த சம்பவங்களும் உண்டு.

“இங்கைதான் இப்பிடியெண்டால் அங்கையும் அப்பிடித்தான். உலகமே கெட்டுப்போக்கு.” என்கின்றனர்.

பிள்ளை வளர்ப்பில் எழும் பிரச்சினைகள் அடிப்படையில் எப்போதும் இருந்துவந்தவைகள்தான். பெற்றோர்கள் அல்லது பிள்ளைகள் வளர்ப்பில் பங்குபெறுவர்கள் என்னும் போது இரண்டு தலைமுறைகளுக்கான பொதுவான கருத்துவேறுபாடுகள் உள்பட பல பிரச்சினைகள் ஏற்கனவே இருந்துவந்திருக்கின்றன.. புகவிடத்தைப் பொறுத்தவரை மேலும் பல பிரச்சினைகள் புதிய வடிவங்களில் சம்பந்தப்படுகின்றன. இதனால் பல விடயங்கள் முட்டிமோதி வெடித்தும் விடுகின்றன.

“நாங்கள் எங்கள் பிள்ளைகளை நல்ல பழக்கவழக்கங்கள் சொல்லிக் கொடுத்துத்தான் வளர்த்துவருகிறோம். ஆனாலும் பிள்ளைகள் பிறங்களுடனும், வெளி ஆட்களுடனும், வெளிநாட்டுப் பிள்ளைகளுடன் சேர்ந்து இப்படி ஆகின்றனர்” என்று சிலர் கூறுகின்றனர்.

ஆனால் பிள்ளைகளுடன் பேசும்போது அவர்கள் கூறும் காரணங்கள் வேறாக இருக்கின்றன. அவர்கள் நிலையில் இருந்து பார்க்கும்போது அவர்கள் கூறுவதும் நியாயமானதாக இருக்கின்றது.

பிள்ளைகளின் வளர்ப்புமுறையில் அவர்களின் குடும்பச் சூழல் எவ்வாறு முக்கியமான செல்வாக்குச் செலுத்துகிறதோ அதேயளவு வெளிச் சூழலும் செல்வாக்குச் செலுத்தத்தான் செய்கிறது. வெளிச் சூழல் என்னும் போது பாடசாலை ஒரு முக்கிய பங்கினை வகிக்கிறது எனலாம். இத்துடன் நண்பர்கள் வட்டம் தொலைத்தொடர்பு சாதனங்கள், கணனி என்று பலவகையான விடயங்களைக் குறிப்பிடலாம்.

பிள்ளைகளைப் புறச்சூழலும் நிறையவே பாதிக்கிறது. ஆனால் புறச்சூழலை நோக்கும் முன்னர் வீட்டுச் சூழல் எப்படி உள்ளது என்று பார்ப்பது

மிக அவசியமாகும். எமது பிள்ளைகளில் ஆண்பிள்ளைகள் வன்முறைத் தன்மையுடையவர்களாகவும் பெண் பிள்ளைகள் பயந்த மனோநிலையுடைய வர்களாகவும் இருப்பதனைப் பார்க்கிறோம்.

இங்கு நாம் முக்கியமாக எழுப்பவேண்டிய கேள்வி எமது பிள்ளைகள் என் வன்முறை கொண்டவர்களாக உருவாகின்றனர்? இன்று சிறுவர்களாகவும் இளைஞர்களாகவும் வாழும் பிள்ளைகள் எல்லோருமே நாளை நல்ல மனிதர்களாக அதாவது ஏனையவர்களை மதிப்பவர்களாக, உதவும் மனப் பாங்கு கொண்டவர்களாக, சகிப்புத் தன்மையுடையவர்களாக, சமூகப் பொறுப்புள்ளவர்களாக வளர்ந்து வருவார்களா? இதற்கான உத்தரவாதத்தை எம்மால் கொடுக்க முடியுமா? ஆம் என்கின்ற பதிலை எத்தனை பெற்றோர்கள் தருவார்கள்?

நாங்களுடைய பிள்ளைகள் வன்முறை அற்றவர்களாக, சுதந்திரமாக, சுயாதீனமாக வளர்க்கப்படுகின்றார்களா? பிள்ளைகளுக்கான சுதந்திரம், சுயாதீனம் என்றால் அதை எவ்வாறு வரையறுப்பது? அதில் தெளிவாக உள்ளோமா?

நாங்கள் குழந்தைகளை வளர்ப்பதில் ஏராளமான பிரச்சினைகளை சந்திக்கிறோம். இதை மறுக்கவில்லை. தெரிந்தும் தெரியாமலும் பிள்ளைகளின் வளர்ப்பில் பல வடிவங்களில் வன்முறை பாவிக்கப்படுகின்றது. இந்த வன்முறை உடல்ரீதியானது, உளர்தியானது, மொழிர்தியானது, வன்முறை பாவிக்கப்படும் குழந்தை வளர்ப்புமுறை என்பது ஒரு துஷ்பிரயோகமாகும்.

துஷ்பிரயோகம் என்பது பலவகையான விடயங்களுடன் சம்பந்தப் பட்டுள்ளது.

துஷ்பிரயோகத்தின் உச்சக்கட்டமாக பாலியல் துஷ்பிரயோகம் நிகழ்த்தப் படுகின்றது. இதில் பெரும்பாலும் பெண்பிள்ளைகள் பாதிக்கப்படுகின்றனர்.

துஷ்பிரயோகம் பற்றி அடிக்கடி கேள்விப்பபடுகிறோம். அடுத்த வீட்டிலுள்ள அடுத்தவன் ஒருவனாலும், அடுத்த இன மக்களாலுமே துஷ்பிரயோகம் நடைபெறுவதாக எண்ணிக்கொள்கிறோம். எமக்கும் துஷ்பிரயோகத்திற்கும் சம்பந்தமே இல்லையா?

ஏராளமான வீடுகளில் தினம் தினம் துஷ்பிரயோகம் நிகழ்கிறது. இது என்ன விசர்க்கதையென்று முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்ளாதீர்கள். உங்கள் வீட்டிலும் எங்கள் வீட்டிலும் இந்தத் துஷ்பிரயோகம் நடைபெற்று வருகிறதென்றால் நீங்களும் நாங்களும் மறுக்கவே முடியாது.

எங்கள் பிள்ளைகளை எப்படி வளர்க்கிறோம்? எந்தவகையான முறை களைப் பாவிக்கிறோம்? தினமும் “தொந்தரவு” செய்யும் பிள்ளைகளிடமிருந்து எவ்வாறு நிம்மதியடைகிறோம்? படிக்க விருப்பமற்ற அல்லது முடியாத பிள்ளையை எவ்வாறு படிக்கத் தூண்டுகிறோம்? எங்கள் அணுகுமுறைகள் என்ன? இந்த அணுகுமுறைகள் சரியானவைதானா?

நாங்களுடைய குழந்தைகள் பற்றிய கனவுகள் எமக்கு ஏராளம். குழந்தைகள் பிறக்கும் முன்னரேயே எனக்கு மூன்று பிறக்கவேண்டும், எனக்கு ஐந்து பிறக்கவேண்டும். இல்லையேல் இரண்டு பிறக்கவேண்டும் என்று நினைத்துக்கொள்கிறோம்.

திருமண வீடுகளிலும் வேறு நிகழ்ச்சிகளிலும் நிறையப் பிள்ளைகளைப் பார்க்கும்போது சந்தோசப்படுகிறோம் சமுதாயம் பெருகி வளர்வதற்கு பிள்ளைகளின் பிறப்பு அவசியம் என்கின்றபோதும் நாம் பிள்ளைகளை அந்த நோக்கிற்காக மட்டும் பெற்றெடுப்பதில்லை.

நாங்களின் எதிர்பார்ப்பு என்ன?

பிள்ளைகள்: எதிர்காலத்தில் எம்மைப் பார்ப்பார்கள், பெருமை தேடித் தருவார்கள், தனிமைக்கு உறுதுணையாவார்கள், வயதுபோன காலத்தில் வைத்துக் கவனிப்பார்கள், குழந்தைகள் இருந்தால்தான் சந்தோசம், அல்லது வீடே வெறிச்சுப்போயிருக்கும். நாங்கள் ஒருத்தரையொருத்தர் எவ்வளவு காலமென்று மாறி மாறிப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பது?

இதுவும் மனிதர்களாகிய எமக்குள் எழுகின்ற சாதாரண உணர்வுகள்தான். விருப்பங்கள்தான்.

இத்துடன் நின்றுவிடுவதில்லை. பிள்ளைகள் தாம் எதிர்பார்ப்பதனைக் கொடுக்காதபடக்கத்தில் “உன்னை உதுக்கோ கஷ்டப்பட்டுப் படிக்கவச சனாங்கள்”, “கடைசிக்காலத்திலை கைவிட்டிட்டிதுகள்” என்று படிக்கவைத்த பணம் உட்பட்டு வளர்த்த தொகை வரை (ஆண்பிள்ளைகளினுடைாக) சீதன மாக வாங்கப்படும். எதிர்பார்ப்பிற்கு மாறாக நடைபெறும்போது சண்டைகள், கோபங்கள், நீண்ட காலமாகக் கதைக்காமல் இருத்தல் என்று தொடர்ந்த வண்ணமிருக்கும்.

இது எமது புகவிட சமூகத் திலும் தொடரும் யதார்த்தமான நிலைமையாகும்.

ஒரு குழந்தையை வளர்க்கும் பெற்றோர் தமது பிள்ளை நல்ல பழக்கங்கள் கொண்டதாக நன்றாகப் படித்து டொக்ராகவோ இஞ்சினியராகவோ

வரவேண்டும். அல்லது ஏதாவது ஒரு நல்ல தொழில் கற்க வேண்டும், பின் திருமணமாகி மகிழ்ச்சியாக இருக்கவேண்டும் என்று ஆசைப்படுவதில் தவறில்லை. அந்த ஆசைகள் நிறைவேறினும் சந்தோசமானதுதான். ஆனால் அது நிறைவேறாத பட்சத்தில் எத்தனைபேர் உடைந்துபோகிறோம்? நோய் வாய்ப்பட்டே போகின்றோம்?

தனது மகனோ மகனோ தனக்குப் பிடித்தமான தொழிலைத் தெரிவு செய்து கற்கும்போதும், அல்லது பிடித்தமான வாழ்க்கைத் துணையைத் தேடிக் கொள்ளும்போதும் எத்தனைபேர் சந்தோசமடைகிறோம்? வாழ்த்து கின்றோம்?

வாழ்க்கையின் சிறு பாகமான திருமணம் என்கின்ற ஒரு விடயத்திலேயே அந்தஸ்து, சீதனம், கல்வி, பணம், மரியாதை, மானம், வெள்ளை, கறுப்பு, உயரம், குள்ளம், சாதி, சச்சரவு போன்ற விடயங்களும் இன்னும் இங்கு குறிப்பிடப்படாத பல விடயங்களும் தலைதாக்கி சண்டைகளையும், கோபதாங்களையும், வெறுப்புகளையும் உறவுகளுக்கிடையே கொண்டுவந்து விடுகின்றன.

பிள்ளைகள் பற்றிய கனவுகள், விருப்பங்கள் எமக்குள் ஏராளமாக இருக்கின்றன. எந்தப் பெற்றோரை எடுத்துக்கொண்டாலும் தமது பிள்ளைகள் பொதுவாகவே நல்ல பழக்கவழக்கங்களையும் நல்ல குணங்களையும், கெட்டித்தனங்களையும் கொண்டவர்களாக வளர வேண்டும் என்று விரும்புவதனைக் காணலாம். ஆனால் அந்த விருப்பங்கள் எப்போதும் நிறைவேறுவதில்லையே. ஏன்?

இன்று வளர்ந்த மனிதர்களாக இருக்கும் எம்மையும் இந்தக் கனவுகளுடன்தானே வளர்த்தார்கள். எமது பெற்றோர்கள் எதிர்பார்த்ததுபோலவா எல்லாம் நிகழ்ந்திருக்கிறது? எங்களில் பலர் நல்ல குணங்களையும் அறிவையும் கொண்டவர்களாக உருவாகியிருக்கிறார்கள்தான். ஆனாலும் அதற்கும் மேலாக இந்தச் சமூகத்தில் விமர்சனத்திற்குரியவர்களாகவும் பல பேர் உருவாகியிருக்கிறோம்.

எங்களில் எத்தனைபேருக்கு பொறுமை, சகிப்புத்தன்மை இருக்கிறது? மாற்றுக் கருத்துக்களை மதிக்கக்கூடிய தன்மை உள்ளது? எல்லா மக்களும் சமம் என்கின்ற உணர்வு உள்ளது? மற்றவர்களுக்கு உதவிசெய்யும் நோக்கம் உள்ளது?

ஏன் எம்மில் சிலர் வசதி படைத்தவர்களாகவும் சிலர் ஒரு நேர உணவிற் கே கஷ்டப்படுவர்களாகவும் உள்ளனர் என்றும் ஆனுக்கும் பெண்ணுக்கும் ஏன் சம உரிமைகள் இல்லை என்றும் சிந்திக்கத் தோன்றுகிறது?

எங்களில் பலர் பெண்களை அடித்துத் துன்புறுத்துபவர்களாகவும், ஏமாற்றுபவர்களாகவும், உள்ளியற் பிரச்சினைகள் உள்ளவர்களாகவும், கோப வெறி உள்ளவர்களாகவும், பழிவாக்கும் உணர்வுகள் உள்ளவர்களாகவும், மற்றவர்களை ஏனாம் செய்பவர்களாகவும், சாதி சமய வேற்றுமைகள் உள்ளவர்களாகவும் உருவாகியதற்கு எமது கடந்தகாலத்தின் வளர்ப்புமுறையும் தூழுலும் பெரும்பங்கு வகித்துள்ளன என்றால் மிகையாகாது.

அதேபோல் நாளை பெரியவர்களாகப் போகும் இன்றைய குழந்தைகளை வளர்ப்பதற்கு நாம் கடைப்பிடிக்கும் பழக்கவழக்கங்களும், கலாச்சாரமும், விழுமியங்களுமே அவர்கள் எப்படியான தன்மைகளைக் கொண்ட மனிதர்களாக உருவாகப்போகிறார்கள் என்பதனைத் தீர்மானிக்கப் போகின்றன.

இந்தப் பிரச்சினைகளைப் புரிந்துகொள்ள விரும்பும் ஓவ்வொரு சமூகப் பொறுப்புள்ளவர்களும், ஓவ்வொரு பெற்றோரும் மற்றும் பிள்ளை வளர்ப்பில் நேரடியாகச் சம்பந்தப்படாத ஆனால் பிள்ளைகளோடு தொடர்புடையவர்களும், பிள்ளைகளுடன் பணிபுரிவர்களும் ஆரோக்கியமான கேள்விகளை எழுப்பி அதற்கான சரியான பதில்களையும் கண்டு கொள்ளவேண்டிய அவசியம் உள்ளது.

எமது பிள்ளைகள் நல்லவர்களாக அல்லது தீயவர்களாக, வளர்வதற்கு குடும்பச் சூழல் வெளிச்சூழல் எனப் பலவும் காரணிகளாக அமைந்துவிடுகின்றன.

ஒரு பிள்ளை நல்ல பழக்கவழக்கங்களுடையதாக எதிர்காலத்தில் நல்ல ஒரு மனுசியாக மனுசனாக வளரவேண்டுமென்றால் அது வாழும் குடும்ப, வெளிச் சூழல் சரியானதாக இருக்கவேண்டும். பொதுவாக நாம் வாழும் அரசியற் சமூகச் சூழல் சரியானதாக இருக்கவேண்டும். அவர்களுடன் சம்பந்தப்பட்டுள்ள பெரியவர்கள் நல்ல தன்மையுடையவர்களாக உடல் உள் ஆரோக்கியமானவர்களாக. ஆரோக்கியமான கருத்துக்களை சிந்தனைகளைக் கொண்டிருக்கவேண்டும். அப்படி இருக்கிறதா?

குறிப்பாக இன்றைய புகலிடச் சூழல்கள் எப்படி உள்ளன? பிள்ளை வளர்ப்பில் நேரடியாகச் சம்பந்தப்பட்டுள்ளவராகிய எமது நிலைமைகள் எப்படி உள்ளன? எப்படியான ஒரு சூழலை இன்று எமது பிள்ளைகளுக்கு நாம் வழங்கியுள்ளோம்? பிள்ளைகளுக்கு வழிகாட்டிகளாக இருக்கும் எமது வாழ்நிலைகள் (அரசியல் சமூக உளவியற் தளங்கள்) எப்படி இருந்தன? இருக்கின்றன? நாங்கள் பிள்ளைகள் வளர்ப்பில் கையாளும் முறைகள் எவ்வ? அவை யாவும் சரியானவைதானா?

இந்நால் மேலேமுப்பப்பட்ட கேள்விகளை மையமாகக் கொண்டு சில விடயங்களை ஆராய முற்படுகின்றது. பெற்றோருக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் ஏற்படக்கூடிய பிரச்சினைகளை இதனுடாக புரிந்து கொள்ள முயல்வோம்.

கடந்த காலம்

பிரச்சினைகள் பற்றி ஆராயும்போது பிள்ளை வளர்ப்பில் சம்பந்தப் பட்டவர்கள், அவர்களோடு வாழ்பவர்கள் பற்றிய கடந்தகாலங்கள், அவர்களது உள்வியல் உடலியல் மற்றும் சமூக சுருத்தியல் ரீதியான விடயங்களை ஆராய்தல் அவசியம் என்று கூறினோம். அவை பற்றிப் பார்ப்போம்.

இன்று புகலிடங்களில் வாழும் பெரும்பாலான தமிழர்கள் இலங்கையில் பிறந்து வளர்ந்தவர்களும் பெரும்பகுதியான காலங்கள் அங்கு வசித்த வர்களுமாவர். ஆதலால் இலங்கையிலிருந்து தொடங்குவதே பொருத்த மாகும். இங்கு வந்து சேர்ந்தவர்களில் ஒரு பகுதியினர் நேரடியாக சேர விரும்பிய நாடுகளுக்கு வந்து சேரமுன்னர் வேறு நாடுகளினுடாக வந்த வர்களாவார்கள். ஆகவே இலங்கையில் இருந்து வந்தபின்னர் அவர்கள் இடையில் தங்கவைக்கப்பட்ட நாடுகளில் இருந்த நிலமைகள் பற்றியும் பார்ப்போம். இறுதியாக அவர்கள் விரும்பி வந்தடைந்த புகலிட நாட்டில் உள்ள நிலமைகள் பற்றி விரிவாக ஆராய்வோம்.

இலங்கை

இரண்டு தசாப்தங்களாக நடைபெற்றுவந்த யுத்தத்தினால் (தற்சமயம் யுத்தநிறுத்தம்) ஏதோ ஒருவகையில் இலங்கையில் வாழ்ந்த அனைத்து மக்களும் பாதிப்பிற்குள்ளானவர்கள் என்று சொல்லலாம்.

யுத்தம் அல்லது போராட்டம் என்னும்போது அதன் பாதிப்புக்கள் பலதளங்களில் அமைகின்றன. அவை உள்வியல், உடலியல், சமூக பொருளாதார ரீதியானவையாகும்.

எந்தத் தளத்தில் ஏற்பட்ட பாதிப்புகளாயினும் அவை ஒன்றுடன் ஒன்று பின்னிப் பிணைந்தவையாக இருப்பதனை அவதானிக்கலாம்.

யுத்தத்தின்போது இலங்கை இராணுவத்தினரின் பொம்பர் மற்றும் இதர தாக்குதல்களுக்கு உள்ளான பொதுமக்கள், விடுதலை இயக்கங்களில் பங்கு கொண்டவர்கள், இவர்களுக்கிடையில் ஏற்பட்ட முரண்பாடுகளினால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் என்று பல வகையினர் பாதிக்கப்பட்டனர்.

தமது அங்கங்களை இழந்து, உறவுகளை இழந்து இலங்கையில் வாழ்வர்கள் அல்லது புகவிடம் வந்து சேர்ந்தவர்கள் உட்பட தொடர்ந்து இன்னும் அங்கு வாழ்வர்களில் அனேகர் ஏதோ ஒருவிதத்தில் உளவியல் பாதிப்பு அல்லது நெருக்கடிக்கு உட்பட்டவர்களாவார்கள்.

உளவியற்பாதிப்பு என்னும்போது பயம், தாழ்வுமனப்பான்மை, மன உளைச்சல், வெறுப்பு (மற்றவர்கள் மீது மட்டுமன்றி தம்மீதும்) போன்றன குறிப்பிடத்தக்கனவாகும்.

தமது உடல் அங்கங்களை இழந்தவர்கள் உளர்தியான பாதிப்புக்களைக் கொண்டவர்களாக இருப்பார்கள். உதாரணமாக ஆண்களைப் பொறுத்த வரையில் தாம் குடும்பத்திற்கான சம்பாத்தியத்தைச் செய்ய முடியாமல் இருக்கிறது என்கின்ற தாழ்வு மனப்பான்மையும் பெண்களைப் பொறுத்தவரை பின்னைகளை சரிபாகப் பராமரிக்கமுடியாமல் இருக்கும் நிலையும் திருமணமாகாதவர்களாயின் திருமணம் நடக்காது என்கின்ற பயம் மற்றும் தம்மால் இயலாது என்கின்ற தாழ்வுமனப்பான்மையும் ஏற்படும்.

இவையே ஒரு சமூகப் பிரச்சினையாகவும் மாறிவிடும். நீண்ட காலம் திருமணமாகாத பெண் என்று கேவிக்கு உட்படுதல், “நொண்டி”, “சொத்தை”, “ஒற்றைக்கைக்காறன்” என ஏனையவர்களால் ஏளனம் செய்யப்படுதல் நடை பெறும்.

காலங்காலமாக ஒரு இடத்திலேயே வாழ்ந்து பழகியவர்கள் யுத்தத்தின் போது திடீரென வேறு அன்னிய இடங்களுக்குச் செல்ல நிர்ப்பந்திக்கப் பட்டனர். 1995ல் இடம்பெயர்ந்த மக்கள் தாம் பலகாலமாக காட்டுப் பகுதிகளில் உணவு தண்ணீரின்றி வாழ்ந்ததையும், முஸ்லீம் மக்கள் திடீரென்று இடம் பெயர்ந்து செல்ல வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தில் இடம்பெயர்ந்து செல்லும் போது ஏற்பட்ட துன்பங்கள் மன உளைச்சல்களையும் கதைக்கதயாகச் சொல்லி யிருக்கிறார்கள்.

இந்தக்காலப்பகுதியில் வாழ்ந்த மக்கள் எந்தவேளையிலும் குண்டு விழலாம், எந்த வேளையிலும் ஒட் நேரிடலாம், எந்த வேளையிலும் உயிருக்கு

ஆபத்து நேரிடலாம் என்கின்ற தொடர்ச்சியான பய மன்னிலையில் வாழ்ந்தவர்களாவார்கள்.

இவர்கள் ஒரு பகுதியினர் உறவினர்களையும் உடமைகளையும் இழந்த வர்களாவார்கள். இலங்கை இராணுவத்தின் அல்லது விடுதலை இயக்கங்களின் சிறைகளுக்குள் இருந்தவர்களது மன்னிலைப்பற்றிச் சொல்லத் தேவைபில்லை. இவர்கள் பலமான உடல் மற்றும் உளவியல் சித்திரவதைகளை அனுபவித்த வர்களாவார்கள்.

பெற்றோர்களையும் சொந்தங்களையும் இழந்து யாருமற்ற அனாதைகளாக இருக்கும் குழந்தைகளும் உள்ளனர். பின்னர் யாரோ ஒரு அன்னியர் வீட்டில் அல்லது விடுதிகளில் மேலும் மனக் கஷ்டங்களுடன் அவர்கள் வாழ நேர்கின்றது.

நல்ல ப்ராமிப்பாளர்கள், விடுதிகள் இருப்பினும் கூட பெற்றோர்கள் அற்று வழமையான தழைலை மறந்து நண்பர்கள், சுற்றந்தவர்களைப் பிரிந்து வாழ்வதென்பது இலகுவானதல்ல.

பெண் களைப் பொறுத்தவரையில் தாம் பாலியல் வன்முறைக்கு உட்படுத்தப்படலாம் என்கின்ற பயம் தொடர்ச்சியாக இருந்தவன்னம் இருக்கும். அப்படிப் பாலியல் வன்முறைக்கு உட்பட்டவர்களும் பலர் உண்டு.

இங்கு பல வருடங்களாக தமிழர்களுக்கான மற்றும் அகதிகளுக்கான ஆலோசனை நிறுவனங்கள், அரசின் நிறுவனங்களில் பணிபுரிந்தபோதும் சுற்றத்தில் பழகியபோதும் யுத்தத்தினால் பாதிக்கப்பட்ட பல தமிழர்களைச் சந்திக்கமுடிந்தது.

ஒரு இளம் வயதினர் “இந்தியன் ஆமி வந்த காலத்தில் ஒரு நாள் திடீரென்டு வந்தாங்கள். நான் ஓடிப்போய் ஒரு அலுமாரிக்குக் கீழ் ஒழிச்சிட்டன். முன்னுக்கு அப்பா நின்டவர். ஒரு தூட்டுச் சுத்தம் கேட்டிடு. எனக்கு விளங்கிற்றிது. உள்ளுக்கை வந்து அம்மா அக்கா எல்லாரையும் சுட்டுப்போட்டான்கள். நான் ஒழிக்கேக்கையே தம்பியையும் என்னோடை சேத்துக் கொண்டு போன்னான். அம்மாவும் மற்ற ஆட்களும் கடுபட்டு விழுந்ததை என்ற கண்ணாலயே பாக்கவேண்டியிருந்திது. அழக்கூட முடியாமல் இருந்தம். எனக்கு பயமாக் கிடந்திது. என்னையும் தம்பியையும் பாக்கப்போறாங்களோ தெரியாது என்டு. நல்லவேளை காணேல்ல. கோடிப் பக்கமாக மாமா நின்டவர் அவரையும் இன்னொருத்தன் சுட்டுப் போட்டான்” என்று சொன்னார். தான் உயிர்தப்பி இருப்பதைனைத் தன்னாலேயே நம் பழகியாமல் இருக்கிறது என்றார். தான் அதன் பின்னர் பட்ட மனக்கஷ்டங்களை வார்த்தையால் சொல்லிவிடமுடியாது என்றும் கூறினார்.

சொந்தங்களை இழப்பது மட்டுமல்ல அதனை நேரடியாகப் பார்த்தல், இப்படியான சம்பவங்களால் தாமே நேரடியாக பாதிக்கப்படுதல் போன்றவை கரும் உடல் உளச் சிக்கல்களை உண்டாக்குகின்றன. உதாரணமாக சிறைக்குள் இருப்பவர்களை சித்திரவதை செய்தல், கொலை செய்தல், கொலை செய்யும் போது பார்த்தல், கொலை செய்யப்பட்டபின்னர் பார்த்தல் போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

இவை வெறும் உணர்வுகளாக மட்டும் அமையாமல் எமது நரம்பு மண்டலத்தில் எம்மை அறியாமலேயே பாரிய பாதிப்புகளை உண்டாக்குகின்றன.

வந்த வழி

தமிழ் அகதிகளின் வருகை

கிட்டத்தட்ட முப்பது வருடாலமாக தமிழர்கள் அகதிகளாக ஜேர்மனி க்கு வருகின்றனர். 83 காலப்பகுதிவரையில் அனேகமாகத் தனித்த ஆண்களே வந்தார்கள். 1983-1986 பகுதிகளில் இவர்களின் வருகை அதிகரித்தது. மேலும் 1986 இலிருந்து 1988 ற்கிடையில் வருபவர்களின் எண்ணிக்கை மேலும் அதிகரித்தது. இந்தக் காலப்பகுதிகளில்தான் தமிழர்கள் கூடுதலாக குடும்பங்களாக வரத் தொடர்களைர். 1990 பகுதிகளில் 32,702 இலங்கையர்கள் ஜேர்மனியில் வசித்ததாகக் கணக்கெடுப்பு கூறுகின்றது. 30.09.1990 ல் 10,037 பெண்களும் 22,668 ஆண்களும் வசித்தனர். மொத்தமாக 35,669 பேர்கள். 1998 ல் 58,302 இலங்கையர்கள் வாழ்ந்தனர். இதில் கிட்டத்தட்ட 40,000 - 45,000 வரை தமிழர்கள் என்று கணிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இன்று ஜேர்மனியில் 39293 இலங்கையர்கள் வாழ்வாதாகக் கணிக்கப்படுகின்றது. அதில் ஆண்கள் 20739 பெண்கள் 18554 ஆவர்கள். முன்னர் இருந்தவர்களில் ஒரு பகுதியினர் ஜேர்மன் பிரஜைகளாக மாற ஒரு பகுதியினர் வேறு நாடுகளுக்கு (உதாரணமாக இங்கிலாந்து போன்ற நாடுகளுக்கு) இடம்பெயர்ந்து சென்று விட்டனர். இதுபற்றியதும் குறிப்பாக இப்போது எத்தனை தமிழர்கள் வாழ்கிறார்கள் என்பது பற்றியதுமான புள்ளி விபரங்கள் இல்லை

கிழக்கு ஜோப்பிய நாடுகளினுடைக் வந்தவர்கள்

கிழக்கு ஜேர்மனிக்குள் வரும் பாதைகள் மற்றும் நேரடியான பாதைகள் மூடப்பட்டபின்னர் தமிழர்களின் வருகை (ஜேர்மனிக்கு மட்டுமல்ல எனைய மேற்கு ஜோப்பாவிற்கு வருதல்) கிழக்கு ஜோப்பாவினுடைன் பாதைகளாக அமைந்தன.

பல இலட்சக்கணக்கான பணத்தை சொத்துக்களை விற்றும் கடனாகப் பெற்றும் பணமுகவர்களிடம் தாய் நாட்டிலும் வெளி நாடுகளிலும் கட்டிவிட்டு தமக்கு சிறந்த வாழ்வு கிடைக்கும் என்றும் பிரச்சினைகள் தீருமென்றும் இதுவரையில் தாய்நாட்டில் அனுபவித்த துன்பங்கள் மறைந்து அமைதியான வாழ்வு கிடைக்குமென்றும் நம்பி அவர்கள் வந்தார்கள்.

இப்படி வந்தவர்களில் ஏராளமானவர்கள் கிழக்கு ஜோப்பிய நாடு களிலேயே நீண்டகாலங்கள் தங்கவேண்டிய நிரப்பந்தம் ஏற்பட்டது. குறிப்பாக போலந்து, மின்ஸ்க், மொஸ்கோ. பிறாக், உக்ரைன், கீவ், செட்சாய், துருக்கி போன்ற நாடுகளுக்கு ஏஜென்டுகளினால் முதலில் கொண்டுவரப்பட்டு அங்கே தங்கவைக்கப்பட்டனர். இதுபோன்ற நாடுகளுக்குள் வரும்போது அந்த நாட்டுப் பொலிஸாரால் பிடிக்கப்பட்டால் சிறைக்குள் இருக்கவேண்டி ஏற்பட்டது. அல்லது சிலர் மீண்டும் இலங்கைக்கே திரும்பவும் அனுப்பப் பட்டனர்.

அவர்கள் மீண்டும் அந்த நாட்டுக்கோ வேறு மேற்குறிப்பிட்ட நாடு ஒன்றிற்கோ ஏஜென்டுகளால் கொண்டு வரப்படுவர்.

இப்படிக் கொண்டுவரப்பட்டவர்களில் பலர் நீண்டகாலமாக இந்த நாடுகளில் இருக்கவேண்டிய கட்டாயம்.. மொழிபெயர்ப்பாளராக ஜேர்மன் எல்லையில் அமைந்துள்ள பொலிஸ் நிலையங்களிலும் வேறு இடங்களிலும் வேலைசெய்யும்போது இப்படி வரும் தமிழர்களைச் சந்திக்கவும் அவர்களின் நிலைமைகளைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்ளவும் முடிந்தது. அவர்கள் சொன்ன கதைகள் அதிரசசி தருபவை. துன்பமானவை.

"இலங்கையில் இருந்து வந்தவுடன் ஒரு வீட்டுக்குக் கொண்டு போனார்கள். எங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்தது இலங்கை ஏஜென்சிதான். எங்களை வேறு ஆட்கள் வந்து கவனிப்பினம் எண்டு சொல்லீற்றுப் போனார்கள். பல நாளாச்சி ஒருத்தருமே வரேல்ல. எங்களுக்கு சரியான பசி. அங்க கொஞ்சப் பான் இருந்தது. அது முதல் நாளே சாப்பிட்டு முடிஞ்சிது. எங்களிட்டை அங்கத்தைய நாட்டுக் காச்கூட இருக்கேல்ல. நாங்கள்

பத்துப்பேர். எல்லாரிட்டையும் கொஞ்சம் டொலர்தான் இருந்தது. வெளியால் போகவும் பயம் பொலிஸ் பிடிச்சுப்போடுமோ எண்டு. வீட்டுக்குள்ளையே இருந்தம். வெறும் தண்ணியக் குடிச்சுப்போட்டு. சரியான குளிர். கீற்றர்கூட இல்லை. நடுங்கி நடுங்கி நித்திரையும் வராது.

ஒருநாள் தாங்கேலாமல் அந்த வீட்டில் இருந்த வீட்டுக்கார மனி சீட்டைப் போய்க் கதைச்சம். ஆனால் அவா கதைச்சது எங்களுக்கும் நாங்கள் கதைச்சது அவவுக்கும் விளங்கேல்ல. பிறகு ஒருமாதிரி கையை மூக்கைக் காட்டி பசிக்கிது எண்டு விளங்கப்படுத்தினதால் பாண் கொஞ்சம் தந்தா. பிறகு ரண்டு மூன்டு நாளால் அதுகும் இல்ல எண்டு சொல்லிப்போட்டா. கொஞ்ச டொலரைக் காட்டி அங்கத்தேக் காச்வாங்கி நாங்கள் ரெவியோன் டூத்துக் கண்டுபிடிச்ச சொந்தங்களுக்கு எடுத்து அழுதம். அவையள் கடனுகள் பட்டு வேற ஏஜென்சியை ஒழுங்கு செய்திச்சினம்.

பிறகு மூன்டு மாதங்களுக்குப் பிறகுதான் ஜேர்மனிக்கு வந்து சேர்ந்தன. எங்கட நிலைமை இப்பியெண்டா பொம்பிளயின்ரை நிலைமை சொல்லத் தேவையே இல்லை."

மேற்கூறியதுபோல் பெண்களின் நிலைமை மோசமாகவே இருந்தது. பல ஆண்களுடன் ஒன்றாகத் தங்குதல். ஒரே குளியல் சமையல் அறை களைப் பாவித்தல் போன்றவற்றிற்குப் பெண்கள் நிரப்பந்தப்படுத்தப்பட்ட தாகவும் சில பெண்கள் தாம் இவ்வளவு நீண்ட காலம் தங்கவைக்கப்படுவர என்று தெரியாததால் மாதவிடாய் காலங்களில் பாவிக்கும் பொருட்களை போதியளவு கொண்டுவராததால் ஏஜென்டுகளிடம் கேட்கமுடியாமல் மிகவும் சிரமத்திற்குள்ளாகிய கதைகளைக் கூறினார்கள். மேலும் பெண்கள் பாலியல் ரீதியான தொந்தரவற்கும் ஆளாகப்பட்டுள்ளனர் அல்லது அதற்காக முயற்சிக் கப்பட்டுள்ளது.

"மின்ஸ்க் எயப்போட்டில் இறங்கினவுடன் எல்லாரையும் கூட்டிக் கொண்டுபோய் ஒரு இடத்தில் விட்டிட்டு என்னைமட்டும் ஏஜென்ற தான் இருக்கிற ஒரு வீட்டிற்குக் கூட்டிக்கொண்டு போனான். எங்களோட வந்த பழிலி அக்காவொராள் நல்லவா அவாவோடயே விடக்கொல்லிக் கேட்டதுக்கு தளக்கு எல்லாம் தெரியும் எண்டும். என்ற நன்மைக்குத்தான் இங்க கொண்டு வந்து விட்டதென்டும் சொன்னான். என்ன வேளைக்கு அனுப்பிறத்துக்குத் தான் அப்பிடிச்செய்தது எண்டும் சொன்னான்.

அவளினர் பிளான் பிறகு எனக்கு விளங்கிப்போக்கு. ஒவ்வொரு நாளும் லேட்டா வருவான். அப்பிடி வரேக்க தான் எனக்கு இரவுச் சாப்பாடு கொண்டுவருவான். இரவிரவா இருந்து கதைப்பான். சிலநேரத்தில் வேற

நாட்டு ஆம்பிளைஸையும் கூட்டிக்கொண்டு வருவான். நான் அந்தநேரத்தில் வெளியிலே போமாட்டன். கூப்பிட்டு அதை எடுத்தா இதையெடுத்தா என்டு கேட்பான். எதையும் மாட்டன் என்டு சொல்லப் பயமாக கிடந்திது.

ஒருநாள் இரவா வந்து நிறையநேரம் கதைச்சுக்கொண்டு இருந்தான். பிறகு எனக்குக் கிட்டவந்து இருந்தான். நான் உடனயே எழும்பீற்றன். கையப் பிடிச்சிட்டான். நான் கத்தினன். என்னை விடுங்கோ. நான் கலியாணம் செய்யத்தான் போறன். என்ற வாழ்க்கையைக் கெடுத்திடாதேங்கோ என்டு சொன்னன். அப்ப நீர் வேளைக்குப் போய்சேர விரும்பேல்லையோ என்டு கேட்டான். ஆறுதலாப் போனாலும் பரவாயில்ல. ஆனா இப்பிடியான விசயங்களுக்கு உடனப்தமாட்டன் என்டு சொல்லிப்போட்டன. ஏதாவது செய்திடுவானோ என்டு எனக்குப் பயமாக கிடந்திது. நல்லவேளை ஒன்டும் நடக்கேல்ல.

அடுத்தநாள் எழும்பின கையோட வெளிக்கிடும் என்டு சொல்லி கூட்டியந்து மற்றாக்கள் இருக்கிற இடத்தில் விட்டான். எனக்கு அப்பதான் நெஞ்சுக்குள்ள தண்ணி வந்திது. கலியாணி அக்காவும் அங்கதான் இருந்தவா. பாவும் ஆவா சுதமில்லாமல் இருந்தவா. பிறகு எழுமாதமா மூண்டுவீடுகளில் மாறி மாறி இருந்தனாங்கள். ஒருநாள் ஒரு மாட்டுப் பண்ணையிலெயும் நித்திர கொண்டனாங்கள். எனக்கு இங்க வந்து சேருவன் என்டு நம்பிக்கையே இருக்கேல்ல”

இப்படியே பல சம்பவங்களைக் கூறிக்கொண்டே போகலாம். முக்கிய மாக இங்கு கவனிக்கவேண்டிய விடயங்கள் என்னவெனில் தாய்நாட்டில் பல சிக்கல்களை அனுபவித்தவர்கள் தொடர்ந்தும் பலவகையான பிரச்சினைகளை முக்கியமாக உளவியல் ரீதியாக அனுபவித்தார்கள் என்பதே. பயம் தொடர்ச்சியான பயம், எப்பொழுது போய்ச்சேருவோமோ என்கின்ற பயம், பொலிலில் பிடிபட்டு சித்திரவதைகள் அனுபவித்தவர்களின் மனப்பாதிப்பு, பட்டினி, போதிய உணவின்மை, ஏஜென்டுகளால் தாக்கப்பட்டவர்கள் பெலிற்றாலும் காலாலும் அடி வாங்கியதாக சிலர் கூறினர் அனுபவித்த உடற்துனப்கள், நித்திரையின்மை, மனக் குழப்பங்கள் என்று தொடர்ந்தன பிரச்சினைகள்.

மன நலப் பாதிப்பு (Trauma)

மேற்குறிப்பிட்ட பல துன்பங்களை அனுபவிப்பவர்கள் திறைமா என்கின்ற மன நலப் பாதிப்பிற்கு உள்ளாகின்றனர் என்று உளவியல் ஆராய்ச்சிகள் சொல்கின்றன. இந்தத் திறைமாவில் மூன்று வகைகள் உள்ளன. மனத்துமாற்றம் (Die Hysterie), போர்க்கால மனச் சிதைவு (Traumatische Kriegsneurose), பால்ரீதியான ஏற்றத்தாழ்வுகள் மற்றும் குடும்பத்திற்குள் ஏற்படக்கூடிய தகராறு, கருத்துப் பூசல், பாவியல் வன்முறை போன்ற வற்றினால் ஏற்படக்கூடிய மனச்சிதைவு. உதாரணமாக போர்க்காலத்தில் பெண்கள் மீது நிகழ்த்தப்படும் பாவியல் வன்முறையினால் ஏற்படக்கூடிய மனச் சிதைவு. (die Kriegsneurose des Geschlechterkampfes und die sexuelle und innerfamiläre Gewalt) என்பனவாகும்.

மேற்குறிப்பிட்ட உளவியல் நோய்க்கு உட்பட்டவர்களது குணங்களில் மாற்றங்கள் தெண்படும். உதாரணமாக மற்றவர்களுடன் கதைத்தல், சிரித்தல் போன்ற விடயங்களிலும் அவர்கள் மற்றவர்களுடன் வைத்திருக்கும் இதர தொடர்புகளிலும் சிக்கல்கள் இருக்கும்.

இவர்களுக்கு திடீரென முன்னர் அனுபவித்த சம்பவங்கள் பற்றிய நினைவுகள் (படங்களாகி மனக்கண்முன்னோ அல்லது வெறுவடிவங்களில்) வருவதால் மனதை ஒருமைப்படுத்துதல் சிரமமாக இருக்கும். சீரான நித்திரை அற்ற தன்மை, இதயத்துடிப்பு அதிகமாக இருத்தல், பயமும் கலவரமும் அடைதல் போன்றவை ஏற்படும்.

சில நிகழ்வுகளின் போது கூடுதலான பிரதிபலிப்புகள் (அதிகமாக உணர்ச்சிவசப்படுதல்), நம்பிக்கையின்மை, வெறுமையான உணர்வு, பொது வான் சமூக நிகழ்வுகளிலிருந்து ஒதுங்கியிருத்தல், அகோர உணர்வு,

அதிகமான கோபம், உடலில் நரம்புகள் இறுக்கமாக இருக்கும் தன்மையான உள்ளுணர்வு, உலகத்தை எதிரியாகவும் நம்பிக்கையற்றுமாகப் பார்த்தல், குற்ற உணர்வு போன்றவற்றினால் மிகவும் வேதனைகளை அனுபவிப்பவர்களாக இருக்கின்றனர்.

அம்மா

புரண்டு படுத்தாள். சின்ன இடம் என்பதால் மிகவும் கஷ்டப்பட்டதே படுத்தாள். பசிப்பதுபோல் இருந்தது சாப்பிடத்தான் ஒன்றுமில்லை. இருந்த அனைத்துப் பாண்களையும் இரவு எல்லோரும் சாப்பிட்டு முடித்தாகிவிட்டது.

ஒவ்வொருத்தருக்கும் இரண்டு துண்டுகள்தான். கணவர் தனது பாண் துண்டுகளில் ஒன்றை இவருக்குக் கொடுத்தார். இவருக்குள் இருக்கும் ஜீவனுக்கும் சாப்பாடு அனுப்பப்படவேண்டுமல்லவா?

கல்யாணிக்கு பசி ஒருபுறமாக இருக்க யோசனைதான் அதிகமாக இருந்தது. “இவ்வளவு நாளும் பிள்ளை இல்லையென்டு கஷ்டப்பட்டு இப்பதான் ஒன்டு உருவாகி இருக்கு. சாப்பாடு தண்ணி இல்லாமல் இருந்தால் பிள்ளைக்கு ஏதேனும் நடந்திடுமோ?”

நிமிர்ந்து இருந்தாள். அவளையும் இன்று காலை வந்த பெண் மனியையும் தவிர எல்லோரும் தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தப் பெண் மனி அழுதுகொண்டே படுத்திருந்தாள். இன்று காலை வந்த நேரம் தொடக்கம் அவள் அழுதுகொண்டுதான் இருக்கிறாள்.

ஏற்கனவே பிளைட்டில் அறிமுகமனவர் என்கின்றபடியாலும் “அக்கா! அக்கா!” என்று பலதடவைகள் கதைத்தபடியாலும் கல்யாணி அவளிடம் சென்று விடயங்களை அறிந்துகொண்டாள். கல்யாணிக்கு அந்தப் பெண் சொன்ன விடயங்களைக் கேட்டபோது ஏஜென்றில் ஆத்திரமாக இருந்தது. ஆனால் என்ன செய்யமுடியும்? “இவ்வளத்திக்காவது தப்பின்றீரே. சந்தோசப்படும்.” என்று ஆறுதல் சொன்னாள்.

நேற்று இரவு அங்கிருந்த ஏழு ஆண்களையும் மூன்று பெண்களையும் அழைத்துச் சென்றாள். அவனுடன் இரண்டு பாகிஸ்தானியர்களும் வந்தார்கள்.

சென்றவர்களில் ஒரு இளைஞனை கல்யாணிக்கு நன்கு பிடிக்கும். அவனும் "கல்யாணி அக்கா! கல்யாணி அக்கா!" என்று நல்ல ஒட்டு. தேத்தண்ணி வைத்துக் கொடுப்பான். அங்கு இருக்கும் முப்பத்தெட்டுப்பேருக்கும் இருப்பது ஒரே ஒரு மலசலகூடம்தான். கல்யாணி "வயித்தைப் பிரட்டி அங்க போகவே சுத்தி வருகிது." என்று சொன்னாள். வடிவாகத் துடைத்துவிட்டுப் பின் அவளைப் போகச் சொல்லுவான். அவ்வளவு நல்ல பெடியன். கண்ணன் என்று பெயர். அவன் போய்விட்டது கவலையாக இருந்தாலும் அவன் ஜேர்மனிக்குள் போய்ச்சேர்ந்து நன்றாக இருக்கவேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டாள். மனமெல்லாம் ஒரு மாதிரி இருந்தது. ஆனாலும் கஷ்டப்பட்டு நித்திரையாகினாள்.

மறுநாள் விழித்தபோது அவளுக்கு அதிசயம் காத்திருந்தது. கண்ணன் உட்பட இன்னும் இரு இளைஞர்கள் மீண்டும் அங்கு இருந்தார்கள். இரவில் ஏதோ சத்தம் கேட்கவே கனவு என்றல்லவா கல்யாணி நினைத்தாள். வந்தது இவர்களா? கலவரத்துடன் கல்யாணி "என்ன நடந்தது? பொலிஸ் பிடிச் சிட்டிதோ?" என்று கேட்க "நாங்கள் கடக்கேக்கை பொலிஸ் கண்டிட்டிது. அதுதான் திரும்பி ஓடி வந்திட்டம்" என்னர்.

"அப்ப மற்றாக்கள்?"

"அவையள் எல்லாம் கடந்திட்டினம்."

"அடுத்த முறை சரிவரும் பாரும்"

கல்யாணி எவ்வளவுதான் சமாதானம் சொன்னாலும் கண்ணன் முகம் மலர்வதாக இல்லை. யோசித்துக்கொண்டே இருந்தான். கல்யாணி அவனுக்குத் தேனீர் போட்டுக்கொடுத்தாள்.

கொஞ்சப்பேர் மருந்துவாங்கப் போய்விட்டார்கள். மற்றவர்கள் கூடிக்கதைத்துக்கொண்டு இருந்தார்கள். கல்யாணி குசினிக்குள் நின்ற நேரம் கண்ணன் வந்து "அக்கா நேற்று என்ன நடந்தது தெரியுமே?" என்றபடி விக்கி விக்கி அழுத்தொடங்கிவிட்டான்.

"இரவு எங்களைக் கொண்டுபோய் ஒருவீட்டில் தங்க வச்சுப் போட்டு சாமமாப் பாத்து ஒரு வாகளைத்தில் ஏத்திக்கொண்டுபோய் ஒரு காட்டுப் பகுதியில் விட்டான் உந்த ஏஜன்சிக்காறன். ஒரு நதியைக் கடந்துதான் போகவேணுமாம். கடந்திட்டால் மற்றப்பக்கம் ஜேர்மனியாம். தண்ணி குறைவா இருக்கிற நேரம்தான் கூட்டிக் கொண்டு வந்ததாம். எல்லாரையும் யக்கட்டுகள் செருப்பு சப்பாத்துக்களைக் களட்டச் சொன்னான். களட்டிப் போட்டு ஒருத்தரை ஒருத்தர் கையப் பிடிச்சபடி கொஞ்சம் கொஞ்சமா இறங்கச் சொன்னான். இறங்கினம்.

கொஞ்சத்தூரம்தான் போன்னாங்கள். பெரிய அலை ஒண்டு வந்திது. களுத்துக்குமேல் தண்ணியும் வந்திட்டது. அவன்சொன்ன மாதிரியில்ல. தண்ணி பே ஆழம். நாங்கள் கத்தத் தொடங்கீற்றம். கையெல்லாம் விடுபட்டுப்போச்சிது. நான் திரும்பி வந்த பக்கத்துக்கே நீந்தத் தொடங்கீற்றன். நல்லவேளை எனக்குக் கொஞ்சம் நீந்தவும் தெரியும். ஒரு கல்லுமாதிரி ஒண்டை எட்டிப்பிடிச்சிட்டன். அலை அடிக்கச்சுக்கொண்டே இருக்கிது. ஆனால் நான் விடாப்பிடியா நின்டன். பாவம் பொம்பிளயன். அப்பிடியே அலை அடிக்கச்சுக்கொண்டு போச்சிது. சிலபேற்ற தலைதான். தெரின்சிது. எங்களத் தவிர வேற யாரும் தப்பியிருப்பினம் எண்டு நான் நினைக்கேல்லையக்கா. நான் ஊருக்குத் திரும்பிப்போப்போறன். அங்க போய்ச் செத்தாலும் பரவாயில்லை. ஒருத்தருக்கும் சொல்லிப் போடாதேங்கோ. பிறகு அவன் ஏஜன்சிக்காறன் என்னைக் கொல்லிப்போடுவான்."

கண்ணனின் அழுகை சரியாக நிற்கவில்லை. என்ன சொல்லுதென்று அறியாது கல்யாணி பேசாமல் நின்றாள். திரும்பிப் போவதுகூட நல்லதுதான் என்று அவளுக்கும் தோன்றியது. "ஆத்துக்குள்ள சாகவோ இவ்வளவு தூரம் மினக்கெட்டு வந்தனாங்கள்?"

எல்லை

ஜேரமனிக்குள் வரும் அகதிகளின் அளவைக் குறைக்கும் முகமாக 1987, 1988, 1990, 1991 களில் அகதிகளுக்கான சட்டங்களில் மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டன. மே மாதம் 1993ல் ஜேரமன் அரசு அகதித் தஞ்சம் கோரும் அடிப்படைச் சட்டத்தில் முக்கிய மாற்றம் ஒன்றைச் செய்தது. அது, ஒரு நாட்டிலிருந்து தரைமார்க்கமாக இன்னுமொரு நாட்டிற்குள் உட்புகும் அகதிகள் அந்த நாட்டிற்கே திருப்பி அனுப்பப்படுவார்கள் என்பதாகும்.

இதனால் ஜேரமனியின் எல்லைப் புறங்களில் மிகுந்த பாதுகாப்பு அளிக்கப்பட்டு அங்கு எல்லைப்புறப் பொலிசார்கள் காவலுக்கு அமர்த்தப் பட்டார்கள். இதன் பின்னர் போலந்தின் ஊடாகவோ எந்த ஒரு அந்திய நாட்டினுடாகவோ ஜேரமனிக்கு உள்ளே வர முயன்று எல்லையிலேயே பிடிப்பட்டவர்கள் கையடையாளங்கள் மற்றும் அவர்களைப் பற்றிய தகவல்கள் எடுக்கப்பட்டு பின் ஒரு நாளோ சில நாட்களோ சிறைக்குள் இருந்தபின்னர், விசாரணைக்கு உட்படுத்தப்பட்ட பின்னர் மீண்டும் வந்த நாட்டிற்கே உதாரண மாக போலந்துக்கு அனுப்பப்பட்டார்கள்.

இப்படித் திருப்பி அனுப்பப்பட்டவர்கள் ஜேரமனிக்கே மீண்டும் வர முயற்சிக்பார்கள். இப்படி முயற்சிக்கும்போது நதிகளில் இறந்து போனவர்கள், நடக்க முடியாமல் பனிக்குள் விழுந்து இறந்தவர்கள். கால் வெந்தவர்கள், வாகனங்களுக்குள் மொத்தமாக இறந்து போனவர்கள், இறந்து பின் பல நாட்களின் பின் பினநாற்றத்தினாடு கண்டுபிடிக்கப்பட்டவர்கள் என்று பல சம்பவங்கள் உண்டு.

கைதாகி சிறைக்குள் இருப்பவர்களை எல்லைப்பொலிசார் மனிதர்கள் போன்று நடத்துவதேயில்லை. ஒழுங்கான சாப்பாடு இல்லை. ஆடைகளையும்

பாத அணிகளையும் வரும் வழியில் தொலைத்து குளிரில் நடுங்குபவர் களுக்கு பாதஅணிகளோ உடைகளோ வழங்குவதில்லை. அவர்களை குற்றவாளிகளாகப் பார்ப்பதும் நடத்துவதும், மேலும் ஏஜென்டுகள் பற்றி தகவல்களை அறிந்துகொள்வதற்காக கேள்விமேற் கேள்விகள் கேட்டு உளவியற் சித்திரவதைக்குட்படுத்துவதும் நிகழும்.

ஒரு முறை மொழிபெயர்ப்பாளராக சென்றபோது பத்துத் தமிழ்ப் பெண்கள் கைதாகியிருந்தனர். இவர்களைப் பார்க்கும்போதே மிகப் பரிதாப மாக இருந்தது. இடையில் தங்கவைக்கப்பட்ட இடங்களில் பல மாதங்களாக சரியான உணவின்றி கஷ்டப்பட்டு பின் ஜேரமனிக்குள் வரமுயற்சித்த போது எல்லையில் கைதாகினர். ஜேரமன் பொலிசாரின் மிரட்டல்களுக்குப் பயந்து நடுங்கியவர்களாக இருந்தனர்.

அவர்களில் ஒரு பெண்ணுக்கு மஞ்சட் காமாலை என்று அறிந்து பொலிசாரிடம் அதற்கான நடவடிக்கை எடுக்கும்படி (வைத்தியரிடம் அழைத் துச் செலவது, ஏற்ற உணவுகள் கொடுப்பது) கேட்டுக் கொண்டேன். ஆனால் பொலிசார் எந்த ஒரு நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை. அவர்கள் மிக விரைவில் விசாரிப்பதும் மீண்டும் திருப்பி வந்த நாட்டுக்கே அனுப்புவதும் என்கின்ற கவனத்தில் இருந்தனர். பெண்களை அழைத்துவரும்போது மாட்டுப்பண்ணையில் இருந்து மாடுகளை அழைத்துவருவதுபோல் சட்டைப்பில் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு வந்தனர். ஜேரமனியில் மிருகங்களைக்கூட இப்படிச் செய்வதில்லை. மிகவும் அன்பாகவே நடத்துவார்கள். மிருகங்களில் மிகவும் பிரியமாக இருப்பார்கள்.) அகதிகள் என்பதற்காக அவர்கள் கேவலமானவர்களில்லை என்றும் பெண்களை அழைத்துவர பெண்பொலிசாரையே ஒழுங்குசெய்யும்படியும் கேட்டுக்கொண்டேன். எனது நடவடிக்கை கண்டு அதிர்ந்த பொலிசார் முதலில் பெண்பொலிசை ஏற்பாடு செய்து விட்டு சிறிது நேரத்தில் அன்று தாம் தொடர்ந்து விசாரிப்பதற்கான தடை ஏதோ ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று பொய்க்காரணம் சொல்லி என்னை திருப்பி அனுப்பிவிட்டார்கள்.

தாம் செல்ல விரும்பும் நாடுகளின் சட்டதிட்டங்கள் தெரியாமையும் ஏஜென்டு கூறிய வழிகளைப் பின்பற்றுவதாலும் மொழி தெரியாமையினாலும் பல பிரச்சினைகளை அவர்கள் முகங்கொண்டனர். கறுப்புத் தோலுடைய மனிதர்கள் மற்றும் அகதிகள் பற்றிய அதிகாரிகளின் கீழ்த்தரமான பார்வைகளினாலும் மனிதாபிமானமற்ற சட்டதிட்டங்களினாலும் அவர்கள் கேவலப் படுத்தப்பட்டனர்.

எற்கனவே தாயகத்தில் அனுபவித்த கொடுமைகள் மன உளைச்சல் களுடன் இரண்டாவதாக ஏஜென்டு மற்றும் இடையில் தங்க வைக்கப்பட்ட

நாட்டில் ஏற்பட்ட துன்பங்கள் நீங்கி தாம் சொர்க்கமென்று என்னிய நாடு வந்துவிட்டதாக மகிழ்ந்தவர்களுக்குக் கிடைத்த அனுபவங்களோ இவைதாம். இது இவர்களுக்கான மூன்றாவது கட்டமாகும்.

இவர்களுக்கு இருந்த பிரச்சினைகள் மன உளைச்சல்கள் கூடியதே தவிர்க் குறைந்ததாக இல்லை. இங்கு சிறுபிள்ளைகளின் நிலைமைகளையும் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும்.

புகலிடம்

கிராமிய வாழ்க்கை வாழ்ந்தவர்கள், அல்லது முன்னர் என்றுமே தமது ஊரை அல்லது வாழ்ந்த நாட்டை விட்டு வெளியே செல்லாதவர்கள் பல ஆயிரம் மைல் தொலைவிலுள்ள நாடுகளுக்கு புகலிடம் தேடி வந்தார்கள். இன்னும் வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

இங்குள்ள நிலைமை முற்றிலும் வேறுவிதமாக இருந்தது. இருக்கின்றது. வேறு விதமான அரசியல், சட்டங்கள், பல நாட்டு மக்களையுடைய சமூகம், புதிய மொழி, புதிய கலாச்சாரம், புதிய பழக்கவழக்கங்கள், புதிய வசதிகள், முன்னர் அறிந்திராத தொழில் நுட்பங்கள், தொழில்கள், பிரச்சினைகள் என்று ஏராளமான விடயங்களுடன் அவர்கள் ஏற்கனவே சமந்துவந்த நல்ல தீய விடயங்கள் முட்டிமோதவேண்டியிருந்தது. இருக்கிறது.

இந்த வேறு அல்லது அன்னியம் என்பது என்ன? அதனாடாக எழுந்துள்ள பிரச்சினைகள் என்ன? இது குழந்தை வளர்ப்பில் எவ்வாறு செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றது? இதனால் பெற்றோருக்கும் அல்லது பிள்ளைகள் மீது அக்கறையுடைய ஏனையவர்களுக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் இடையில் எவ்வாறான பிரச்சினைகளைகள் தோன்றியுள்ளன? இதற்கான அடிப்படைகள் என்ன என்பதை விளங்கிக் கொள்வதற்கு அவர்கள் வாழும் அரசியல் சமூக சூழல்கள், உளவியல் நிலவரங்களின் பின்புலன்களைப் பார்ப்பது அவசிய மாகின்றது

நாம் வாழும் புகலிட நாடுகளின் அரசியல் கட்டமைப்புகள் எவ்வாறு உள்ளன? அரசியல் கட்டமைப்பு என்னும் போது அங்கு உள்ள அரசியற் தளம். அரசியல் உள்ளடக்கம். அது பிரயோகிக்கும் முறைமைகள் முக்கியமாக

சட்டங்கள், அதனுடாக மக்களுக்கு கிடைக்கப்பெறும் உரிமைகள், உரிமை மறுப்புக்கள் என்பன அடங்கும்.

இங்கு குறிப்பாக வெளிநாட்டவர்கள் எனப்படும் எங்களுக்குக் கிடத்துள்ள நன்மை, தீமைகள், உரிமைகள், உரிமை மறுப்புக்கள் ஆகிய வற்றால் நேரடியாகவும், மறைமுகமாகவும் எமது பிள்ளைகளின் வளர்ப்பில் ஏற்படக் கூடிய பாதிப்புக்கள் என்ன?

பெரும்பாலான தமிழர்கள் அரசியற் தஞ்சம்கோரி வாழும் நாடுகள் மேற்கு ஜிரோப்பிய நாடுகள், கனடா, அவஸ்திரேலியா போன்றவையாகும். வேவ்வேறு நாடுகள் என்னும் போதும் பிரச்சினைகளின் வடிவங்கள் கிட்டத்தட்ட ஒரேமாதிரியாக இருப்பதனைப் பார்க்கலாம். ஆயினும் இங்கு இடம்பெறும் உதாணங்கள் பெரும்பாலும் மேற்கு ஜிரோப்பிய சூழலைக் கருத்தில் கொண்டு அதிலும் குறிப்பாக ஜேர்மனியை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்படுகின்றது.

அ) அரசியல் - சமூகச் சூழல்

இங்குள்ள அரசை எடுத்துக்கொண்டால் அது வளர்ச்சியடைந்ததாக கூறப்படுகின்ற முதலாளித்துவ அரசியற் கட்டமைப்பைக் கொண்டதாக இருக்கின்றது. இது ஐநாயக உரிமைகளை மையமாகக் கொண்டு பல வகையான சட்டதிட்டங்களுடன் கட்டியெழுப்பப்பட்டுள்ளது.

ஐநாயக உரிமைகளை பூரணமாக அனுபவிப்பதே மக்களின் உரிமை என்றும், எந்த ஒரு மனிதரும், மதம், இனம், பால், தோல் நிறம் என்கின்ற வித்தியாசங்களால் வேற்றுமைக்கு ஆளாக்கப்படக் கூடாது என்றும் அடிப்படைச் சட்டம் (Grundgesetz) சொல்லுகின்றது.

ஒவ்வொரு அரசம் அதன் ஆட்சிக்குக் கீழ் வாழும் மக்களாகிய எமது ஒவ்வொரு செயற்பாடும் சட்டங்களால் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த வகையில் ஜேர்மனிய அரசும் பலவகையான சட்டங்களைக் கொண்டு கட்டியெழுப்பப்பட்டுள்ளது. இங்கு நாம் வெளிநாட்டவர்களாக, அகதிகளாக, மூன்றாவது பிரஜைகளாக வாழ்பவர்கள். இங்கு எம்மோடு பரிச்சயமான சில சட்டங்கள் பின்வருமாறு.

வெளிநாட்டவர்களுக்கான சட்டம் (Ausländergesetz), சமூக உதவிச்சட்டம் (Sozialhilfegesetz), குற்றவியற் சட்டம் (Strafgesetz) குழந்தைகள், இளைஞர்களுக்கான உதவிச் சட்டம் (KJHG).

தன்னளவில் பல முரண்பாடுகளையும் சிக்கல்களையும் கொண்டுள்ள வெளிநாட்டவர்களுக்கான சட்டம் அகதிகளை ஒவ்வொரு நாட்டுக்கு நாடு வித்தியாசமான காரணங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு தஞ்சம் கொடுத்துவருகின்றது.

தமிழர்களைப் பொறுத்தவரை ஒரு பகுதியினருக்கு அரசியற் தஞ்சம் கொடுக்கப்பட்டும், ஒரு பகுதியினருக்கு அரசியற் தஞ்சம் நிராகரிக்கப்பட்டும், நிராகரிக்கப்பட்டவர்களில் சிலருக்கு யுத்தம் காரணமாக தற்காலிகமான வதிவிட அனுமதி வழங்கப்பட்டும், பல காலம் இங்கு வசித்துவிட்ட காரணத் தால் ஒரு பகுதியினருக்கு வரையறையற்ற வதிவிட உரிமை கொடுக்கப் பட்டும், ஒரு பகுதியினர், நாட்டில் யுத்தம் நிறுத்தப்பட்டு பேச்சவார்த்தைகள் வெற்றியாக முடிவடையும் தருணத்தில் திருப்பி அனுப்பப்படும் அபாயத்தி லும், சிலர் ஏற்கனவே அரசியற் தஞ்சம் நிராகரிக்கப்பட்டு திருப்பி அனுப்பப் பட்டும் உள்ளனர். இன்னும் ஒரு சிலர் எந்தவித வதிவிட அனுமதியும் மறுக்கப்பட்ட நிலையில் ஓழித்து வாழ வேண்டிய நிலையிலும் உள்ளனர்.

இங்கு வாழும் ஒரு பகுதியினர் தற்போது இந்த நாட்டுப் பிரசாவரிமை உடையவர்களாகவும் இருக்கின்றனர்.

2005 ஆரம்பம் முதல் வெளிநாட்டவர்கள் மற்றும் வேலையற்றோர்களுக்கான உதவிச் சட்டம் போன்றவற்றில் பாரிய மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டன. பல வகையான மக்கள் எதிர்ப்புப் போராட்டங்களையும் மீறி இந்த மாற்றங்கள் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. வதிவிடமை இல்லாத வெளிநாட்டவர்கள், அகதிகள் திருப்பி அனுப்புதல் மட்டுமன்றி ஏற்கனவே பல வருடங்கள் வேலைசெய்து, வேலையை இழந்தவர்களுக்கு கிடைத்த உதவிப் பணமும் சமூக உதவிப் பணமாகக் குறைக்கப்பட்டு. அவர்கள் ஒரு மணிநேரத்திற்கு சம்பளம் ஒரு யூரோ என்கின்ற வேலைக்குக் கட்டாயமாக அனுப்பப்பட்டும் ஜேர்மனியர் உட்பட அனைத்து மக்களும் பாதிப்பிற்குள்ளாகின்றனர்.

ஜேர்மனியின் தற்சமய சனத்தொகை 82531671 (என்பத்தி இரண்டு மில்லியன்) அதில் ஆண்கள்- 40356014, பெண்கள்- 42175657) ஆகும். இவர்களில் ஜேர்மனியர்கள் 75189851 பேர்களாவர்கள். அதில் ஆண்கள்- 36515946, பெண்கள்- 38673905 (ஜேர்மன் பிரஜாவரிமை பெற்ற வெளிநாட்டவர்களும் இதற்குள் அடங்குவர்), வெளிநாட்டுப் பிரஜைகளாக 7341820 (ஏழு மில்லியன்) பேர்கள் வாழ்கின்றனர். அதில் ஆண்கள்-3840068 ம் பெண்கள்-3501752 பேர்களுமாவார்கள்.

வேலையில்லாத தீண்டாட்டம் உட்பட இன்னும் பல சமூக அரசியற் காரணங்களினால் எமது நாட்டைப் போலவ்வாலிடினும் இங்கும் ஒரு குறிப்பிட்டாலும் ஏழைமக்கள் வாழ்கின்றனர். இவர்களில் வேலை இல்லாத வர்கள், வீற்றவர்கள், போதைமருந்திற்கு அடிமையானவர்கள், நிறையப் பிள்ளைகளையுடையவர்கள், அகதிகள், தொழிலாளர்கள், ஜேர்மனியர் மற்றும் ஜேர்மனியர் அல்லாதவர்கள் அடங்குவர்.

ஆகஸ்ட் 2004 இல் செய்யப்பட்ட கணிப்பின்படி நான்கு மில்லியன் (4346518) ஜேர்மனியர்களும் ஐந்து இலட்சம் (532438) வெளிநாட்டவர்களும் வேலையற்றவர்களாக உள்ளனர். இது மொத்த தொழிலற்றவர்களில் ஜேர்மனிய பிரஜாவரிமையுள்ளவர்களில் 10,5% மும் வெளிநாட்டவர்கள் 19%மும் ஆகும். வெளிநாட்டவர்களைப் பொறுத்த வரையில் மொழிப் பிரச்சினை, தமது நாடுகளில் படிப்பை இடைநிறுத்தி வந்தவர்கள், அங்கு படித்து வேலை செய்திருந்தாலும் இங்கு அதற்கான அனுமதியின்மை, சில தொழில்கள் முதலில் ஜேர்மனியர்களுக்கே கொடுக்கப்படுதல் ஆகியவற்றால் இந் நிலைமை ஏற்படுகிறது.

அகதிகளாக இங்கு வந்து சேர்பவர்கள் ஆரம்பத்தில் பெரும்பாலும் தனிமைப்படுத்தப்பட்ட கிராமப் புறங்களின் எல்லைகளில், அல்லது அவர்களுக்கென்று ஒதுக்கப்பட்ட சமூக உதவி நிறுவனங்களின் கட்டடங்களில் வாழ்வதையே சட்டம் நிர்ப்பந்திக்கிறது. அகதி அந்தஸ்து நிராகரிக்கப் பட்டவர்கள், சரியான நீதிமன்றத் தீர்மானம் இல்லாதவர்களுக்கு வேலை செய்யும் அனுமதி கிடையாது. ஆனால் இவர்களுக்கு அடிப்படையான சமூக உதவிப் பணம் கொடுக்கப்படும்.

இந்தச் சட்டம் யார் யாருடன் ஒன்றாக தங்க வேண்டும் என்பதனைத் தீர்மானிக்கிறது. முன்னர் பின்னர் அறிமுகமற்ற வெவ்வேறு நாட்டு அகதிகளை ஒரே இடத்தில் தங்கவைத்தல் நடைபெறுகின்றது. அதனால் மொழிப்பிரச்சினை உட்படப் பல பிரச்சினைகள் எழுகின்றன. பழக்கமற்ற போசாக்கற்ற உணவுகளை உண்பதற்கு நிர்ப்பந்திக்கப்படுகிறது.

ஒரோநாட்டிலிருந்து ஒரு குடும்பத்தவர்கள் தஞ்சம் கோரியிருந்தாலும் ஓவ்வொருத்தருக்கும் வெவ்வேறு விதமான (எற்றத்தாழ்வான உரிமைகளைக் கொண்டதான்) வதிவுரிமைஅனுமதி (Aufenthaltserlaubnis) வழங்கப்பட்டி ருப்பதனைக் காணலாம்.

அரசியற் தஞ்சவுரிமைக்கான மிகவும் கட்டுப்பாடான சட்டங்கள் கொண்டுவரப்பட்டபின் ஏராளமான அகதிகள் நீண்டகால பிரயாணத்தின் பின், கிழக்கு ஜோப்பிய நாடுகளினுடாக அழைத்துவரப்பட்டு தரைவழிப்

பாதைகளால் ஜேர்மனி போன்ற நாடுகளுக்குள் வந்து சேர்கின்றனர் என்பதனை நாம் முன்னர் விரிவாகப் பார்த்தோம்.

குழந்தைகளுக்கும் இளைஞர்களுக்குமான உதவிச் சட்டம் குழந்தைகளினதும் இளம் வயதினரதும் உரிமைகளைப் பாதுகாக்கின்றது. பிள்ளைகளுக்கு பெற்றோர்களால் அல்லது வளர்ப்பவர்களால் பாதுகாப்பு இல்லை என்று அறியப்பட்டால் அதற்குப் பொறுப்பான அலுவலகம் பிள்ளைகளைப் பொறுப்பெடுக்கும். சிலவேளாகளில் (பிரச்சினையின் தன்மையைப் பொறுத்து) பெற்றோர்கள் பிள்ளைகளுக்கான தொடர்பு துண்டிக்கப்படும். பெரும்பாலும் தமிழர்கள் அகதிகளாக இருக்கும்வரை அவர்கள் சமூக உதவிச் சட்டத்தின் பிரகாரமே உரிமைகளைப் பெற்று வருகின்றனர். இந்த குழந்தை மற்றும் இளைஞர்களுக்கான சட்டத்தின் கீழ் பாதுகாப்பு, கல்வி வசதி, பண வசதி யாவும் அதிகம் என்பது குறிப்பிடத் தக்கதாகும். தமிழர்களில் இந்த உரிமைகளை அனுபவித்த அனுபவிக்கும் பிள்ளைகள் குறைவாகவே உள்ளனர்.

இந்த அரசியற் கட்டமைப்பில் வேலைக்குத் தகுந்த கல்வித் தராதரத்துக்கு அமைவான ஆண்கள் பெண்கள் என்கின்ற வரையறைக்குட்படுத்தப்பட்ட ஏற்றத்தாழ்வான சம்பளம் வழங்கப்படுகின்றது. பெண்களும் ஆண்களும் எந்த ஒரு தொழிலும் செய்ய சட்டப்படி அனுமதி வழங்கப்பட்டி ருந்தாலும் இன்னும் பெண்களுக்கும் ஆண்களுக்குமென்று அவர்களுக்கே உரியதென்று கருதப்படும் பாரம்பரிய தொழில்களாக இருந்துவந்த தொழில்களே தொடர்ந்தும் கொடுக்கப்படுகின்றது. அல்லது தெரிவுகள் அப்படி இருப்பதனைக் காணலாம்.

வேலை அனுமதி அகதிகளாக இருக்கும் பெரும்பாலானவர்களுக்கு மறுக்கப்படுகின்றது. அகதி அந்தஸ்துப் பெற்றவர்கள், வேலை செய்யும் உரிமை பெற்றவர்கள் நாடு, நிறம், படிப்பு என்ற வகையிலேயே (சட்டத்தில் அவ்வாறு இல்லையெனினும்) வேலை பெறுவர்.

தமிழர்கள் உட்பட ஏனைய நாடுகளிலிருந்து அகதிகளாக வந்தவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் தமது படிப்பை இடையில் முறித்துக்கொண்டவர்கள். அல்லது படித்து முடித்து வந்தவர்கள், ஏற்கனவே தொழிலில் ஈடுபட்டவர்களின் தொழில் அனேகமான ஜேர்மனியில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படமாட்டாது. உதாரணமாக தாதியாகவோ அல்லது ஆசிரியாகவோ பல காலங்களாக பணிபுரிந்தவர்கள் இங்கு மீண்டும் சில வருடங்கள் படித்துப் பரீட்சை எழுதி சித்திபெற்று சம்பளமற்ற குறைந்தது ஆறுமாதங்கள் பணிபுரிந்தால் மட்டுமே தமது பழைய தொழிலைத் தொடரமுடியும். இதற்கு மொழி, வயது, குடும்பச்சுமைகள் பெறுந்தடையாகவும் உள்ளன.

வழமையான ஆண்கள் பெண்களுக்கிடையிலான வேலைப் பராபடசம் இங்கும் உள்ளது.

உதாரணமாக தாதி வேலை போன்ற வேலைகளைப் பெரும்பாலும் பெண்களும், தொழில் நுட்பம் சம்பந்தப்பட்ட தொழில்களை பெரும்பாலும் ஆண்களும் செய்து வருகின்றனர். தொழில்களில் பெண்களும் குறிப்பிட்ட விகிதாசாரத்தில் சேர்க்கப்படவேண்டும் என்று சட்டம் இருக்கிறது. இதுவும் சில தொழில்களில்தான். பஸ் ஓட்டுனர்கள், கட்டிடத்தொழில் நிபுணர்கள் என்று எமது நாடுகளிலும் அதிகமான பெண்கள் வேலைகளில் ஈடுபட்டாலும் இன்னமும் அந்தப் பாகுபாடு இருந்தே வருகின்றது. சம்பளத்தில் ஏற்றத்தாழ்வு கள் இருப்பதாலும் பிள்ளைகளைப் பெரும்பாலும் "பெண்களே பொறுப்பாக வளர்ப்பர்" மற்றும் "பிள்ளை வளர்ப்பு பெண்களுக்கே மட்டுமான தொழில்" என்று கருதப்படுவதாலும் பிள்ளைகள் பிறந்ததும் அதிகமாக சம்பளம் பெறும் ஆண் தொடர்ந்து வேலைக்குச் செல்ல பெண்கள் வீட்டில் பிள்ளைகளுடன் தங்கவேண்டிய நிலை ஏற்படுகின்றது.

பெண்களைப் பொறுத்தவரையில் எமது நாட்டுடன் ஒப்பிடும் போது சில சலுகைகள், உரிமைகள், சுதந்திரங்கள் உண்டு என்னாம். வேலைத் தெரிவுபற்றிய மேற்குறிப்பிட்ட உதாரணங்கள், தனியாக வசித்தல், இருவு வேளைகளில் தனியாக வெளியில் நடமாடுதல் போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம். மற்றும் குறிப்பாக அரசியல் மற்றும் சமூக ரீதியான விடயங்களில் சமமாக ஈடுபடுதல் கருத்துச் சுதந்திரம் போன்றவையும் உள்ளன. இவற்றைக் கருத்தில் கொண்டு பெண்கள் சுதந்திரமாக வாழ்கின்றனர் என்று சொல்ல முடியாது. இன்னும் பெண்கள் மீதான வன்முறைகள் தொடர்கின்றன. பெண்கள் பற்றிய மிகவும் இழிவான கருத்துக்கள் மேலோங்கியுள்ளன. முதலாளித்து வம் தனது வர்த்தக நோக்கத்திற்காக பெண்களை பலியாக்கிக் கேவலப் படுத்துகின்றது.

சிறு பிள்ளைகளைப் பொறுத்தவரை பல அடிப்படை வசதிகள் இருக்கின்றன. ஆயினும் வேலையில்லாத திண்டாட்டம், வீட்டற் ற நிலைமை, இதனால் ஏற்படும் உள்வியல் பண நெருக்கடிகள், பெண்கள் மீதான வன்முறைகள், பாலியல் பற்றிய கொச்சைத்தனமான பார்வை, மேலோட்ட மான உறவுகள் காரணமாக குடும்பங்களின் சிதைவு, பெண்கள் தனித்து பிள்ளைகளுடன் விடுபடல் என்று தொடரும் பிரச்சினைகளால் பிள்ளைகள் பாதிக்கப்படுகின்றனர். பிள்ளைகள் மீதான வன்முறை, பாலியற் குஷ்பிரயோகம், பிள்ளைகள் பற்றிய போர்னோப் படங்கள் போன்றனவாக சிறுபிள்ளைகளின் பிரச்சினைகள் அமைகின்றன. வீதியில் வாழும் பிள்ளைகளும் சிறிய அளவில் உண்டு.

இளைஞர்களைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு பகுதியினர் ஒரு வகையான பொருள்மோகம் (அந்தந்தக் காலத்திற்கான ஆடைகளை புதிது புதிதாக அணிதல், கைத்தொலைபேசி, சிகை அலங்காரம்) பாலியல் மையப்படுத்தப் பட்ட உணர்வுகள், கொண்டாட்டங்களில் மூழ்கிப்போதல், மது அருந்துதல் போன்ற மழக்க வழக்கங்களுக்கு ஆளாகி இச் சமூகம் தீவிரமாக இருக்கின்றன. ஒரு பகுதியினர் இவற்றிலிருந்து சிறிது விடுபட்டவர்களாக அரசியல் விமர்சனமுடையவர்களாகவும் ஈடுபாடுள்ளவர்களாகவும் இந்த நுகர்வை (Konsumgesellschaft) மையமாகக் கொண்ட சமூகம் தீவிரமாக விமர்சனப்பார்வையூடும் உள்ளனர். ஒரு பகுதியினரை நோக்கின் அவர்கள் இந்த சமூகத்தின் பிரச்சினைகளைக் கண்டு தமக்குள் ஒரு திடமற்ற தன்மை (Unsicherheit) உடையவர்களாக இருப்பதனையும் பார்க்கலாம்..

பெற்றோர்களுக்கிடையேயும் பிள்ளைகளுக்கிடையேயும் ஏற்படுகின்ற கருத்துமோதல்கள் வன்முறைகள் போன்றவற்றால் ஏற்படுகின்ற பூசல்கள் காரணமாக வீட்டிற்கு வெளியே விடுதிகளிலும் வளர்ப்புப் பெற்றோர்களிடமும் வாழும் சிறுபிள்ளைகளும் இளைஞர்களும் 2000 ஆண்டில் ஆண்கள் -78 422. பெண்கள் - 58 920. மொத்தமாக 137 342 ஆக இருந்தனர். இதில் வெளிநாட்டுப் பிள்ளைகள் 9 746. இவர்களில் 2002 ம் ஆண்டு 41 883 பிள்ளைகள் சிறுவர்கள் இளைஞர்களுக்கான உதவி நிறைவெப்பற்று மீண்டும் வீட்டிற்குத் திரும்பியோ அல்லது பதினெட்டு வயது நிறைவெப்பற்றவர்கள் தனியாகவோ வாழ்கின்றனர். இதே ஆண்டில் (2002) புதிதாக வீட்டைவிட்டு வெளியேறியவர்கள் அல்லது வெளியேற்றப்பட்டு மேற்குறிப்பிடப்பட்டது போல் வெளி இடங்களில் வாழ்வர்கள் 48 513 பேர் ஆவர்கள். இதில் 44 152 பேர் ஜேர்மனியர்களும் 3 361 பேர் வெளிநாட்டவர்களுமாவார்கள். மொத்தமாக 2002 ல் 2269 கூடுதலான பிள்ளைகள் வீட்டைவிட்டு வெளியேறியுள்ளார்கள்.

ஜனநாயக உரிமைகள் என்னும் போது யாரும் தமது கருத்துக்களைச் சொல்ல, அதன்படி செயற்பட உரிமையையவர்கள் என அர்த்தமாகும்.

இதனால் இங்குள்ள தொலைத் தொடர்பு சாதனங்கள் இந்த உரிமையை நன்கு பாவித்துக்கொள்கின்றன என்று சொல்லலாம். ஆனால் கட்சி, எதிர்க் கட்சிகள் மட்டுமல்ல எந்த ஒரு அரசியல் சார்ந்த சாராத கட்சிகள் உட்பட ஏனைய தனிநபர்கள் பற்றிய நல்லவியிடங்களை மட்டுமல்ல தீயவிடயங்களையும் பிரச்சாரம் செய்வதற்கு உடயோகமாக இருக்கின்றது. இங்கு நாஜிகள் வெளிநாட்டவரே வெளியேறுங்கள் என்று கூவியபடி ஊர்வெலம் வைப்பது முதற் கொண்டு எமது தாயகம் தமிழீழம் என்று தமிழர்கள் கோஷித்தபடி

ஊர்வலம் செல்வது வரையான உரிமைகள் உள்ளன. (இந்த நூலின் நோக்கம் வேறாக இருப்பதால் இந்த சட்டங்கள், வேறு உரிமை மறுப்புகள், தமிழர்களின் அரசியல் நடவடிக்கைகள், பொலிசாரின் அடாவடித்தனவுகள் பற்றிய ஆராய்வுகளோ விமர்சனங்களோ இங்கு வைக்கப்படவில்லை)

ஆ) சமூக அமைப்பு

மேற்கு ஜோப்பிய சமூகத்தைப் பொறுத்தவரையில் அந்தந்த நாட்டு மக்களே வாழ்கின்றனர் என்று கூறமுடியாது. சவில், ஒல்லாந்து, சவீடன், நோர்வே, இங்கிலாந்து, டென்மார்க் போன்ற நாடுகளில் பல நாட்டு மக்களும் வாழ்கின்றனர். இந்த நாடுகளில் குறிப்பிட்டளவு தமிழர்களும் வாழ்கின்றனர். அதில் ஒரு சிறு பகுதி மக்கள் அகதி அந்தஸ்து நீங்கி அந்தந்த நாட்டு பிரஜாவுரிமை பெற்றவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர்.

ஜேர்மனியின் 82 மில்லியன் மக்கள் தொகையில் உலகில் பல பாகங்களிலும் இருந்து வந்த மக்கள் வசிக்கின்றனர். இங்கு வாழும் துருக்கியர்களும் இத்தாலி நாட்டைச் சேர்ந்தவர்களும் இரண்டாவது உலக யுத்தத்தின் பின் உடைந்து நொறுங்கிப் போயிருந்த ஜேர்மனியை மீளவும் கட்டியெழுப்பக் கொண்டுவரப்பட்டவர்கள். தமது தேவைகள் நிறைவுபெற்றதும் அவர்களை மீண்டு தாயகம் அனுப்புவதே ஜேர்மனியின் நோக்கமாக இருந்தபோதும் அவர்கள் அதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை. மாறாக தாம் கட்டியெழுப்பிய நாட்டில் தமக்கும் தொடர்ந்து வசிக்க உரிமையுள்ளது என்கின்ற அடிப்படையில் தமது குடும்பங்களையும், உறவினர்களையும் ஜேர்மனிக்கே அழைத்தார்கள். இன்று அவர்கள் மூன்று பரம்பரையினராக வாழ்கின்றனர்.

ஆரம்பத்தில் அரசியற் தஞ்சமடைந்தவர்கள் ஒதுக்குப்புறமான இடங்களில் வாழ்நேரினும் சில வருடங்களுக்குப் பின்னர் ஏனையவர்கள் வதியும் இடங்களுடன் கலந்து வாழ்கின்றனர். ஆயினும் குறிப்பிட்ட சில இடங்களில் (கேளினில் உள்ள Kreuzberg போன்ற இடங்களைப்போல்) கூடுதலாக வெளிநாட்டவர்களும், ஏழை ஜேர்மனியர்களும் குவிந்து வாழ்வதும் உண்டு. இது ஒரு அசிங்கமான இடமாக பணவசதி படைத்தவர்களால், சில ஜேர்மனியர்களால் பார்க்கப்படுவதும் யதார்த்தமாக இருக்கிறது.

வேலையில்லாத திண்டாட்டம் ஜந்து விகிதமாக உள்ளது. பாவியலும், நுகர்வும் மேலோங்கிய தன்மைகள் இங்கு காணப்படுகின்றது. கூட்டுக் குடும்பங்களின் எந்தவொரு அடையாளங்களும் அற்ற தனிக் குடும்பங்களே உள்ளன. நாலுக்கு ஒருவர் என்ற விகிதத்தில் பிரிந்து வாழும் தம்பதிகள்,

ஆண்களின் வன்முறைக்கு உட்பட்ட பெண்கள், தமது பிள்ளைகளை தனியாக வளர்க்கும் தாய்மார்கள், வறியவர்கள், வேலையில்லாதவர்கள், வீடிழுந்தவர்கள், மது, போதை வஸ்து பழக்கங்கள் உடையவர்கள், பெற்றோரைப் பிரிந்த பிள்ளைகள், வன்முறைக்குட்படுத்தப்பட்ட பிள்ளைகள் என்று ஒரு சமூகத்தில் காணக்கூடிய அனைத்துக் குறைபாடுகளுடன் இந்தச் சமூகமும் உள்ளது.

இ) வீட்டு - அயல் குழல்

வீட்டுச் சூழல் என்னும்போது தமிழர்களின் வீட்டுச் சூழலே இங்கு கவனத்தில் கொள்ளப்படுகின்றது.

இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் கூட்டுக்குடும்பாக அல்லது கிட்டத்தட்ட அந்த வடிவிலான குடும்பமுறைகள் இருக்கின்றன. உதாரணமாக ஒரு குடும்பத்தில் பெற்றோர்கள் பிள்ளைகள் என்பவர்களுடன் பெற்றோரின் பெற்றோர்கள் சில வேளைகளில் மாமா பெரியப்பா, சுகோதரர்களின் பிள்ளைகள் போன்ற பல உறவினர்கள் காணப்படுவார்கள். 2003 ஆம் ஆண்டு இலங்கையில் தமிழர்கள் வாழும் பலபாகங்களில் தங்கியிருந்தபோது இந்த முறைகள் இன்னமும் இருப்பதனை அவதானிக்கமுடிந்தது. பெரிய நகராகிய கொழும்பில் கூட இப்படியே இருந்தது. அன்டு, கூட்டுவாழ்க்கையில் பழக்கம், பலவிதமான தங்கியிருப்புகள், உதவிமனப்பான்மை மற்றும், சமூகத்தில் இருக்கும் விதிகள், பாதுகாப்பு, பணப் பிரச்சினை என்று பல காரணங்கள் இதற்கு உந்துகோலாக அமைகின்றன.

முன்னர் அறிமுகமில்லாத நபர்கள் இணைந்து வசிக்கும்போது கூட ஒரே குடும்பம் போன்ற தன்மைகளுடன் ஒரு விடயத்தில் சேர்ந்து பங்கு பெறுதல், ஒருவருக்கொருவர் உதவிபுரிதல் என்று செயற்படுவதை காண முடிந்தது.

அனேகமாக அயலவர்கள் இப்படி இணைந்து செயற்படுவதனைக் காணலாம். உதானமாக திருமணமாகாமல் ஒரு கிராமத்தில் தனியே வசித்து வருகின்றார் ஒரு பெண். இவரது உறவினர்கள் அந்தக் கிராமத்திலேயே சிறிது தூரத்தில் வசித்துவருகின்றனர். அவர்கள் உதவியுடன் அயலவர்களே இப்பெண்மணிக்கு மிகுந்த உதவியாகவும் பாதுகாப்பாகவும் உள்ளனர். இதே போல் அயலவர்களுக்கு இந்தப் பெண்மணியும் உதவியாக இருக்கின்றார்.

குறிப்பாக பிள்ளைகள் விடயத்தில் இவரின் உதவி கிடைக்கின்றது. கிட்டத்தட்ட இப்படியான வடிவங்களை இலங்கையில் எல்லா இடங்களிலும் காணலாம்.

முஸ்லீம் மக்களிடையே கூட்டுக் குடும்பமுறை இன்னமும் இருக்கமாக இருப்பதனை அவதானிக்கலாம். இந்த உறவினர்கள் பிள்ளை வளர்ப்பில் ஏதோ ஒரு பங்கினை வகிப்பவர்களாக இருப்பார்கள்.

புகவிடத்தில் இப்படியான கூட்டுக்குடும்பமுறைகள் மிக அரிதாகவே தமிழர்களிடையேயும் ஏனைய மக்களிடையேயும் இருப்பதனை காணலாம். பத்து வருடங்களுக்கு முன்னர் எடுத்துக்கொண்டால் ஒரு குடும்பத்தில் சில வேளைகளில் ஓன்று அல்லது இரண்டு தனிப்பர்கள் இணைந்திருப்பார்கள். இவர்கள் தனியாக அகத்தியாக இங்கு வந்தமை, தனிமை மற்றும், தனியான வீடு எடுத்திருப்பதில் பணக்கஸ்ரடம். தனியாக சமையல் செய்ய விரும்பாமை என்ற காரணங்களினால் இணைந்திருப்பார்கள். இந்த நபர்கள்கூட காலை மாலையென்று வேலைப்பழுவுடன் இருப்பார்கள். எமது நாட்டு மக்களின் கலாச்சாரங்களை ஓட்டியதாக இருக்கும் ஏனைய நாட்டு மக்கள் உதாரணமாக துருக்கிய அல்லது பாக்கிஸ்தானிய குடும்பங்களிலும் இதுபோன்று நபர்கள் ஒருவரில் ஒருவர் தங்கியிருப்பதனைக் காணலாம்.

இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் நீண்டகாலமாக தெரிந்தவர்கள் பழக்கியவர்கள் ஒரே ஊர்க்காரர்கள் என்று பலர் இருப்பார்கள். ஆனால் இங்கு பல ஊர்களிலிருந்து வந்தவர்கள் ஒரே இடத்தில் தஞ்சம் கோரியவர்களாக, திருமணமாகி வந்தவர்களாக இருப்பார்கள். இவர்களுக்கிடையிலான நம்பிக்கை குறைவானதாக இருப்பதனைக் காணலாம். வழிமையான காரியங்களில் ஈடுபட்டிருந்தாலும், வழிமையாக வாழுவதுபோல் இருந்தாலும் ஒரு அந்நியத்தன்மையான உணர்வுடனேயே இங்கு வாழ நேர்வதாக பல நண்பர்கள் சொல்வதை அவதாரித்துள்ளேன். ஏற்கனவே தமது பிரச்சினை களுடன் போராடிக்கொண்டிருக்கும்பட்சத்தில் இவர்களுக்கு மற்றவர்மீதான கவனம் ஊரில் இருப்பதனைவிட குறைவாகவே இருக்கும்.

அதன் பின்னர் முறையான வதிவிட அனுமதிப்பத்திற்கும் கிடைத்த வர்கள், அரசியற் தஞ்ச உரிமை இறுக்கமாக்கப்பட்டபின்னர் ஏனையவர்களின் விருந்தினராக இங்கு வரும் உரிமை பெற்றவர்கள், நீண்டகாலத்தின் பின்னர் இங்குள்ள குடும்பங்களுடன் வந்து சேர்ந்த தாத்தா பாட்டி ஆகியோர் என்று சில உறவுக்காரர்கள் குடுப்பங்களில் இருந்தாலும் இலங்கையுடன் ஒப்பிட முடியாத அளவிற்கு குறைவாக இருப்பதனைப் பார்க்கலாம். தாத்தா பாட்டி மார் இலங்கையில் கூடுதலாக தமது பிள்ளைகளுடன் இணைந்து வாழ வதனைக் காணலாம். ஆனால் இங்கு பெரும்பான்மையாவர்கள் தனியாக வாழ்கின்றனர்.

இங்கு குடும்பங்கள் தனிமைப்படுத்தப்பட்டதாக இருப்பதனைக் காணலாம். ஆனால் வேலைக்குச் செல்லவும் பெண்கள் வீட்டில் இருந்து

பிள்ளைகளைகளைப் பார்க்கவும் நேர்கின்றது. ஒரு குடும்பத்தில் இரண்டு பேரும் வேலைசெய்யவேண்டிய நிரப்பந்தம் ஏற்படுகின்றது. காலையில் ஒருவர் பிள்ளைகளுடன் இருக்க அல்லது வீட்டுவேலைகளைப் புரிய அடுத்த வேளை ஒருவர் பிள்ளைகளுடன் இருப்பார். இங்கு குடும்பம் ஓன்றாகக் கழிக்கும் நாள் குறைவாக இருக்கும். சில நாடுகளில் நகரங்களில், பொருளா தார நிலைமைகளுக்கு ஏற்றபடி குடும்பநிலைமைகளுக்கு ஏற்றபடி இருவரும் வேலைக்குச் செல்லவேண்டிய நிரப்பந்தம் ஏற்படுகின்றது.

சில வேளைகளில் ஒரே கட்டிடத்திலேயே ஏனையவர்களின் அறிமுகமற்ற, தொடர்புகள் அந்த நிலைமை நிலவுகிறது. (தொடர்புகள் இருப்பினும் வேறுநாட்டவர்களாக இருப்பார்கள்.) இவர்கள் வெளியில் பத்து நிமிடம் அவசரமாகச் சென்று வருவதென்றாலும்கூட பிள்ளைகளைப் பார்க்கும்படி அயலவளிடம் உதவி கேட்டமுடியாத நிலையே உள்ளது.

இங்கு ஒருவர் “ஆமி அடிக்கேக்கை ஓடினாலும் சேர்ந்து ஓடின்னாங்கள் என்று சந்தோசம். ஆனால் இங்கை அப்பிடி இல்லைத்தானே.” என்று அலுத்துக்கொண்டார்.

இலங்கையில் வீட்டின் அளவும், அமைந்திருக்கும் விதங்களும் பிள்ளைகளுக்கு சுதந்திரமானதாக இருக்கும்.

ஆனால் இங்கு வேறுவிதமாக உள்ளது. ஒரு அறையிலே திரும்பத் திரும்பச் சுற்றிவருவதால் “அதைத் தொடாதே! இதை விழுத்தாதே! இதை வாய்க்குள் வைக்காதே!” என்று தொடர்ச்சியான தடைகள் விதிக்கப்பட்ட வண்ணம் உள்ளன. பிள்ளைகள் மிகவும் அறியும் ஆர்வம் (Neugier) உடையவர்கள். அவர்களுக்கு எவ்வளவு தடைவிதித்தாலும் மீண்டும் மீண்டும் தடையை மீற விரும்புவார்கள்.

மணிக்கணக்காக பிள்ளையுடனேயே நேர்த்தைச் செலவழித்த அம்மாவும் (ஏனைய வீட்டுவேலைகளுடன்), முதலாளியின் வெறுப்பைச் சம்பாதித்து வீட்டுக்கு வந்திருக்கும் அப்பாவும் பொறுமை இழந்தவர்களாக இருக்கின்றனர். இவரது வெறுப்பு பிள்ளையீது திரும்புகிறது. அத்துடன் மனைவியே பிள்ளை வளர்ப்பிற்குப் பொறுப்பாளி என்று கருதும் ஆண்நிலை நோக்கும் மனைவி மீதான வெறுப்பாகவும் குற்றச்சாட்டாகவும் வெளிப்படுகின்றது.

பிரச்சினைகள்

மேற்கூறப்பட்ட அரசியல் கட்டமைப்பு, மற்றும் சமூகக் கட்டமைப்புக்களின் உள்ளடக்கங்களால் ஏற்படும் பிரச்சினைகளை உளவியற் தளத்திலும், சமூக கலாச்சார ரீதியாகவும் பார்க்கவேண்டியது அவசியமாகும்.

அ) சமூக கலாச்சார நியானவை

முன்பின் அறிமுகமில்லாத மக்கள் தீட்டெரன்று ஓன்றாக ஒரு சமூகமாக வாழும்போது பல வகையான பிரச்சினைகள் தலை தூக்கி விடுகின்றன. ஜேர்மனியைப் பொறுத்தவரை பல்கலாச்சாரமுடைய சமூகம் என்று கூறப்படுகின்றது. உண்மைதான். இங்கு பல கலாச்சாரங்களைகொண்ட மக்கள் வாழ்கின்றனர். ஆனால் அவர்கள் தங்கள் தங்கள் வட்டத்திற்குள்ளேயே வாழ்கின்றனர். துருக்கி நாட்டவரையோ அல்லது தமிழர்களையோ அல்லது ஆபிரிக்க நாட்டைச் சேர்ந்தவர்களையோ எடுத்துக் கொண்டால் இவர்கள் பெரும்பாலும் தங்கள் தங்கள் கலாச்சாரங்களைப், பழக்கவழக்கங்களை, பின்பற்றுவதனைக் காணலாம். இது நன்மையானதா அல்லது தீமையானதா, புதிய சூழல்களில் சில மாற்றங்களை ஏற்படுத்துவது அவசியமா அல்லது தேவையற்றதா என்கின்ற கேள்விகளுக்கும் அப்பால் இப்படிப் பின்பற்றுவதற்கான முக்கிய காரணங்களாக பின்வருவன் அமைகின்றன:

- 1) காலம் காலமாக கடைப்பிடித்துவந்த பழக்கத்திலிருந்து மாற முடியாமை. விரும்பாமை.
- 2) ஏனையவைகளைவிட தமிழுடையவை நல்லவை என்று கருதுவது.
- 3) ஏனையவை பிழையானவை, கூடாதவை என்கின்ற (தப்பு) அபிப் பிராயம்.
- 4) இனவாதம் உட்பட்ட பல ஒடுக்கு முறைகளை அனுபவிப்பதாலும், ஏற்கெனவே தமது தாயக அடையாளங்களை இழந்த அச்ச உணர்வின் காரணமாகவும் தமது சுய அடையாளங்களை புகவிட நாட்டில் பேண முற்படுதல்.

இதனால் ஏற்படக்கூடிய விளைவுகள் என்ன?

மேலும் மேலும் தமது கலாச்சாரங்களை இறுக்கிக் கொண்டு போதல். அதனால் இவர்களது பிள்ளைகளுடன் பிரச்சினைகள் எழுகின்றன. பிள்ளைகள் பாடசாலைக்குக் செல்லபவர்கள், அங்கும், வேறு குழந்தைகள். இளைஞர்கள் கூடும் இடங்களிலும் ஏனைய கலாச்சாரங்களுடைய, பழக்க வழக்கங்களைக் கொண்டவர்களை நந்திக்கிறார்கள். கருத்துக்களைப் பரிமாறிக் கொள்கிறார்கள்.

பல் கலாச்சாரங்களையுடைய இந்தச் சமூகத்தில் தமது கலாச்சாரம் அழிந்துபோய்விடும். அல்லது பிழையான பழக்கவழக்கங்களை உள்வாங்கி விடும் என்று மேலும் மேலும் இறுக்கமாகும்போது கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்படும்போது பிள்ளைகளுக்கும் பெற்றோருக்குமாக பிரச்சினை வெடிக்கிறது.

மக்களுக்கிடையிலான தொடர்புசாதனங்களில் மொழி மிகுந்த முக்கியத் துவம் பெறுகின்றது. மொழியினுடாக பல விடயங்களைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். ஒவ்வொரு மக்களுக்கும் ஏனைய மக்களின் மீதான தப்பு அபிப் பிராயம் இருப்பதற்கு மேற்குறிப்பிட்ட காரணங்களோடு மொழிப் பிரச்சினையும் ஒரு முக்கியமான காரணமாகும்.

முதலாவது பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்களில் பெரும்பான்மையானவர்கள் மொழிப் பிரச்சினைகளையுடையவர்களாவார்கள். இதற்கான காரணங்கள்:

- இவர்கள் இங்கு வாழும் காலத்தில் நீண்ட காலமாக கடுமையான தொழிலில் ஈடுபடுத்தப்பட்டமை.
- ஜேர்மன் சூழலிலிருந்து அந்நியமாக வாழ்ந்தது, இப்போதும் வாழ்ந்துவருதல்
- குறிப்பிட்ட வயதின்பின்னர் ஒரு புதிய மொழியை கற்றுக்கொள் வதில் உள்ள சிரமம்.

ஜேர்மனியர்களைப் பொறுத்தவரை தமது மொழி, கலாச்சாரம் பண்பாடுகள் சிறந்தது என்கின்ற ஒருவகையான மேலோங்கிய மனப்பான்மை இருப்பதனைக் காணலாம். இச்சமூகம் தன்னகத்தே பல முரண்பாடுகளையும் பிரச்சினைகளையும் கொண்டதாக இருக்கிறது. பாலியல் மற்றும் நுகருதல் போன்றவையும் இச் சமூகத்தில் மேலோங்கி நிற்கும். முதலாளித்துவம் தந்த பாதிப்புகளாக, வேலையில்லாத்திண்டாட்டம், போதைவஸ்து, மது பாவனை, பெண்களின் மீதான, குழந்தைகள் மீதான வன்முறை, உளவியற் பிரச்சினைகள், உறவுகளில் ஏற்படும் சிதைவு, குடும்பங்கள் கலைந்து செல்லுதல், குடும்பங்களில் உள்ள வன்முறைகள், (பாலியல் வன்முறை உட்பட்டு) இதனால் பிரிவு, குழந்தைகள் குழந்தைகள் இல்லங்களிலும் முதியோர் முதியோர் இல்லங்களிலும் பெண்கள் பெண்கள் விடுதிகளிலும் வாழும் நிலைமைகள் என்று பல பிரச்சினைகள் உள்ளன.

இது தவிர வெள்ளைத்தோல் நல்லது என்கின்ற பரவலான ஒரு அபிப்பிராயம், உள்ளும் வெளியிலும் காணப்படும் நிறவாதம். இனவாதம் என்பன பல நிறத்தோல் மக்கள் வாழும் இந்த சமூகத்தில் பிரச்சினையாகின்றது.

ஜேர்மனியர்களைப் பொறுத்தவரை தமது பிரச்சினைகள் தீர்க்கப்படாத ஒரு கட்டத்தில் வேறு நாட்டவர்கள் வந்து சுகங்களை அனுபவிக்கும்போது உள்ளுரப் பொறாமையும் வெறுப்பும் உண்டாகி விடுகின்றது.

உதாரணமாக: நீண்ட காலமாக வேலையில்லாத ஜேர்மனியர் ஒருவர் வேலைசெய்யும் ஒரு வெளிநாட்டவரைப் பார்க்கும் போது "எனக்குக் கிடைக்கவேண்டிய வேலையை இவன் செய்கின்றான்." என்று நினைத்து ஆத்திரம் கொள்ளுதல். அது ஒரு கறுப்பராக இருந்தால் "எனது வேலையை இந்த நேகா (கறுப்பரை திட்டும் ஒரு வார்த்தை) செய்கிறான்." என்று எண்ணுவது, கஷ்டமான அல்லது சம்பளம் குறைவான ஒரு வேலையில் இருக்கும் ஒரு ஜேர்மனியர், உடல் உழைப்பு குறைவான நல்ல சம்பளத்தில் இருக்கும் ஒரு வெளிநாட்டவரைப் பார்த்து பொறாமைப்படுவது நடை பெறுகின்றது. இப்படியான ஒரு அமைப்புமுறையை கொண்டுள்ள அரசைக் கோபிப்பதோ எதிர்ப்பதோ நடைபெறுவதற்கு மாறாக இனவாதமாக நிறவாத மாக, பொறாமையின் உச்சக்கடமாக தனிந்பர்களிடையேயும், மக்கள் கூட்டங் களிடையேயும் பிரச்சினைகள் வன்முறையின் வெவ்வேறு வடிவங்களிலும் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

ஒவ்வொரு சமூகமும் ஏனைய சமூகங்களின்மீதான தப்பபிப்பிராயங்களைக் கொண்டதாக இருக்கின்றது.

அதை உதாரணப்படுத்தலாம்.

- 1) கிழக்கைரோப்பிய நாட்டுமக்கள் களிவெடுப்பவர்கள்
- 2) துருக்கியர்கள் குப்பை
- 3) அகதிகள் காக்காக வந்தவர்கள், குப்பை
- 4) கறுப்பர்களை (தமிழர்கள் உட்ட அனைத்துக் கறுப்பு நிறத்தவர்களை), ஏனையவர்கள் நேகா என்பதுவும், தமிழர்கள் ஏனைய கறுப்பு நிறத்தவர்களை - காப்பிலி, சீன, யப்பானியர்களை சப்பை என்பதும்
- 5) வெள்ளைக்காரர் ஒழுங்காக்க குளிப்பதில்லை, ஆடை மாற்றுவதுபோல் உறவுகளை மாற்றுவார்கள், ஜேர்மன் பெண்களை நம்பக்கூடாது.

என்று தத்தமது தப்பு அபிப்பிராயங்களை வெளிப்படுத்துவதனைக் காணலாம்.

ஒரு சமூகத்து மக்களின் இன்னொரு சமூகம் மீதான கருத்து காழ்ப் புணர்வாகி வன்முறையாக வடிவெடுத்து வெட்கிறது. நாசிகள் கறுப்பர்களை அடித்தல், வேலை இடங்களில் ஏற்படும் முதுகுக்குப் பின்னிருந்து சதிசெய்தல் (Mobbing) இதனூடாக வேலையை விட்டு விலகச் செய்தல் போன்ற விடயங்களை உதாரணமாகக் கூறலாம்.

சிறுபிள்ளைகள் இலம் பிள்ளைகள் தாம் வாழும் வெளியிடங்களில் (பாடசாலை உட்பட) பிற நாட்டுப் பிள்ளைகளுடன் தொடர்பில் உள்ளார்கள் எனினும் பெற்றோர்களும் அவர்களது உறவுகளும் கொண்டுள்ள (தப்பு) அபிப்பிராயங்களாலும் தமது கருத்துக்களை உருவாக்கிக்கொள்கிறார்கள் எனலாம். இது சில வேளைகளில் இளைஞர்கள் மத்தியில் கைகலப்படு, குத்து வெட்டுச் சண்டை என்றளவிற்குப் போகின்றது.

மேலும் இங்கு வாழும் எந்த ஒரு சமூகத்தை எடுத்துக்கொண்டாலும் அவர்களிடையே பெண்கள் உரிமை மறுப்பு, குழந்தை வளர்ப்பில் பிரச்சினைகள், வன்முறைகள் போன்ற விடயங்கள் பல்வேறு அளவுகளில் இருப்ப தனைக் காணலாம்.

அகதியாக வந்த பெண்களதும், திருமணமாகிவந்த பெண்களதும் நிலை மிகவும் மோசமாக இருப்பதனைப் பார்க்கலாம்.

திருமணமாகி வந்தபெண்கள் (தமிழர்கள் மட்டுமல்ல துருக்கி மற்றும் வேறு நாட்டுப் பெண்கள்) கூடுதலாக கணவர்மாரின் பொருளாதாரம், மொழி, மற்றும் உணர்வுரிதியாக (ஆரம்பத்தில் பிற்ரிடம் அறிமுகமற்ற நிலை அல்லது நல்ல பழக்கமற்ற நிலை) தங்கி உள்ளதையும் பின்னர் சிறிதுகாலத்தில் பிள்ளைகள் பிறந்தவுடன் அவர்களுடனும் வீட்டைச்சுற்றியே பெரும்பாலான காலங்களையும் கழிக்க நேர்கின்றது. தங்கியிருப்புத் தொடர்களின்றது.

ஆ) உளவியற் தளம்

முதலாளித்துவ அரசின் கீழ் வேலை நெருக்கடி, பணப் பிரச்சினைகள், வேலையில்லாத திண்டாட்டம் என்று ஏற்பட்டுள்ள பிரச்சினைகள் காரணமாக பலர் உளவியல் ரீதியான நெருக்கடிக்குள் ஆளாகின்றனர். குடும்பங்களிலும் உறவுகளிலும் ஏற்படும் சிதைவு, வன்முறைகள், தனிமைப்படத்தப்பட்ட நிலை என்று பல காரணங்கள் உளவியல் நெருக்கடியை ஏற்படுத்துகின்றன எனலாம்.

அகதிகளாக தாயகத்தினை விட்டு வெளியேற நிரப்பந்திக்கப்பட்டவர்கள் கீழ்க்காணும் காரணங்களினால் மேலும் உளவியல் நெருக்கடிக்கு ஆளாகின்றனர்:

ஏற்கனவே இருந்த உளவியற் பாதிப்புகள் (உதாரணமாக தமது தாயகங்களில் யுத்தகுழலில் வாழ்ந்தவர்கள், யுத்தம் காரணமாக உறவுகளையும் வாழ்விடங்களையும் இழந்ததால் ஏற்பட்ட பாதிப்புகள்).

- திடீரென உறவுகளையும், நீண்ட காலம் வாழ்ந்த இடங்களையும் விட்டுப் பிரிந்து இன்னுமொரு அறிமுகமற்ற நாட்டிற்கு வருதல்.
- வரும் வழிகளில் ஏற்படும் பிரச்சினைகள்.
- புதிய இடத்தில் புதிய மொழி கலாச்சாரம், ஆதியவற்றால் புதிய பிரச்சினைகளும் முகம்கொடுக்க வேண்டிய நிலைமை.
- புதிய தனிமைப்படுத்தப்பட்ட சூழல், இது திருமணமாகி இங்கு அழைத்து வரப்படும் தமிழ் மற்றும் ஏனைய நாட்டுப் பெண்களுக்குப் பொருந்தும்.
- தமது நாடுகளில் நல்ல (கௌரவமானது என்று சமூகத்தில் கருதப்படும்) வேலைகளில் இருந்தவர்கள், இங்கு கீழானவை என்று கருதப்படும் வேலைகளைச் (கோப்பை கழுவதல், குப்பை பிரித்தல், சுடலை வேலை, தொழிற்சாலைகளில் வேலை, மற்றும் கல்விவேலைகள்) செய்யும்போது ஏற்படும் தாழ்வு மனப்பான்மை.
- இவ்வாதம், நிறவாதம் போன்றவற்றால் ஏற்படும் மனக்கசப்புகள், இரண்டாம்பட்சமானவர்கள் என்கின்ற தாழ்வுமனப்பான்மை.
- வேலை அனுமதி, வேறு இடங்களுக்கு செல்ல அனுமதி போன்றவை மறுக்கப்பட்ட அரசியற் தஞ்சம் கோரியவர்கள்.
- எப்போதும் வீட்டில் இருக்கவேண்டிய நிலை. இதனால் ஏற்படக் கூடிய மனச் சோர்வுகள்
- இந்த அனுமதியையும் மீறி செயற்படுவர்களின் பய உணர்வு.
- வதிவிட அனுமதி மற்றாக மறுக்கப்பட்டவர்கள் எந்த வேளை யிலும் தாயகத்திற்குத் திருப்பி அனுப்பப்படலாம். தாம் கூறிய விடயங்களில் உண்மை தெரியவந்து பிடிப்படலாம் என்கின்ற தொடர்ச்சியான பயம். ஆனால் வேறு யாருடனும் கதைக்க முடியாத சங்கடமான நிலைமை

மேற்குறிப்பிட்ட அரசியல் சமூக மற்றும் சட்டரீதியான பிரச்சினை களை பெரியவர்கள் நேரடியாகவும் இவர்களது பிள்ளைகள் மறைமுகமாக வும் முகங்கொள்கின்றனர். பெரியவர்களின் ஏற்படும் உளவியற் பாதிப்புகள் பின் அவர்களது பிள்ளைகளைச் சென்றடைகின்றன.

உங்களுடைய மகள் நல்ல கெட்டிக்காரி

கல்யாணிக்குக் கோபமாக இருந்தது. மகளின் இடைக்கால சான்றி தழைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் கோபம் மட்டுமல்ல அழுகையும் சேர்ந்தே வந்தது. “நான்கு” என்று இருந்தது. மிகவும் குறைவான புள்ளி. இந்த நான்கின் அர்த்தம் போதுமானது என்பதுதான். பாஸ். ஆனால் யாருக்கு வேணும் இந்த நான்கு. கல்யாணியின் கவனிப்பில் ஒரு ரியூசன் ஆசிரியை ஒழுங்கு செய்யப்பட்டு சினோகா டொச் பாடத்தை மேலும் கவனமாகப் படித்து வருகின்றாள்.

“அங்கையும் இல்லாமல் இங்கையும் இல்லாமல் இதுவும் இல்லாமல் அதுவும் இல்லாமல்” என்று கல்யாணியின் வாழ்க்கையும் படிப்பும் திறமை களும் மங்கிப்போய்விட்டன.

ஊரில் இருக்கும்போது ஆங்கிலம் படிக்கவேண்டும், ஏனைய பாடங்களும் திறமாகப் படிக்கவேண்டும் என்று எவ்வளவு ஆசைப்பட்டிருக்கிறார். ஒழுங்காக மூன்று வேளைகள் உண்டு வாழ்வதே பெரும்பாடாக இருந்த நிலையில் ரியூசன் என்பது நினைத்துப் பார்க்கமுடியாமல் இருந்தது. ரியூசனுக்குப் போய் படித்தால்தான் வடிவாகப் படிக்கமுடியும் என்கின்ற தூர்ப்பாக்கிய நிலையும் எங்கள் நாட்டில் வந்தது பாருங்கள்.

கல்யாணம் காப்பு, பொம்பிளைக்கு இனி என்னத்துக்குப் படிப்பு என்று பிற்காலத்தில் படிப்பையும் நிறுத்திவிட்டார்கள்.

வெளிநாட்டுக்கு வந்தபிறகு நெஞ்சில் ஒரு வன்மம் வந்ததுபோல் இருந்தது. “உனக்கு டொசுக்கத் தெரியாதோ?” என்று கேட்டுவிட்டு பக்கத்து

வீட்டு பொச் பெண் சிரிக்கும்பொழுதுகளிலும். இன்னும் அவமானப்பட்டு நின்ற பல தருணங்களிலும் ஊரில் பள்ளிக்கூடத்தில் பிள்வாங்கில் இருத்தப்பட்டதும். "கள்ளுச் சீவுகின்றவனின் மகளைண்டு" ஊர்க்காரர்கள் ஒருமாதிரிப் பார்க்கின்ற போதும். கூனிக் குறுகி வெட்கப்பட்டு நின்ற நாட்களும்..... தன்னுடனேயே மறைந்தே போகவேண்டும் என்பது தான் அந்த வன்மம்.

தனது நிலை தன் பிள்ளைக்கும் வரக்கூடாது. அது மட்டுமல்ல தனது பிள்ளைகளோ தன்னையும் கணவரையும் ஏளனம் செய்யக்கூடாது என்று கஸ்ரப்பட்டு ஓரளவு மற்றவர்களைப் புரிந்து கொள்ளுமானிற்கு ஜேர்மன் மொழியைப் படித்துக்கொண்டாள். அதன்பின்ற் பிள்ளைகளின் பாடசாலை அலுவல்களுக்கோ வேறு எந்த விடயங்களுக்கோ மற்றவர்களின் மொழி பெயர்ப்பு உதவிக்காக அலைய வேண்டியதில்லை.

நாளைக்கு எப்பிடியும் மகள் பள்ளிக்குச் செல்லும்போது தானும் கூடசென்று ரீச்சரிடம் கதைப்பதுதான் சரியானது, நிம்மதி தரும் தீர்மானித்துக் கொண்ட பின்னர் கல்யாணிக்கு சிறிது நிம்மதியாக இருந்தது. ஆயினும் இரவு முழுவதும் தூக்கம் சரியாக வந்து தொலைக்கவில்லை:

"இன்று சினோகாவுக்கு முதற்பாடமே பொச்தான். நல்லதாப் போச்சு."

"வணக்கம் திருமதி செல்வன்". என்று அவளைக் கண்டதும் ஆச்சரியமாகக் கூறினார் ரீச்சர்.

"வணக்கம்!"

"நீங்கள் எதாவது அலுவலாக வந்தனியளோ?"

"ஓம். என்ற மகள் சம்பந்தமாகக் கதைக்கத்தான் வந்தனான்."

"ஆ! அப்பிடியா!! ஏதாவது பிரச்சினையோ?"

"இப்போட்டில் சினோகாக்கு நாலு எண்டு புள்ளிகள் போட்டிருக்கிறியன். என் அப்பிடிப் புள்ளிகள் போட்டனியன்?"

"அவாவின் தரத்திற்கு ஏற்றமாதிரிப் போட்டிருக்கிறன். நாலு எண்டா போதுமானது எண்டு கருத்து. அது சரிதானே. இதில் உங்களுக்கு என்ன பிரச்சினை?"

"என்னுடைய மகள் நல்லாப் படிப்பா. அவா இஞ்கதான் பிறந்து வளர்ந்தவா. ஜேர்மனும் நல்லாத் தெரியும். நான்கு போதாது. முதல் இடம் அல்லது இரண்டாவது என்றாலும் எடுக்கக்கூடியவா. சோதினைகளிலும் நல்ல புள்ளிகள்தான் எடுத்திருக்கின்றா. பிறகு என் நாலு குடுத்தனியன்?"

"சோதினைகளில் நல்ல புள்ளிகள் எடுத்தாலும் வாய் மூலம் பாட நேரங்களில் பங்கெடுப்பதில் குறைவு அதுதான்..."

"லூப்வொருத்தவையும் சினோகா கைதூக்கினாலும் நீங்கள் எப்பவாவது ஒருக்காத்தான் கேள்வி கேட்பீர்கள் என்று சினோகா எனக்குச் சொன்னவா. ஒரு நாள் நீங்கள் கேள்வி கேட்டவுடனேயே விடையைத் தெரிஞ்சுகொண்டு தான் கையுயர்த்தினவளாம். நீங்கள் ஒருக்கால்கூட கேள்வி கேட்கேல்லையாம்."

"என்ற வகுப்பில் இருபத்திலைஞ்சு பிள்ளையள் இருக்கினம். எல்லாரையும் நான் சமமாக நடத்தவேண்டும். அதுதான் அப்பிடிச் செய்தனான்."

"ஆனால் நீங்கள் அப்பிடி எல்லாரையும் ஒரு மாதிரி நடத்திற மாதிரித் தெரியேல்ல திருமதி மூல்ஸர்."

"நீங்கள் இண்டைக்கு என்னோடை சண்டைபோடவோ வந்தனியள்?"

"இல்லை. சரி பிழை கேட்கத்தான் வந்தனான்."

"திருமதி செல்வன். எனக்கு உங்களோட கதைத்துக்கொண்டிருக்க நேரம் இல்லை. உங்கடை பிள்ளை மற்றப்பிள்ளைகளிலும் கெட்டிக்காரி தான்."

"எந்த மற்றப் பிள்ளைகள்?"

"இந்த வகுப்பில் படிக்கும் மற்ற வெளிநாட்டுப் பிள்ளையளைத்தான் சொல்கிறேன். மற்ற வெளிநாட்டுப் பிள்ளைகள் வடிவாகப் படிக்கவே மாட்டார்கள். உங்கட பிள்ளை நாலு எடுத்திருக்கிறா. எனது மாணவி என்கின்ற முறையில் இந்தப் புள்ளி திருப்திதான். உங்கட பிள்ளை ஜேர்மன் நாட்டவள் இல்லத்தானே. ஜேர்மன் மொழி உங்கட சொந்த மொழி இல்லத்தானே. அந்தவகையில் அவா எடுத்த புள்ளி நல்லதுதான்."

"இல்ல. என்ற மகள் இங்க பிறந்து வளர்ந்தவா. நல்ல சரளமா பொச் தெரியும். வீட்டிலையும் நல்ல கவனமாப் படிக்கிறவா. ரிஷூசன் குடுக்கிற பிள்ளையும் அப்பிடித்தான் சொன்னவா. நீங்கள் வேணுமெண்டு குறைவா மாக்கல் போட்டிருக்கிறியன்.....பொச் பிள்ளையளைத் தான் நெடுகலும் கேள்வி கேட்பியளாம்....."

"எங்கட நாட்டுப் பிள்ளையளிலையும் நான் கவனம் எடுக்கத்தானே வேணும். எனக்கு இப்ப நேரமில்ல. நான் வகுப்புக்குப் போகவேணும்."

ரீச்சர் போட்டா. கல்யாணிக்கு என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் இருந்தது. அழுகையும் கோபமும் வருவதாக இருந்தது. அடக்க முடியாமல்

இருந்தது. கண்ணீர் ஒழுக "இனவாதி. பண்டி." என்று வாய் திறந்து சொன்னாள். யாருக்கும் கேட்கவில்லை. நேரடியாக தலைமை ஆசிரியரிடம் சென்று முறையிடுவோமா என்று யோசித்தாள். ரீசசருடன் முன்னர் கதைத்துப் பழக்கம் என்கின்ற வகையில் பயமின்றி ஜேர்மன் மொழியைப் பேசினாள். தலைமை பழக்கமில்லை. கதைக்கத் தடக்கும். இப்போது கோபமாகவும் இருக்கிறாள். அவரும் இந்த ஆசிரியைபோலவே கதைத்தால் அவள் என்ன செய்வாள் என்றே தெரியவில்லை. இந் நிலையில் வேறுவழியின்றி வீட்டிற்கு நடையைக் கட்டினாள். வன்மம் மட்டும் ஓயவில்லை.

வாயை மூடு

மூன்று மணிக்கெல்லாம் நல்ல இருட்டாக இருந்தது. பலத்த காற்று வீசியது. வெளியே நிற்க முடியாமல் கிராமத்துச் சனங்கள் எல்லாம் வீட்டிற்குள் புகுந்து கொண்டார்கள். "இந்தப் பட்டணத்துக்காரங்கள் வந்துதான் பஞ்சமிமலையைக் கோபங்கொள்ள வைக்கிறார்கள்" என்று சில ஆட்கள் பேசிக்கொண்டு இருந்தார்கள்....

"சினேகா! தேத்தன்னி குடிச்ச கப்புகள் எல்லாத்தையும் கொண்டு போய் கிச்சினுக்குள்ள வைச்சிட்டு வா பாப்பம்."

"ஓ..ம்..." நல்ல கட்டம் வரும்போதுதான் அம்மா குழப்புவா. அம்மாவிற்கு "பெண்", "அப்பா", "கோபுரம்" எல்லாம் பிடிக்கும் ஆனால் பஞ்சமிமலைமட்டும் பார்ப்பதில் ஆர்வவில்லை.

ஒரு வெள்ளைச் சேலை உடுத்து தலைவரித்து நின்ற பெண் சிரித்தாள். காற்றுப் பலமாக வீசியது. மரங்கள் சர்க்கஸ்ஸில் விசித்திரம் காட்டுவதுபோல் வளைந்து ஆடின.

சினேகாவிற்குக் கொஞ்சம் தள்ளி நிலத்தில் படுத்திருந்தபடி ரசித்த சகாயன் தமக்கைக்குக் கிட்ட ஒடிவந்து மிகவும் நெருக்கமாக இருந்தாள். சினேகாவிற்கும் பயமாக இருந்தது ஆனால் அதிகம் என்றில்லை. பயமென்றாலும் வெளியில் பெரிதாகக் காட்டிக்கொள்ளவும் முடியாது "தம்பியையும் நீதான் பயப்பிடுத்திறாய்" என்று பேச்சு விழும்.

அந்தப் பஞ்சமி மலை சிறிதுசிறிதாக பெரிதாகும்போதுதான் அவருக்குப் பயம் கூடுதலாக இருக்கும். அதிலும் ஆரம்பத்தில் பயம் அதிகமாக இருந்தது. இப்போது சிறிது பழகிவிட்டது.

"நான் சொன்னது காதில் விழேல்லையோ."

"Ja. ich mach das gleich." (ஓம். கொஞ்சம் பொறுத்துச் செய்யிறன்)

"என் கிளைசும் குளைசும். சொன்னவுடன் செய்யத் தெரியாதோ. எழும்பு பாப்பம்."

"கொஞ்சம் கத்தாமல் இருக்கிறியளோ. நான் நாடகமெல்லே பாக்கிறன்."

அப்பாவிற்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. ரீவி பார்க்கும்போது குழப்பினால் பிடிக்கவே பிடிக்காது. சினேகாவிற்கும் அப்படித்தான்.

ரீவீ பார்க்கும்போதுதான் அம்மா வேலைகள் சொல்வதுண்டு. அவளுக்குப் பிடிக்கவே பிடிக்காத விடயம். இதுதான்.

பஞ்சமிலை பார்ப்பதற்காகவே சினேகா காத்திருந்தான். இன்று பல மணி நேரங்களாக!

"இது பாத்து முடியச் செய்யலாமோ?"

"இல்ல. உடன் எழும்பு பாப்பம். சொன்னா ஒரு பின்ன சொல்வழி கேட்கவேணும். பதிலுக்குக் கதைக்கக்கூடாது."

"நாடகம் பாத்துமுடியச் செய்யிறன் என்டுதானே சொன்னனான். இந்த வீட்டில் நெடுகலும் இப்பிடித்தான். இந்த வீட்டில் இருக்கவே ஏலாது." சினேகாவிற்குச் சரியான கவலையாக இருந்தது. அம்மா இப்படிக் கத்தி தானும் பார்க்காமல் தன்னையும் பார்க்கவிடாமற் செய்கிறாவே.

அந்த வெள்ளைச் சேலை உடுத்த பேய்ப் பொம்பினை இப்போ ஒரு ஆளைத் துரத்திக்கொண்டு போகிறா.

"இந்த வீட்டில் நின்மதியா ஒருநாள் வீவில் நின்டு நாடகம் பாக்கேலாது. அங்கால போய்க் கத்துங்கோ பாப்பம்....." அப்பா பொறுமை இழந்து போனார். எப்பிடியும் ஒரு ஆள் இன்டைக்குச் சாகப்போகுது என்டு பயந்தபடி இருந்தார். பஞ்சமிலைச் சம்பவங்களைப்போல் இந்தியாவில் உண்மையாக இருக்கிறது என்றே அவர் நம்பினார். சிநேகாவும்தான். தற்சமயம் தம்பி பஞ்சமிலைச் சம்பவங்களைத்தவிர வேறு எதையுமே கேட்கவுமில்லை. பார்க்கவுமில்லை.

"நீங்கள் அப்பாவென்டு இருக்கிறியள். பின்னையளைக் கவனிக்கிறதே இல்லை. இப்பிடியே விட்டுக்கொண்டுபோனா வாய்க் கொழுப்புக் கூடிடும்."

அப்பா என்கின்ற உயர்ந்த பதவியை பற்றிப் பேசிவிட்டதால் நாடகம் போனாலும் போகட்டும் என்று இருவர் பக்கமும் கவனத்தைத் திருப்பினார் அப்பா.

"ஏனப்பா இப்ப என்ன நடந்தது?"

"பாத்தியளே உங்கட மேள் சொல்லுற கதையை. கப்புகளைக் கொண்டுபோய் வை எண்டு சொன்னதுக்கு இந்த வீட்டில் இருக்கேலாதாம். எப்பிடிக் கதையை. முளைச்ச மூண்டு நாள் ஆகேல்ல."

"இங்க இருக்கக் கஸ்ரமெண்டா ரோட்டில் போய் நில்லுமன். உங்களுக்கு இவ்வளவு கஸ்ரப்பட்டு நான் உழைச்ச ஒரு குறையும் இல்லாமல் வைச்சிருக்கிறதுதான் பிழையாப் போச்சிது."

"ஏன் நான் ரோட்டில் நிக்கவேணும். கைம(விடுதி)க்குப் போவன். அல்லது யனீனா வீட்டில் போய் இருப்பன்." இப்படிச் சொல்லும்போது உள்ளுக்குள் கொஞ்சம் சிரிப்பாக இருந்தது சினேகாவிற்கு. தனக்குப் போக எவ்வளவு இடமிருக்கெண்டு அப்பாவிற்கும் அம்மாவிற்கும் தெரியாமல் இருக்கிறதே.

"போவன் நாயே. அப்பிடியே போனதெண்டு விட்டிடுவம். எங்களுக்கு ஒரு ஆம்பிளப் பின்ன இருக்குத்தானே."

ஆம்பிளப்பின்னை சகாயனுக்குத் தன்னைப்பற்றி இவர்கள் கதைப்பது எதுவுமே கேட்கவில்லை. பஞ்சமிலையை மிகவும் சுவாரசியமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். இப்போது அந்தக் கிராமம் வழமைக்குத் திரும்பியிருந்தது. பகவில் வெளிச்சமாக இருந்தது.

அம்மா அப்படிச் சொன்னது சினேகாவிற்கு ஏமாற்றமாக இருந்தது. அவையளுக்கு எப்போதுமே தம்பியிலதான் கூட விருப்பம் என்றும் அவளுக்குத் தெரியும்தான். ஆனாலும் இப்படிச் சொன்னது கவலையாகவே இருந்தது. தம்பியைப் பார்த்தான். ரீவிக்கு மிகவும் கிட்ட இருந்து வடிவாகப் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கிறான். கிட்டப் போய் அவனை ஒங்கி ஒரு அடி போடவேண்டும் போல் இருந்தது.

"உன்னை ஆர் ரீ.வி. பாக்கச் சொன்னது? இனிமேல் பஞ்சமி மலையோ அப்பா நாடகமோ எந்தவொரு நாடகமும் பாக்கிறதில்ல. கிண்டர்ப் புறோகிராம் (சிறுவர்களுக்கான புறோகிராம்) மட்டும்தான் பாக்கிறது."

"அப்ப தம்பிமட்டும் பாக்கலாமோ?"

"அதை நாங்கள் சொல்லுவம். ஓ அவன் பாக்கலாம் தான். நின்டு வாய்க்கு வாய் காட்டிறாய். றாமுக்குப் போ."

"அப்ப நீங்களும்தான் பாக்கக்கூடாது."

அப்பாவுக்கு இப்ப சரியான கோபம். எழும்பி வந்தவர் ஒரு அடிதான் முதுகில். பளார்.....

சினேகா ஓ என்று கத்தியபடி கதவுடன் மோதுண்டு விழுந்தாள். அம்மா ஒடிப்போய் பிடித்தாள்.

“நீ இஞ்சால வா. இவாவ நான் திருத்திக் காட்டிறன். சத்தம். சத்தம் போடக்கூடாது. போ றாமுக்குப் போ.”

சினேகா நின்றபடி விக்கி விக்கி அழுதாள். முதுகு வலித்தது. விக்கல் அதிகமாக.... ஒவென்று அழுதாள்.

“முச்சுக்காட்டக் கூடாது. ஒரு சத்தம் வெளியால் வரக்கூடாது.”

அவள் கையைப் பிடித்து இழுத்துச் சென்று அவள் அறைக்குள் தள்ளிவிட்டார்.

இப்போதுதான் ஆத்திரம் அடங்கியவராய் வந்து சோபாவில் அமர்ந்த அப்பாவிடம் அம்மா “அடிக்கேக்க கொஞ்சம் கவனமாப் பாத்து அடிக்கத் தெரியாதே. எங்கையாவது எக்கச்சக்கமாப்பட்டு ஏதாவது நடந்திட்டா.”

“அதினர் கதைக்கு எவ்வளவு ஆத்திரம் வருகிது சொல்லும் பாப்பம்.”

“இஞ்ச எல்லாப் பிள்ளையரும் இப்பிடித்தான்ப்பா. சுதர்சினியினர் மகன் சினேகாவிலும் ஒரு வயசு குறைவு. என்ன நடந்தது சொல்லுங்கோ பாப்பம் கடுதாசியைச் சுத்திப்போட்டு சிகிற்டுமாதிரி குடிச்சுக்கொண்டு நிக்கிறாராம். என்ன எரிஞ்சு மணக்கிடென்டு சுதர்சினி றாமுக்குள்ள போய்ப் பார்த்தா பெடிப்பிள்ளா பிடிச்சுக்கொண்டு நிக்கிறாராம். நாலு சாத்துச் சாத்தி கடுதாசியில் கூட பிடிக்கக்கூடாது என்டு வெருட்டி வைச்சிருக்கிறாளாம்.”

“அதுகள் பிள்ளையள வளக்கிற மாதிரியே வளத்து வச்சிருக்குதுகள்? பிள்ளையளோட பிறணன்ஸ்மாதிரிப் பழகவேணும் எண்டெல்லே சுதர்சினி யினர் புருசன் அண்டைக்குச் சொன்னவர். பிள்ளையளோட பழகத் தெரியா மல் பகிடியெல்லாம் விட்டுப் பழகிறது. இருந்து பாருமன் அவன் ஒரு சத்துக்கும் உதவாதவனாத்தான் வருவான்.”

கணவனும் மனைவியும் இப்படியே நீண்ட நேரமாகக் கதைத்துக் கொண்டு இருந்தார்கள். செய்தி வந்த நேரமாக கல்யாணி குசனிக்குள் சென்று இருந்த எனைய அலுவல்களை முடித்துவந்தாள். அவளுடைய முக்கியமான நாடகம் தொடங்கப்போகிறது. சகாயன் இப்போது இருந்த இடத்திலேயே தூங்கிப்போனான். நாடகம் பார்த்துமுடிய சாப்பாடு கொடுக்கலாம் என்று அம்மா நினைத்துக்கொண்டாள்.

சமைத்தபோதும் நாடகம் பார்த்தபோதும் இன்று முழுமையாக அவளால் அந்தந்த விடயங்களில் கவனம் செலுத்த முடியவில்லை. சின்னப் பிள்ளைத்தனமாகவே கூறியிருந்தாலும் “விடுதிக்குப் போவன்” “பிறண்டு வீட்டை போயிருப்பன்” போன்ற சினேகா கூறிய விடயங்கள் சற்று அவளைத் தொந்தரவு செய்தன.

‘இந்த வயதிலை இவ்வளவு துணிவா எங்கட அம்மா அப்பாவோடை நாங்கள் கதைச்சிருப்பமே? இப்பிடியான விசயங்களை நினைச்சுத்தான் பாத்திருப்பமே? இந்த நாடு பிள்ளையள நல்லாத்தான் கெடுத்துப்போட்டிது’

அம்மா கவலைப்பட்டாள். பிள்ளைகளின் எதிர்காலத்தை நினைத்த போது பயமாக இருந்தது. தற்சமயம் சரியான வழிகளும் எதுவும் தெரிய வில்லை. ஒரே குழப்பமாக இருந்தது.

தமிழர்கள்

புகலிடங்களில் இன்று மூன்று தலைமுறைகளைச் சார்ந்த தமிழர்கள் வாழ்கின்றார்கள்.

- வயது முதிர்ந்தவர்கள் (ஜூம்பது அறுபது வயதிற்கு மேற்பட்டவர்கள்-பெரும்பாலான காலங்களை இலங்கையில் கழித்தவர்கள்),
- இளம் பிராயத்தைத் தாண்டியவர்கள் முப்பது முப்பத்தைந்து வயதுடையவர்கள், (அரைவாசிக் காலங்களை தாயகத்தில் கழித்தவர்கள்)
- இளையவர்கள், சிறுவர்கள் (புகலிடங்களில் பெரும்பான்மையான காலங்களைக் கழித்தவர்கள், இங்கு பிறந்து வளர்ப்பவர்கள்).

தமிழர்களைப் பொறுத்தவரையில் வயது முதிந்தவர்கள் பிள்ளை வளர்ப்பு, அதன் பிரச்சினைகளிலிருந்து ஓரளவு விடுதலை பெற்றவர்களாவார்கள். ஆயினும் பேரப்பிள்ளைகளுடன் வாழ்பவர்கள் மறைமுகமாக இந்தப் பிரச்சினைகளில் சம்பந்தப்பட்டுள்ளனர் எனலாம். இவர்களுக்கு தமது எதிர்காலச் சந்ததியினரின் போக்கு, வளரும் முறை, வளர்க்கப்படும் முறை பற்றிய அதிருப்தியும் பயமும் இருந்துவருகின்றது.

தற்காலத்தில் நேரடியாக பிள்ளை வளர்ப்பில் சம்பந்தப்பட்டிருப்பவர்கள் இரண்டாவது பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆவார்கள்.

இங்கு பிள்ளைகள் சம்பந்தப்பட்ட விடயங்களில், பிரச்சினைகளை பெரியவர்கள் கூறும் கூற்றுக்களாவன:

- எங்கடை கலாச்சாரம் மொழி அழியப்போகிது
- அது இப்பவே கொஞ்சம் அழிஞ்சு போக்கிது
- இனியொருகாலத்தில சிங்கப்பூர் மலேசியாவில் இருக்கிற தமிழர்கள் மாதிரித்தான் வரப்போகிது
- இங்க வளர்ற பிள்ளைகளுக்கு மரியாதை எண்டா என்னென்டு தெரியாது
- பொம்பிளைளைல்லாம் தங்களுக்குச் சுதந்திரம் கிடைச்சிட்டிது எண்டிட்டு ஆடிட் திரியினம். பொம்பிளப் பிள்ளையள நினைச்சா இன்னும் பயமாயிருக்கு
- தங்களுக்கு மொழி தெரியும் என்டு துமிர
- எங்களுக்கு ஒண்டும் விளங்காது என்டு பேக்காட்டுதுகள் இந்த விடயங்களை சற்று விரிவாகப் பார்ப்போம்.

முதலாவது இரண்டாவது பரம்பரையினர்

அ) கலாச்சாரம்

ஒரு சமூகத்தைச் சார்ந்த மக்களுக்கு தமது கலாச்சாரம் என்பது முக்கியமானதாகும். நாம் இலங்கையில் இருக்கும்போது கேட்டதைவிட புகலிடத்தில் “எங்கடை கலாச்சாரம்” என்று அடிக்கடி சொல்வதனைக் கேட்கின்றோம். இதுமட்டுமல்ல “எங்கடை கலாச்சாரம் தான் நல்லது” என்று சொல்வதனையும் கேட்கின்றோம். இதை தமிழர்கள் மத்தியில் மட்டுமல்ல ஏனைய நாட்டவரிடத்திலும் காணலாம்.

மக்கள் தாம் நீண்டகாலமாக கடைப்பிடித்துவந்த பழக்கவழக்கங்கள் பண்பாடுகளை நல்லதென்று எந்தக்கேள்வியுமின்றி நம்புவார்கள். பின்னர் வேறு பழக்கங்கள் பண்பாடுகள் கொண்ட மக்கள் மத்தியில் வாழுநேரும் போது ஒன்று தமிழுடைய இன்னும் நல்லது என்று கருதுவார்கள். அல்லது தாம் இதுவரை கடைப்பிடித்துவைகள் நல்லதல்ல என்று கருதும்போது அவற்றைத் தூக்கிவீசிவிட்டு புதியவைகளை உள்வாங்குவார்கள்.

இன்று உலகமெங்கும் சீரழிவுகள் ஏற்பட்டு மனிதர்கள் தமது கலாச்சாரங்களையும் பண்பாடுகளையும் இழந்துவரும் வேளையில் நாம் எமக்

கென்று இதுவரை வைத்திருந்த நல்லவற்றை எதிர்காலச் சந்ததியினருக்குக் கொடுக்கவேண்டியவர்களாகின்றோம்.

உலகமயமாக்கல் என்கின்ற பெயரில் இளைஞர்களையும் சிறுவர்களையும் தீங்குப்பாதைக்கே அழைத்துக் கொல்லும் ஒரு காலகட்டத்தில் இது அவசியமானதும்கூட. ஆனால் அதற்குமுன்னர் எமது கலாச்சாரம் என்றால் என்ன? அதில் நல்லவை என்ன? தீயவை என்ன? அவற்றைக் களைந்து புதியவைகள் உள்வாங்கப்படுகின்றனவா? இல்லையென்றால் பல கலாச்சாரங்கள் உள்ள புகலிடங்களில் பிள்ளைகள் வளர்ந்துவரும் ஒரு சூழலில் எந்தவித மாற்றமுமற்று எமது பழக்கவழக்கங்களை கடைப்பிடித்தல் சாத்தியமானதா? என்று சிந்திக்கவேண்டும்.

எமது கலாச்சாரத்தில் உள்ள நல்லவைகளை வைத்துக் கொண்டு கூடாதவைகளை தூக்கிவிட்டு புதிய நல்லவைகளை உள்வாங்கக்கூடியவர்களாக உள்ளவர்கள் புதிய தலைமுறையினராவார்கள். பிரச்சினையே இங்கு தான் உருவாகின்றது.

கலாச்சாரம் என்னும்போது உடை, உணவு, அலங்காரங்கள் திருமண பந்தங்கள், அவைகள் கொண்டாடப்படும் முறைகள் மற்றும் உறவுமுறைகள். இவர்களுடன் பழகும் விதங்கள், நாம் நிதமும் கடைப்பிடிக்கும் பழக்க வழக்கங்கள், என்பவற்றையே குறிப்பாகக் கருதுகிறார்கள்.

முதலாவது பரம்பரையினர் தமது கருத்துக்களில் மிகவும் கடுமையாக இருக்கின்றனர். பெண்கள் பற்றிய எமது சமூகத்தில் இருக்கும் வழமையான அடக்குமுறையான கருத்துக்கள் மற்றும் பிள்ளைகள் என்றால் பெரியவர்களுக்குப் பயந்தவர்களாக மரியாதையையும் பயத்தையும் கிட்டத்தட்ட ஒன்றாக்கிப் பார்த்தல்) இருத்தல் மற்றும் நாம் இலங்கையில் இருந்து கொண்டுவந்த அளைத்துப் பிறபோக்குத்தனமான கருத்துக்களையும் கொண்டுள்ளவர்களாக இருக்கின்றார்கள். தமது கலாச்சாரமே நல்லது என்றும் வேறு எந்தக் கலாச்சாரமும் பழக்க வழக்கங்களும் தமக்கு அன்னியமாக இருக்கும் பட்சத்தில் பிழையானது என்றும் கருதுபவர்கள். இதனால் புதிய எந்த ஒன்றையும் உள்வாங்க மறுப்பவர்கள். மற்றவைகள் மீது எந்தக் கேள்வியும் இன்றி மறுப்பவர்கள். தமக்கு அன்னியமான ஏனையவை களின்மீது வெறுப்பும் தப்பபிப்பிராயமும் கொண்டுள்ளனர். தமக்கு அன்னியமான உணவை, உடுப்பு முறைகளை, பழக்கவழக்கங்களை.....

- இதென்னது உப்புக் சப்பில்லாத சாப்பாட்டை எப்பிடி சாப்பிடு நாங்களோ தெரியாது. அதருக்கறையாக அவிச்சுப் போட்டுத் தின்னிறாங்கள், இலை குழையைத் தின்னிறாங்கள், ஒழுங்கா

வீட்டிலை சமைச்சைச் சாப்பிடிரேல்லை, கடைக்குக் கடை சாப்பிடு நாங்கள்

- அரைகுறையாக உடுக்கிறாளைவ, உரிஞ்சபோட்டுத் திரியிறாளைவ
- இதுகளின்றை ஊத்தைப் பழக்கங்கள்
- ஒவ்வொருநாளும் குளிக்கிறேல்லைப்போலை கிடக்கு. ஊத்தையள்.
- உடுப்பை மாற்றிறதுபோல ஆக்களை மாற்றிறாங்கள்
- பணத்தைச் சேத்துவைக்காமல் குடிச்சை கும்மாளமடிச்சை கூத்தாடு நாங்கள்.
- அவங்களுக்கென்ன சோலி சுரட்டு ஏதாவது இருக்கா. சொந்தத் தாய்தேப்பனையே விடுதிகளில் விட்டு விடுறாங்கள்.
- இவங்களுக்கு சொந்த பந்தம் என்ற அக்கறையில்ல என்று கூறுவதனைக் கேட்கலாம்.

இதுதவிர தாம் வாழும் அந்த நாட்டு மக்களது அல்லது அங்கு வாழும் ஏனையவர்களது நல்ல பழக்கவழக்கங்கள். கலாச்சாரங்கள், ஆகியவற்றை நெருங்கிப் பார்ப்பதற்கு மாறாக மேலோட்டமான இந்த (துப்பு) அபிப்பிராயங்களே கொண்டுள்ளனர். வேறு நாட்டவர்களுடன் நெருங்கி பழகாத படசத்தில் இது சாத்தியமுமல்ல. இதற்கு மொழி முதலிய பல காரணிகள் உள்ளன.

தாம் பல காலமாக கடைப்பிடித்துவந்தவற்றை ஒரு வேற்று இன மக்கள் சரி என்று நம்புகின்றனர். அதன்வழி ஒழுகுகின்றனர். அவை சில தமிழர்களுக்கு அன்னியமாக இருக்கிறது. அதேபோல் தமிழர்கள் காலங்காலமாகக் கடைப் பிடித்துவரும் விடயங்கள் சில வேற்று நாட்டு மக்களுக்கு அன்னியமாக இருக்கின்றது.

சில உதாரணங்கள்:

வெப்பில் காலத்தில் எமது மக்கள் நீண்ட உடைகளை அனிகின்றனர். கூடுதலாக பெண்கள் கட்டை உடைகள், கையில்லாத உடைகளை அனியாது எமது கிராமங்களில் அனிவது போலவே அனிகின்றனர். இது எமது கலாச்சாரம் என்று சொல்லப்படும். சில பெண்கள் நல்ல வெப்பில் வேளையில் கட்டையான உடைகளை அனிய விரும்பினும் தம்மால் முடிவுதில்லை என்னில் எமது ஆட்கள் குறிப்பாக ஆண்கள் ஒரு மாதிரியாகப் பார்ப்பார்கள்

என்பதினாலேயே என்று கூறுகின்றனர். ஆனால் தமிழர்கள் இல்லாத ஒரு இடத்தில் இப்படியான உடைகளை அணிகின்றனர். ஏனெனில் மற்றவர்கள் தமிழர்கள்போல் பார்க்கமாட்டார்கள் என்பதால் பிரச்சினை இல்லை என்று நினைக்கிறார்கள். மேலும் ஜேர்மனிய ஆண்களைப் பொறுத்தவரையில் இது ஒரு சாதாரண விடயம்.

எனவே ஜேர்மனியர்கள் வெய்யில் காலத்திலும் தமிழர்கள் நீண்ட ஆடைகளை அணிவதை ஆச்சரியமாக பார்க்கிறார்கள்.

ஆனால் ஜேர்மனியர் அப்படி அணியும்போது மேற்குறிப்பிட்டது போல் "உரிஞ்சபோட்டுத் திரியிறாங்கள், அரைகுறையாகத் திரியிறாங்கள்" என்று தமிழர்களால் கூறப்படுகின்றது.

சேலை அடக்கமான கலாச்சாரத்திற்கு உட்பட்ட ஆடையாக தமிழர்களால் கூறப்படும்போது சில ஜேர்மனியர்கள் "அடக்கமான உடை என்று சொல்கிறீர்கள் ஆனால் முதுகையும் வயிற்றுப் பாகத்தினையும் காட்டுகிறீர்கள் இதில் எங்கு அடக்கம் கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றது?" என்று கேட்கிறார்கள்.

எமது மக்களிடையே உணவு பற்றிய ஒரு பழக்கம் உண்டு. "வேணுமா வேணுமா" என்று விருந்தினரை கேட்டுக்கொடுத்தல். வேண்டாம் என்ற போதும் சிலபேர் உணவைத் தட்டில் வைத்துவிடுவர். இந்தப் பழக்கத்தை ஜேர்மன் விருந்தாளி ஒருவருக்குச் செய்யும்போது அதனை அவர் தொந்தர வாக்க கருதுவார். இலங்கைக்குச் சென்று வந்த சில ஜேர்மனியர்கள் அல்லது தமிழர் வீட்டில் உணவு உண்டவர்கள் அது தொந்தரவாக இருந்தது என்று கூறியிருக்கின்றனர்.

ஒரு விருந்து வழங்கப்படும் இடத்தில் தாமாகவே எடுத்து உண்ணும் விடயத்தை ஆரம்பத்தில் சில தமிழர்கள் விருந்தாளியைக் கவனிக்கத் தெரியவில்லை எனக் கருதியதை அவதானிக்கலாம். ஆனால் இந்தப் பழக்கம் சில இடங்களில் மாறி "வெள்ளைக் காரரைப்போல நாங்களும் எங்கடை எங்கடை பாட்டிலை எடுத்துச் சாப்பிடுவோம்" என்பது சாதாரணமாகிவிட்டது.

கலாச்சாரம் பண்பாடு என்னும்போது அவற்றை வெறும் ஆடைகளிலும் உணவிலும் குறுக்கிவிடமுடியாது:

திருமணம் பற்றிய விடயங்களில் இன்னமும் பிள்ளைகளுக்குப் பெற்றோரே அவரது வாழ்க்கைத் துணையைத் தேர்ந்தெடுக்கும் முறை புகலிடத்தி லும் வழக்கிலிருந்து வருகின்றது. ஒரு பெண்ணோ ஆணோ விரும்பும் படச்சத்தில் இது தவறான விடயமும் அல்ல. ஆனால் சில பிள்ளைகளின் முழுமையான விருப்பம் இன்றி இது நடைபெறுகின்றது.

காதல் செய்யும் இருவரின் உணர்வுகள் சில வீடுகளில் மதிக்கப் படுவதில்லை. ஆடைக்கால் சில பிள்ளைகள் வீட்டைவிட்டே ஓட வேண்டிய நிரப்பந்தம் ஏற்படுகின்றது.

திருமணம் என்கின்ற விடயத்தில் இன்னமும் தாயகத்தைப் போலவே சாதி, சமயம், கல்வி, பணம், சீதனம் என்கின்ற விடயங்கள் குறுக்கீடு பெறுகின்றன.

சில ஆண்களைப் பொறுத்தவரையில் இங்கு வாழும் பெண்கள் "சரியில்லை" என்கின்ற கருத்து நிலவுவதால் தாயகத்திற்குச் சென்று பெண்களைத் திருமணம் செய்து வருகின்றனர்.

ஒருதார மணமுறையே சரியானது என்கின்ற கருத்து இன்னமும் பல தமிழர்களிடையே நிலவி வருவதும் அதன்படி வாழ்வதும் வழக்கமாக உள்ளது. இது எமது கலாச்சாரத்தின் முக்கியமான ஒன்றாகவும் கருதப் படுகின்றது. ஒரு ஆணும் பெண்ணும் புரிந்துணர்வுடனும் சினேகித்ததுடனும் காதலுடனும் இருவருமாக மனமொப்பி அப்படி சாகும் வரை வாழ்வது நல்ல விடயம் தான்.

ஆனால் சில குடும்பங்களில் ஏன் ஒன்றாக இருக்கி நோம் என்று அலுத்துக்கொள்ளுதல், அடிக்கடி சண்டை செய்தல், சில நேரங்களில் உடல் ரீதியான தாக்குதல், வேறு ஒருவருடனான உறவு, இதனால் பிள்ளைகள் பாதிக்கப்படுதல் என்பன நிகழ்கின்றன.

பிரச்சினைகள் ஏற்படும்போது பிரிந்துவிடுவதே ஒரே ஒரு வழியாக இருக்கமுடியாது. இயன்றவரை சமாளிக்கமுடியும். பிரச்சினையைத் தீர்க்க முயல முடியும். ஆனால் எந்தநேரமும் குடித்துவிட்டு வந்து அடிக்கும் கணவர். அல்லது சந்தேகப்படும் ஒருவருடன் பொறுத்திருக்கும்படி சொல்வதோ அல்லது ஒத்துவராத கணவனையும் மனைவியையும் கட்டாய மாக ஒன்றாக இருக்கும்படி நிரப்பந்திப்பதோ சரியான கலாச்சாரம் ஆக முடியாது. இங்கு பிரிந்துசெல்வது தவிர்க்க முடியாமல் இருக்கும். ஆனால் இப்படிப் பிரிந்து செல்வப்பார்கள், மீண்டும் தமக்கேற்ற துணைகளைத் தேடிக் கொள்பவர்கள் பற்றிய சிலரின் அபிப்பிராயம் "கலாச்சாரச் சீர்கேடு, இங்க வசதியிருக்கெண்டு திமிர்" என்பதாகும்.

இரண்டாவது பரம்பரையினில் ஒருபகுதியினர் முதலாவது தலைமுறையினரைப்போல் மிகவும் இருக்கமாகவும் தமது கலாச்சாரம் பழக்கவழக்கங்களே மிகச் சிறந்ததெனவும் கருதுபவர்களாக இருந்தபோதும் அவர்கள் வேறு சில விடயங்களில் தலம்பலான கருத்துக்களையும், வேறு பழக்கவழக்களை சிலசமயம் உள்வாங்கும் மனப்பான்மையிலும் இருக்கின்றனர்.

இவர்களுடைய இந்த மனப்பான்மை, தளம்பல் நிலை, விட்டுக்கொடுப்பு என்பதற்கு பின்வரும் காரணங்கள் உள்ளன:

- பிள்ளைகளை வளர்ப்பவர்கள் என்கின்ற விதத்தில் நேரடியாக பிரச்சினைகளுக்கு முகங்கொடுக்கின்றார்கள்
- பிள்ளைகளின் மீதான அன்பு காரணமாக சில விடயங்களை தளர்த்தத் தயாராக இருக்கின்றனர்
- இங்கு வளரும் பிள்ளைகள் துணிந்தவர்களாக இருக்கும் போது தாம் முழுமையாக எதிர்த்தால் தங்களிடமிருந்து பிள்ளைகள் விலகிப்போய்விடக்கூடும் என்கின்ற பயம்
- இங்குள்ள புதிய சூழ்நிலைகளினால் ஏற்படும் கருத்து மாற்றங்கள்

தமிழ் வானோலிகளில் மிகவும் பிறபோக்குத்தனமாக திருமணம் முதலிய உறவுகள் பற்றிய கருத்துக்கள் இடம்பெற்றும் சில கருத்தரங்களில் மிகவும் வளர்ச்சியடைந்த கருத்துக்கள் தெரியப்படுத்தப்படுகின்றன. பல வகையான உறவுமுறைகளைக்கொண்ட முற்போக்குத்தன மான சிந்தனை முறைகளைக் கொண்டுள்ள மக்களுடன் வாழுதலே இந்தக் கருத்துமாற்றங்களுக்குக் காரணமாக இருக்கின்றது எனலாம். அவர்களுக்கு நேரடியாகத் தொடர்பு இல்லாதபடச்சத்திலும்கூட பிள்ளைகளினுடாக வேணும் சம்பவங்கள் சொல்லப் பட்டு கருத்துக்கள் உருவாகின்றன எனலாம்.

தமிழ்ப் பெற்றோர்களில் சிலர் எமது கலாச்சாரம் அழிந்துவிடும் என்று பயப்படுதலால் மேலும் இறுக்கமாக இருப்பதற்கு முயற்சிகளின்றனர். இதற்கு முக்கியமான இன்னுமொரு காரணம் இங்கு நிலவும் ஒருவகையான "சீர்கேடான்" கலாச்சாரத்தன்மையாகும். இதனை தனிய தமிழர்கள் அல்லது ஜேர்மனியர்கள் என்று பார்க்குமுடியாது. இளைஞர்கள் பற்றிப் பார்க்கும்போது இது பற்றிச் சிறிது விபரமாகப் பார்ப்போம்.

ஆ) மொழி

முதலாவது பரம்பரையைப் பொறுத்தவரையில் தமிழ் மொழியிலேயே ஊன்றி நிற்கின்றனர். தமிழர்களைத் தவிர வேறு நாட்டவருடன் ஒன்ற முடியாததற்கான காரணங்களில் மொழியும் ஒரு முக்கிய காரணமாகும். பொதுவிடயங்களில் இவர்கள் இன்னொருவரைச் சார்ந்தவர்களாக இருக்கின்றனர்.

இவர்களது வயது மொழி கற்பதற்குத் தடையாக இருக்கும் முக்கிய காரணமாகும். குடும்பத்தவர்கள் தமிழ் கதைப்பது, கொண்டாட்டங்கள், கோயில்கள், தமிழ் தொலைக்காட்சி, ரேடியோ, பத்திரிகைகள் போன்ற வற்றுடன் இவர்களது பொழுதுபோக்குள் கழிகின்றன.

இரண்டாது பரம்பரையைப் பொறுத்தமட்டிலும் முதலாவது பரம்பரையினரைவிட மொழியளவில் சிறிது முன்னேற்றம் என்று கூறலாம். ஆனால் ஒரு அரசியலையோ அத்தியாவசிய தேவைகளின் போது ஏற்படக்கூடிய பிரச்சினைகளையோ கையாளும் அளவிற்கு இவர்களின் மொழி அறிவு போதுவதில்லை. இதனால் இவர்களும் பிள்ளைகளை, அல்லது மூன்றாவது ஒரு ஆளை நம்பியே உள்ளனர். மொழி அறிவு பற்றிய பிரச்சினை பிள்ளைகளைப்பில் பெரும் பிரச்சினைகளை ஏற்படுத்துகின்றது எனலாம்.

- பிள்ளைகளின் பாடசாலையில் கொடுக்கப்படுகின்ற வீட்டு வேலைகளில் உதவமுடியாமை, பிள்ளைகள் தாமாகச் செய்து முடித்தவற்றை திருப்பிப் பார்த்து விளங்கிக்கொள்ள முடியாமை.
- பிள்ளைகளின் பாடசாலை சம்பந்தப்பட்ட மொழி தேவைப் படுகின்ற அலுவல்களை கயமாக செய்து முடிக்க முடியாமை அல்லது மிகச் சிரமத்துடன் செய்தல். பிள்ளைகளுக்குக் குறை வான் புள்ளிகள் அல்லது தகுதிக்கும் குறைவாகப் புள்ளிகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று கருதும் பட்சத்தில் ஆசிரியரிடமோ அதிபரிடமோ சென்று துணிவாகக் கதைப்பதற்கு மொழி ஏற்படுத்தும் தடை.
- பிள்ளைகள் தாம் படிக்கும் மொழியில் தமக்குள் பேசிக் கொள்ளும்போது விளங்க முடியாமை. அதனால் தமிழில் பேசும்படி பெற்றோர்கள் கேட்க அதனால் ஏற்படும் முரண்பாடுகள், மனஸ் தாபங்கள்

இவர்களது பிரதான ஊடக மொழியாக தமிழ் இருக்கின்றது. தமிழ் பத்திரிகைகள் தமிழ் ரேடியோ, தொலைக்காட்சி, தமிழ் விழாக்கள் மற்றும் தம்முடன் ஒத்துப்போக்குடிய தமிழர்கள், தமிழில் நடைபெறும் நிகழ்வுகளில் பங்குபெறுகின்றனர்.

இ) பெண்கள்

பெண்களைப் பொறுத்தவரையில் முதலாவது பரம்பரையைச் சேர்ந்த வர்கள் தமிழ்ப்பெண்களுக்கென்று கருதப்படுகின்ற தமிழ் கலாச்சாரம் மற்றும்

விதிமுறைகள் கட்டுப்பாடுகள் அனைத்தையும் ஏற்றுக்கொண்டு வாழ்பவர்களாவார்கள்.

இரண்டாவது பரம்பரையினரைச் சேர்ந்த பெண்களில் ஒரு பகுதியினரின் நிலையும் அப்படியே இன்னுமொரு பகுதியினரிடம் சில சிறிய மாற்றங்களைப் பார்க்கலாம்.

இவர்களில் ஒரு பகுதியினர் திருமணம் முடித்து இலங்கையிலிருந்து வந்தவர்கள், அல்லது இங்கு திருமணமாகி வாழ்பவர்கள். இவர்களில் ஒரு பகுதியினர் வீட்டுக்குள்ளே இருந்து கூடுதலாக உழைப்பவர்களாகவும், மற்றும் ஒரு பகுதியினர் வெளியில் வேலை செய்யபவதுடன் அதே வேளை குடும்பத்துக்கான சமையல், மற்றும் வீட்டு வேலைகள் உட்பட பிள்ளை வளர்ப்புப் போன்றவற்றில் பெரும்பங்கு கொள்பவர்களாகவும் உள்ளனர்.

தமிழ்க் கலாச்சாரம், உறவுகள் பற்றி கேள்வி எழுப்புபவர்களாகவும் ஒரு சிறிய பகுதியினர் இருக்கின்றனர். அப்படி கேள்வி எழுப்புபவர்கள், மீறி நடப்பவர்கள் பெண்களாலும் ஆண்களாலும்:

- கூடாத நடத்தையுள்ளவர்களாகப் பார்க்கப்படுகின்றனர்
- தமிழ்க் கலாச்சாரத்தை அழிப்பவராகவும் அன்னிய நாட்டில் கண்மண் தெரியாமல் நடப்பவராகவும் குறிக்கப்படுகின்றனர்

இப்படிக் கூறப்படும்போது பெண்கள் அனியும் ஆடைகள் பற்றியதாக சிகை அலங்காரம் பற்றியதாக அல்லது அவர்களது பாலியல் உறவு பற்றிய தாகவுமே பெரும்பாலும் உதாரணங்கள் எடுக்கப்பட்டு "எமது கலாச்சாரத் திற்கு உட்படாத" பெண்களாகக் காட்டப்படுகின்றனர்.

தமிழ்ப்பெண்களைப்பொறுத்தவரையில் இலங்கையில் இருந்ததைவிட "சமூகதீயாக" சில விடயங்கள் அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளது. உதாரணமாக உடைகளைப் பொறுத்தவரையில் அவர்கள் காற்சட்டை அனியலாம். ஏனை னில் இங்கு காலநிலை குளிராக இருப்பதால் இந்த மாற்றம் சாதாரணமானது என்று எடுத்துக்கொள்ளப்படுகின்றது. தமிழ்ப்பெண்கள் தலைமுடியை நீளமாக வளர்ப்பது இன்னமும் தமிழ்க்கலாச்சாரம் எனப்படுகின்றது. அப்படி கட்டையாக வெட்டுபவர்கள் சிலரால் ஒரு மாதிரிப் பார்க்கப்படுவர். ஆகவே கட்டையான தலையலங்காரம் காற்சட்டை அனிவது போன்ற சாதாரண விடயமல்ல.

"பெண்கள் கண்மண் தெரியாமல் இங்கு நடக்கிறார்கள், வேறு கணவர் மார்க்களைத் தேர்ந்தெடுக்கிறார்கள் எமது கலாச்சாரத்தினை அழிக்கிறார்கள்,

இதுக்கெல்லாம் காரணம் உழைக்கிறது என்கின்ற துணியு அல்லது திமிர்." என்று கூறப்படுகின்றது. இதற்கான காரணங்களாவன:

- பெண்கள் என்றால் இப்படித்தான் இருக்கவேண்டும் என்று எமது சமூகத்தில் விதிக்கப்பட்டுள்ள விடயங்கள். அவைகளை அப்படியே புகலிடத்திற்கும் எடுத்துவந்தமை
- கலாச்சாரம் போன்ற விடயங்களை பெண்களே கட்டிக் காக்க வேண்டும் என்று கருதுவது
- ஆன் மேலாதிக்கமுடைய கருத்துக்கள் பெண்களுக்கான கட்டுப்பாடுகளை சாதாரணமாக ஏற்றல், இது உரிமைகள், சுதந்திரம் என்பன பற்றிய அறியாமை, மற்றும் சரியான தெளிவின்மையால் நிகழ்கிறது).
- கலாச்சாரத்தை உடையிலும் சிகை அலங்காரங்களிலும் குறுக்கிப் பார்த்தல்.

பெண்களுக்கான சுதந்திரம் ஏற்படவேண்டும் என்று நினைக்கும் சில பெண்கள்கூட மேற்குறிப்பிட்ட விடயங்களையே "பெண்ணிற்கான விடுதலை" என்று கருதுகின்றார்கள். நீண்டகாலமாக சமூகக் கட்டுப்பாட்டிற்குள்ளும் வீட்டிற்குள்ளும் பல கட்டுப்பாடுகளுடனும் பொருளாதாரம் முதற்கொண்டு பலவிடயங்களில் பிறர் மீது தங்கியிருந்தவர்கள் திட்டிரென அதிலிருந்து வெளியேறுவதற்கான நிலைமை சிறிதளவு இங்கு இருப்பதால் தமது தலையில் வளர்ந்திருக்கும் முடியையும் தாம் அனியும் ஆடையையும், தமது வாழ்க்கைத் துணை பற்றித் தாமே தீர்மானிப்பதாகவும் இருக்கின்றது. எனவே "பெண் சுதந்திரம்" என்பது பெரும்பாலும் இந்த விடயங்களுடன் நின்று விடுகின்றது. இதற்குப் பல காரணங்கள் உண்டு. அதில் ஒன்று பெண்களின் விடுதலை பற்றிய சரியாக தெளிவின்மையேயாகும்.

காற்சட்டை அனிவதா தலைமுடியை கட்டையாக வெட்டுவதா என்பதை அந்தந்தப் பெண்களே தீர்மானிப்பதும் செயற்படுத்துவதும் அவர்களுக்கான மிகச் சாதாரண உரிமைகளாகும். பெண்களுக்கென்று அடிப்படையான உரிமைகள் இருந்தால் இவை எல்லாம் ஒரு பிரச்சினையாக இருக்க முடியாது.

எனவே, பெண்களுக்கான அடிப்படை உரிமைகள் எவை என்கின்ற கேள்வி அடுத்ததாக எழுகின்றது.

கல்வி உரிமை, வாழ்க்கைத் துணைவனைத் தேர்ந்தெடுக்கும் உரிமை, சமத்துவமான சம்பளம், கருத்துரிமை, பேச்சுரிமை, சுதந்திரமாக பகலிலும்

இரவிலும் நடமாடும் உரிமை என்று ஒரு சமூகத்தில் மனிதர்களுக்கு இருக்கக் கூடி அனைத்து உரிமைகளையும் கொண்டிருப்பது. இந்த உரிமைகளைப் பெண்கள் அனுபவிக்க வேண்டுமாயின் பெண்களும் ஆண்களைப்போலவே சமமான ஜீவன்களாக மதிக்கப்படுவது மிகவும் அவசியமாகும்.

ஆனால் அப்படி இருக்கிறதா? இல்லை என்று மிகவும் வேதனையுடன் கூறவேண்டியுள்ளது. பெண்கள் இரண்டாவது பிரஜைகள், ஆண்களிலும் ஒரு படி தாழ்ந்தவர்கள் என்கின்ற கருத்து பெரும்பாலும் தமிழர்களிடம் இருப்பதனைப் பார்க்கலாம். இப்படியான கருத்துக்கள் இலங்கையில் இருக்கும் போதே இருந்தவைகள்தான். என்கின்றபோதும் புகவிடத்தில் மாற்றங்கள் பெரிதாகவில் நடைபொராததற்கு புகவிடத்திலும் பெண்கள் பற்றிய தாழ்வான கருத்துக்கள். உரிமை மறுப்புக்கள் இருப்பதுவும் பிரதான காரணமாக அமைகின்றது.

நாம் வாழும் புகவிட நாடு ஒரு வளர்ச்சியடைந்த முதலாளித்துவ நாடாக இருக்கிறது. பெண்களுக்கு எமது நாட்டில் இருப்பதைவிட பல உரிமைகள் சட்டத்தில் இருக்கின்றன. நடைமுறையில் சில உரிமைகளை எமது நாட்டிலும் பார்க்கப் பெண்கள் அனுபவிக்கின்றனர் என்று முன்னர் பார்த்தோம். இந்த உரிமைகள் பெண்கள் அமைப்புகள் தங்கள் போராட்டங்களினாடாக இந்த முதலாளித்துவ அமைப்புமுறைக்குட்பட்ட சட்டத்திடங்களுக்குள்ளேயே பெற்றுக் கொண்டவையாகும். ஆயினும் பெண்கள் தாழ்வான பிரஜைகள் என்கின்ற கருத்து ஆண்களினதும் சில பெண்களினதும் மனங்களிலிருந்து மாறாதவரையிலும் பெண்களுக்கான சுதந்திரம் முழுமையானதல்ல.

முதலாளித்துவம் என்னும் போது பண்ததை அதன் இலாபத்தை முதன்மை நோக்காகக்கொண்டு செயற்படும் ஒரு வடிவமாகும் என்பதால் பெண்களை மிகவும் இழிவுபடுத்தும் வகையில் விற்பனைப் பொருளாக்கி பணம் சேர்க்கிறது. ஏற்கனவே ஆணாதிக்கக் கருத்து மேலோங்கி பெண்கள் இழிவானவர்கள் என்கின்ற கருத்துகளுக்கு சில மக்களை அடிமையாக்கி தனது காரியங்களைச் செய்யமுடிகின்றது. மக்கள் விழிப்படைந்து தமது அரசியலுக்கு எதிராகப் போராட்டங்கள் நடாத்தாமல் இருக்க அவர்களை ஒரு மயக்கநிலையில் வைத்துக் கொள்வேண்டும். அதற்காகக் கையாளும் பல தந்திரோபாயங்களுடன் பெண்கள் பற்றிய விடயங்களையும் சேர்த்திருக்கின்றது. அந்தவகையில் பெண்களை எவ்வளவு கேவலப்படுத்தமுடியுமோ அவ்வளவிற்கு கேவலப்படுத்தவும் அதற்கான அனுமதிகளும் வழங்கி யுள்ளது. இதற்கெத்திரான போராட்டங்கள் ஆங்காங்கே நடக்கின்றது என்கின்ற போதும் முதலாளித்துவம் என்கின்ற பெருங்கடவில் நீந்தி வெளிவருவது அவ்வளவு இலகுவான விடயமல்ல.

பெண்கள் இரவில் நடமாடுவது இலங்கையுடன் ஒப்பிடும்போது பரவாயில்லை எனினும் அவர்களுக்கு எந்நேரமும் ஆபத்து நேரலாம். பாலியல் வன்முறை மற்றும் எந்த வடிவிலான வன்முறையும் நேரிடலாம். (நேரிட்ட வண்ணமே உள்ளது). குடும்பங்களுக்குள் பெண்களின் மீதான வன்முறை நிகழ்கின்றது. வெவ்வேறு கலாச்சாரங்களுடனும் பழக்க வழக்கங்களுடனும் பல நாட்டு மக்கள் இங்கு வாழ்ந்தாலும் பெண்களின் நிலைமைகளை நோக்கும்போது கிட்டத்தட்ட ஒரேமாதிரியான அடக்குமுறைகள் பாவிக்கப் படுவதனைப் பார்க்கலாம்.

இதுவே இங்கு யதார்த்தமாக இருக்கின்றபோது தமிழ்ப்பெண்களின் நிலைமைகளிலும் பெரிதான மாற்றங்கள் ஏற்பட வாய்ப்புக்கள் இல்லை. மேற்குறிப்பிட்டதுபோல அனைத்து உரிமைகளும் சட்டத்தில் உள்ளது. ஆதலால் இது தமிழ்ப் பெண்களுக்கும் உரிய உரிமைகளாகும். ஆனால் எமது மக்களிடையே கருத்துமாற்றங்கள் நிகழாத பட்சத்தில் இவற்றைக் கடைப்பிடிக்கும் சாத்தியம் இல்லை, அல்லது கடினம்.

சில மாற்றங்கள் உள்ளன. அவற்றுள் சில பிறராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப் படுகின்றன (உதாரணமாக காற்சட்டை அணிதல்) என்றும் பார்த்தோம். இந்தவரிசையில் கல்வி, தொழில் போன்றவற்றையும் எடுத்துக்கொள்ளலாம். கல்வியைப் பொறுத்தவரை அது எமது கெளரவத்துக்குரிய விடயமாக இருப்பதாலும் புகவிடத்தில் மற்றமக்களிடமிருந்து இரண்டாவதுபட்சமான வர்கள் என்கின்ற நிலையில்லாமல் சமமாக வாழுவேண்டும் என்பதற்காக வும். பணம் குறிக்கோளாக இருப்பதாலும் மிகவும் ஊக்குவிக்கப்படுகின்றது. ஆனால் பணத்தை நோக்கமாகக் கொள்ளாத கற்றலுக்கு அதுவும் குடும்பப் பெண்ணாக இருந்தால் ஊக்குவித்தல் குறைவாக அல்லது தடையாக இருக்கும். அல்லது குடும்பச் சுமை காரணமாகப் பெண்களில் சிலர் தாமாகவே ஒதுங்கிக் கொள்கின்றனர்.

தனது துணைவனைத் தெரிவுசெய்யும் உரிமை பெரும்பாலும் பெண்களுக்கு மறுக்கப்பட்டிருப்பதைப்பெற பார்க்கலாம். அனுமதிக்கப்படுகின்ற சில இடங்களிலும் படிப்படி, சாதி, உயரம், கட்டை, வெள்ளை, கறுப்பு, விசா, குடும்பப் பொறுப்புக்கள் என்று எல்லா விடயங்களும் பார்த்து அனுமதிக்கப் படுகின்றது அல்லது மறுக்கப்படுகின்றது. இதன் விளைவாகவே சில பெண்பிள்ளைகள் வீட்டை விட்டு "இடிப்போதல்" நிகழ்கின்றது.

எனக்குத் தெரிந்த ஒரு பெண் தனது கணவரைப் பிரிந்து தனியே வாழ்கிறார். இவரை அந்த நகரத்தில் வாழும் தமிழர்கள் இழிவாகவே பார்க்கின்றனர். இவரது கடை எனக்கு நீண்ட காலங்களாகத் தெரியும். வேறு ஒருவரை காதலித்து வெளிநாடு வந்தவேளையில் இப்போது கணவராக

இருப்பவர் தனது இருப்பிடத்தில் தங்க வைத்து கட்டாயமாக இந்தப் பெண்ணைத் திருமணங் செய்துகொண்டார். அந்தப் பெண்ணிற்கு அந்தத் தருணத்தில் யாரும் உதவி செய்யவில்லை. மொழி தெரியாமை, பணவசதி இன்மை காரணமாக தன்விதி என்று கருதி இவருடன் குடும்பம் நடத்தினார். இவருடன் வாழ்ந்த காலங்களில் இவர் சந்தோசமாக வாழ்ந்தது மிகக்குறைவு எனலாம். அடிக்கடி இருவருக்குமிடையில் கைகலப்பும் ஏற்படுவதுண்டு. இதற்கிடையில் இவர்களுக்கு இரண்டு பிள்ளைகளும் உண்டு என்பதும் முக்கியமானது. "தூரியன் தெற்கில் உதிக்கிறது என்று ஒரு ஆண் சொன்னால் ஒரு பொம்பினை ஓம் என்று சொல்ல வேணுமே தவிர மறுபேச்சுப் பேசக் கூடாது." என்று அக்கணவர்க்குறியதனை நான் நேரடியாகவே கேட்டிருக்கிறேன்.

பிள்ளைகள் வளர்ந்த பின்னர் இவர் தனது கணவரைவிட்டுப் பிரிந்தார். ஆனால் சில தமிழர்கள் இவரைப்பற்றி அவதாறாகவே கதைத்தனர். எல்லாப் பிழையும் இந்தப் பெண்மீதானது என்றும் கூறினர்.

சில பெண்களைப் பொறுத்தவரையில் பொருளாதார சுதந்திரத்தினை அனுபவிக்கின்றனர் என்று கூறலாம். தாய்நாட்டைப் போல் கணவரையோ குடும்பத்திலுள்ள வேறு நபர்களையோ நம்பியிருக்கவேண்டிய நிலையில்லை. வேலையற்ற பெண்களுக்கு குடும்ப எனவே பொருளாதாரப் நிலைமையைப் பொறுத்து சமூக உதவிப்பணம் தனியாக வழங்கப்படும். பொருளாதார பிரச்சினையைக் காரணமாகக் கொண்டு இன்னொருவரில் தங்கியிருத்தல் அவசியமற்றது இங்கு வாழும் தமிழ்ப் பெண்களுக்கு வேலை வசதி திருமணமான பின்னரும் படிக்கக்கூடிய சந்தர்ப்பங்கள் இருப்பினும் அதை எத்தனை பேர் சரியாகப் பாவிக்கின்றனர் என்பது கேள்விக்குறியே.

புதிய நாடு, புதிய சூழல், புதிய பழக்கவழக்கங்களையும் குணங்களையும் கொண்ட கணவர்மார்கள், கூடவே பிள்ளைகள் கொண்டுவரும் புதிய பிரச்சினைகளுக்கு மத்தியில் பிள்ளைகளுடன் பெரும்பான்மையான காலங்களைக் கழிப்பவர்கள் என்கின்ற வகையில் மன அழுத்தம், உடலில் ஏற்படக் கூடிய பிரச்சினைகள் சந்தித்துவருகின்றனர் அதன் காரணமாக

சில பெண்கள் மன அழுத்தம் மற்றும் கணவர்மாரின் துன்புறுத்தல் காரணமாகத் தற்கொலையும் செய்துள்ளனர்.

எமது நாட்டில் குடும்ப அமைப்புகள் வேறு விதமானவை, ஒரு குடும்பத்தில் பலர் இருப்பார்கள். குழந்தைகளைக்கூட இவர்கள் பார்த்துக் கொள்வார்கள். அயலவர்கள் கொண்ட துணை கொண்ட சூழல் கதைப்பதற்குப் பலர் இருப்பார்கள். உதவுதற்குக்கூட பலர் இருப்பதான் நம்பிக்கை

இருக்கும். ஆனால் இங்கு முற்றிலும் அறிமுகமில்லாத சூழல், ஆகியவற்றால் உதவி அவசரத்துக்குக் கூட அயலவர் ஒருத்தரையும் கூப்பிடமுடியாத நிலை, மற்றும் ஏற்கனவே உள்ள தப்பிப்பிராயங்கள், மொழிப்பிரச்சினைகள், கோரினும் கிடைக்க முடியாத சூழலில் பெண்களின் உள்ளனர்.

பெண்கள் என்றால் ஆண்களிலும் குறைவாக மதிப்பைக் கொண்ட வர்கள் என்கின்ற கருத்து ஆண்கள் மத்தியில் மட்டுமல்ல பல பெண்கள் மத்தியிலும் பொதுவாக மேலோங்கியிருக்கின்றது.

அந்தவகையில் மேற்குறிப்பிட்ட பெண்கள் தம்மைப்போலவே தமது பெண்குழந்தைகளையும் வளர்க்கின்றனர். அல்லது வளர்க்க நிரப்பந்திக்கப் படுகின்றனர்.

பிள்ளைகளுடன் குடும்பமாக வாழும் பெண்கள் தமது நேரத்தின் பெரும்பகுதியினை பிள்ளைகளுன் கழிக்கின்றனர். அவர்கள்,

- மொழி தெரியாமை / அல்லது குறைவாகத் தெரிந்திருத்தல்,
- சட்டங்கள் பற்றிய அறிவின்மை,
- ஆண்களே மேலானவர்கள் என்று கருதும் ஆணாதிக்க மனப் பான்மை
- திருமணவுடன் பிள்ளைகளை உடனேயே பெறவேண்டிய சமூக நெருக்கடி என்பவற்றால் ஏற்படும் சிக்கல்களை எதிர் கொள்கின்றார்கள். மேலும் வீட்டுச் சமைகளாலும் இந்த விடயங்களிலேயே பெரும் நேரம் செலவாகி அதுவே அவர்கள் உலகமாகி விடுகின்றது.

அகதிகளாக வந்து தனித்து விடுதிகளில் வாழும் பெண்களின் நிலை மிகவும் மோசமானது. வேற்று நாட்டு அல்லது எமது நாட்டு ஆண்களுடன் ஒரே இடத்தில் தங்கவைத்தல், நகரத்தின் ஒதுக்குப் புறங்களில் தங்கவைத்தல், போன்ற நிலைமை இருந்தது. சொந்தங்கள் வேறு நகரத்தில் இருந்தபோதும் அங்கு செல்ல அல்லது அவர்களுடன் தங்க அனுமதியற்ற நிலையில் அகதிகளுக்கான விடுதிகளிலேயே தங்கவேண்டிய நிரப்பந்தம் இருந்தது. தற்சமயம் தமிழர்கள் அகதிகளாக வருவது குறைவாக இருக்கிறது.

ஈ) இனவாதம் – நிறவாதம் – சாதி

தமிழர்களைப் பொறுத்தவரையில் பல தளங்களில் இனவாதம் நிறவாதம் போன்ற பிரச்சனைகளை எதிர்கொள்கின்றனர். சாதாரண அலுவல

கங்கள். அவர்கள் தினமும் நடமாடும் இடங்களாகிய பஸ் நிலையங்கள் கடைகள் போன்றவற்றில் அவர்கள் இனவாதத்தினை எதிர்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. இதன் அர்த்தம் எல்லா மக்களும் இனவாதியாக நிறவாதி யாக இருக்கின்றனர் என்றில்லை. ஒரு சிலரேயாகினும் மீண்டும் மீண்டும் இப்படியானவர்களைச் சந்திக்க நேருகின்றது. அவர்கள் ஒரு பஸ் சாரதி யாகவோ அல்லது ஒரு கடையில் காசாளராகவோ அல்லது ஒரு பாடசாலையில் ஆசிரியையாகவோ இருக்கின்றனர்.

நிறவாதம் இனவாதம் போன்றவற்றில் அறியாமை மற்றும் பிறகு இனம் மீதான தப்பபிப்பிராயம் முதலிய பல விடயங்கள் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன. வெள்ளையர்களைப் பொறுத்தவரையில் கறுப்பு நிறத்தோலை உடையவர்கள், வறுமை மிகுந்த நாடுகளில் இருந்து வந்தவர்கள் பற்றிய அபிப்பிராயம் "தங்களிலும் கீழானவர்கள்" என்பதாக உள்ளது.

ஒரு வேலைத்தலத்திலோ அல்லது கடையிலோ அல்லது ரோட்டிலோ கறுப்பர்களும் அகதிகளும் பாரபட்சமாக நடத்தப்படுகின்றார்கள். தங்களுடைய பிள்ளைகள் சரியாகக் கவனிக்கப்படுவதில்லை தகுதிக்குக் குறைவான புள்ளிகள் வழங்கப்படுகின்றது என்று எத்தனையோ பெற்றோர் முறையிடுவதனைக் கவனித்திருக்கிறேன். ஓரளவு மொழியைச் சமாளிக்கக்கூடியவர்கள் பாடசாலைகளுக்குச் சென்று ஆசிரியர்களுடன் கதைத்து நியாயம் கேட்கின்றனர்.. சில பெற்றோர்... மொழியும் தெரியாது. போய் என்னத்தைக் கதைக்கிறது... இயலாத் ஏலாத தன்மையை வெளிப்படுத்துகின்றனர். சிலர் பிள்ளைகளையே கூட்டிச்சென்று இவ்விடயம் பற்றிக் கதைக்கின்றனர்.

இருநாள் நான் பஸ்லில் பிரயாணித்த போது ஒரு தமிழ்ப் பெண் ஜொருத்தி பஞ்சாபி அணிந்தபடி பல்நிலையத்தில் பல்ஸிற்காகக் காத்திருந்தாள். ஆனால் பஸ்சாரதி நிறுத்தாமல் சென்றார். அவரிடம் சென்று என் நிறுத்த வில்லை என்று கேட்டதற்கு தான் அங்கு ஒருவரையும் காணவில்லை என்று கூறினார்.

இனவாதமோ நிறவாதமோ தமிழர்களுக்கும் ஜேர்மனியர் களுக்கும் இடையில் மட்டுமான ஒரு பிரச்சினையல்ல. பல நாட்டவர்களும் சேர்ந்து வாழும் ஒரு தழவில் ஒவ்வொருத்தரும் இனவாதத்தை வெவ்வேறு வடிவங்களில் வெளிப்படுத்துவதனைக் காணலாம். ஆனால் இங்கு தமிழர்கள் பற்றியே எழுதுவதால் அவர்களுடன் சம்பந்தப்பட்ட சம்பவங்களே உதாரணமாகக் கொள்ளப்படுகின்றன.

மிகவும் நெருக்கடியான ஒரு தழவில், அரைகுறை மொழி அறிவுடன் மிகவும் குறைந்த கூலிக்கு வேலை செய்யும் ஒருவர் நபர் இனவாத நிறவாத

உணர்வுகள் கொண்ட முதலாளிக்குக்கீழோ அல்லது சக ஆட்களுடனோ வேலை செய்யவேண்டியிருக்கிறது. வேறு வேலை எடுப்பது மிகவும் கடினமாக இருப்பதால் எல்லாவற்றையும் தாங்கவேண்டியுள்ளது. இந்நிலையிலேயே வீடு திரும்புகிறார். அப்படி வீடு திரும்பும் ஓர் அம்மாவிற்கோ அப்பாவிற்கோ வீட்டில் காத்திருப்பதெல்லாம் நல்ல செய்திகள் அல்ல. பிள்ளை தாம் அனுபவிக்கும் துன்பத்தையும் சொல்கின்றனர். இந்த நிலைமையில் நெருக்கடிகளும் பிரச்சினைகளும் அதிகமாகி விடுகின்றன.

இனவாதம் நிறவாதம் என்னும்போது தமிழர்கள் மத்தியில் உள்ள இனவாதம் நிறவாதம் பற்றியும் சிறிது பார்க்கவேண்டிய அவசியம் உள்ளது. முதலாவது, இரண்டாவது, பரம்பரையினரில் பெரும்பாலானவர்கள் இலங்கையில் இருந்துபோலவே தமது கருத்துக்களை கூறுகின்றனர். வெள்ளையாக இருக்கதல் நல்லது அதில் குறிப்பாக பெண்கள் வெள்ளையாக இருக்கதல் நல்லது என்று கருதுகின்றனர். அத்துடன் மற்ற நாட்டவர்கள் பற்றிய தப்பு அபிப்பிராயங்களையும் "வெள்ளைத் தோல்" "காப்பில்" "சப்பை" மேலும் மனிதர்களை இழிவுபடுத்தும் "வலச்" "பொன்ணையன்" என்கின்ற சொற்பதங்களையும் பாலிக்கின்றனர். இந்த மன்றிலையிலேயே தமிழ் சினிமாக்களில் மனிதர்களை இழிவுபடுத்தும் காட்சிகளை மிகவும் ரசிக்கின்றனர்.

எ) பாலியல்

பாலியலைப் பொறுத்தவரையில் இன்றுவரை தமிழர்களுக்கு இடையில் நிலவிவந்த திருமணத்திற்குப் பின் பாலியல் என்பதும் ஒருதார மணமே சிறந்தது என்பதும் பெரும்பாலும் விரும்பப்பட்டு வலியுறுத்தப்படுகின்றது. ஆயினும் இவை மீறப்படுவதும் ஒருபுறம் வழமைபோல் நடைபெற்று வருகின்றது.

பாலியலைப் பற்றிய நல்ல விடயங்களைப் பேசவது இன்னமும் தடைசெய்யப்பட்ட ஒன்றாக கருதப்படுகின்றது. பிள்ளைகளுடன் அதுபற்றிக் கதைப்பது இயற்றாவு தவிர்க்கப்படுகின்றது. ஆனால் பிள்ளைகள் சிறுவயதிலேயே பாலியல் பற்றி பாடசாலைகளிலிருந்து கற்றுக்கொள்கின்றனர். சில கேள்விகளையும் வீட்டில் எழுப்புகின்றனர்.

ஒரு சிறுமி என்னிடம் சொன்னாள் தான் தனது தந்தையிடம் கருத்தடைபற்றிய ஒருவிடயத்தைக் கேட்டபோது அது பற்றித் தனக்குத் தெரியாது என்று சொன்னதாக. "இதுகள் தெரியாமல் என்னென்னு பிள்ளையள் எல்லாம் பெத்தவையள்" என்று தான் நினைத்தாக அவள் சொன்னாள். அவருக்குக்

கட்டாயம் தெரிந்திருக்கும் ஆனால் அதுபற்றி வெளிப்படையாகக் கதைப்பது "எமது கலாச்சாரத்தில் இல்லை" என்று கூறினேன்.

இரு நாள்...

"நீ சாப்பிட்டு முடிச்சிட்டியோ" என்றவாறு அம்மா கல்யாணி வசிப் பறைக்குள் வந்தாள்.

இறகன்போல் சட் (Dragonball Z) ல் இதயத்தை முழுமையாக இணைத்திருந்து சொன் கொக்கு (Son Goku) விள் வீர விளையாட்டில் அடிமையாகிப் போயிருந்த சகாயனின் காதுகளை எதுவும் எட்டவில்லை. சாப்பாடு குடுத்து அரைமணித்தியாலத்துக்கு மேலாக்க. கை வைச்சுக்கூடப் பாக்கேல்ல என்று தெரிந்த அம்மாவுக்குக் கோபம்தான் வந்தது. 'உந்த ரெவிவிசனும் மண்ணாங்கட்டியும்..'

இரு அமத்து. ஓலிகள் ஓளிகள் யாவும் நிற்பாட்டப்பட்டன.

இது அடிக்கடி நடப்பதுதான் ஆனாலும் சகாயனுக்குக் கோபம் வந்தது. சொன் கொக்கு (Son Goku) வை டொக்டர் கேரோ (Dr.Gero) பிடித்து வைத்திருந்தார். சொன் கொக்கு மந்திரவித்தையால் தனது உருவத்தைப் பெருப்பித்தான்.

"அதுக்குள் வந்து நிப்பாட்டிற்றா. ஷைச!" (Scheiße- மலம் என்று நேரடி அர்த்தம், திட்டும் சொல்)

அவனுக்கு அறம் புறமாகக் கோபம் வந்தது.

"நான் இப்ப பாக்க வேணும்." நிமோட்டை எடுத்து படங்களை வரவழைத்தான். "ஓ.."

குண்டர்களிடமிருந்து தப்பித்தான்.

"நான் ஒரு பேச்சிமாதிரி கத்திக்கொண்டிருக்கிறேன்." கல்யாணி.

பல ஆயிரம் தடவைகள் அம்மாவால் முத்தமிடப்பட்ட கன்னத்தில் இப்போது அறை ஒன்று விழுந்தது. அவனுக்கு நொந்தாலும் நோகாததாகக் காட்டினான். முகம் முறைத்தது.

முதுகிலும் ஒன்று விழுந்தபின்னர் அழுதான். ஓ வென்று அழுதான். அடித்த அம்மாவின் கைகளை இழுத்துத் தள்ளிவிட்டு அழுதான்.

"முதல் சாப்பிடு பாப்பம் இடியப்பம் வேண்டாமென்டுதானே பொமஸ் பொரிசனான். இப்ப தின்னாமல் அது சூடாறிக் காஞ்சு போச்சு."

"நான் இப்ப டிரகன்போல் சட் (Dragonball Z) பாக்கவேணும். ரெவிவிசனப் போடுங்கோ." தரையில் விழுந்து கிடந்தவாறு சினந்தான் சகாயன்.

"அச்சாப் பிள்ளையெல்லோ. சாப்பிடப்பன். நான் தீத்தி விடுறன்." ஓலிகள் ஓளிகளுடன் சண்டைக் காட்சிகள் திரையில் அசைந்தன.

வாயைத் திறப்பதும் மூடுவதுமாக சகாயன். சிந்தனை முழுவதும் காட்சிகளில்.

"நல்ல பிள்ளையா சொல்லுவழி கேட்டு நடக்கவேணும் என்ன. அக்காவைப் பார். எவ்வளவு நல்ல பிள்ளை. குடுத்தை ஒண்டும் பேசாமல் இருந்து சாப்பிடுகிறாள். சொல்லுவழிகேட்டு நடந்தால்தானே கேட்டதுகள் எல்லாம் வேண்டித் தருவம்" அம்மா பேசிக்கொண்டே இருந்தாள்... அவன் ஓலிகளுக்கும் ஓளிகளுக்கும் செவிப்பறைகளை தானம் செய்துவிட்டு மிகவும் சௌகரியமாக தரையில் நீட்டிக் கிடந்தான்.

குசினிக்குள் அக்கா சினேகா இடியப்பம் சாப்பிட்டாள். பொமஸ் என்றால் அவளுக்கும் நல்ல விருப்பம்தான். இன்றும் கேட்டால் கட்டாயம் அடி விழும் என்பது தெரியும். இடியப்பமும் கீரைக் கறியும். கரட்டுச்சம்பலப்போல அவ்வளவு மோசமில்லை. பொரிச் இறைச்சியோடதானே. மரக்கறியென்றால் தான் அருவருக்கும். "உவாக்" கட கடவெண்டு சாப்பிட்டாள். பின்னேரம் முழுக்க விளையாடினாள். வீட்டுவேலை இன்னும் செய்யவில்லை.

"செய்தாக்சோ" எண்டு அம்மா கேட்க அம்மாவுக்கு ஓமென்று சொன்னாள். "அவா நெடுகலும் பாக்கிறேல்லத் தானே. சொன்னாச் சிலவேளையில் உடன் நம்பிடுவா. எல்லாரும் படுத்தாப்பிற்கு நான் எழும்பி மெதுவாச் செய்து முடிச்சிட்டுப் படுத்திடுவன். அன்டைய மாதிரி அம்பிட்டனெண்டா அவ்வளவுதான்."

இடியப்பமும் பொரியலும் ரூசியாகத்தான் இருந்தது. "ஆனால் அவருக்கு மட்டும் எந்தநாளும் பொமஸ்தான். கேட்டா அவணோட் போட்டி போடாத எண்டு சொல்லுவா"

அ) மொழி

அனேகமான தமிழர்களில் வீடுகளில் தமிழே பெற்றோரால் பேசப் படுகின்றது என்கின்ற வகையில் பிள்ளைகள் பாடசாலைகளில் ஜேர்மன் மொழியை நன்றாகக் கற்று தீற்றமையாக இருந்தபோதும் அவர்களது தாய்மொழி அல்லது தாய் தந்தையருடனான தொடர்பு மொழி தமிழாகவே இருக்கின்றது. குறைந்தபட்சம் சாதாரணமாகக் கதைக்கக் கூடியதான் நிலை இருக்கிறது. மேலும் இங்கு நடைபெறும் தமிழ்ப் பாடசாலைகளில் பிள்ளைகள் தமிழ் கற்றுக்கொள்கிறார்கள்.

ஆ) கலாச்சாரம் பண்பாடு

கலாச்சாரம் பண்பாடு என்கின்ற விடயத்தில் முதலில் தமிழர்களுக்கானது என்று கருதப்படும் கலாச்சாரம் பண்பாடுகளைக் கடைப்பிடித்து வருகின்றனர். அதன் பின்னர் பாடசாலை நன்பர்கள், வீடு மற்றும் சற்றுச் சூழல்களில் உள்ளவற்றினை உள்வாங்கிக்கொள்கின்றார்கள்.

ஒரு குறிப்பிட்ட காலம் வரை பெற்றோர்கள் சொல்வது சரி என்று நம்புவார்கள். பின்னர் புதியதை உள்வாங்குவார்கள். இரண்டும் உள்வாங்கப் பட்டபின் தருணத்திற்கேற்றபடி சிலவற்றைச் செய்யவார்கள்.

உதாரணமாக வீட்டில் உணவைக் கையால் உண்ணும் ஒரு பிள்ளை பாடசாலையில் கரண்டியாலும் கத்தியாலும் உண்ணப் பழகுகின்றது. சிறிது காலத்தின் பின் தமிழ்ச் சாப்பாடு அல்லது வீட்டில் என்றால் கையாலும் வெளியில் தமிழர்கள் அல்லாத இடங்களில் கரண்டி கத்தியாலும் உண்ண வேண்டும், உண்ணலாம் என்றும் பழகிக்கொள்கின்றது. இது ஒரு பிரச்சினையான விடயமும் அல்ல.

ஆனால் பிள்ளைகள் வளர் வளர் வேறும் பல விடயங்களை உள்வாங்கிக் கொள்கின்றனர். இவர்கள் இரண்டு பிரதான உலகங்களில் வாழ்கின்றனர்.

இ) வீடு என்கின்ற உலகம்

சிறு வயதிலிருந்தே வீட்டிற்குள் பெறப்பட்ட அனுபவங்கள் ஒரு வகையாக இருக்கின்றன: கையால் உண்ணுதல், தமிழில் கதைத்தல், தமிழ்ப் படங்கள் பார்த்தல்: எமது கலாச்சாரம் அல்லாதவை என்று சொல்லப்படும்

பிள்ளைகள்

பிள்ளைகள் தாம் வளரும் துழலை மிகவும் முக்கியமானதாகக் கருதுகின்றனர். அவர்களது சிறுவயதுச் தழலாக அமைந்துள்ளது அவர்கள் வளரும் வீடும் அங்கு அவர்களுடன் கூடுதலான நேரங்களைக் கழிக்கும் தாயும் தந்தையும் சகோதரர்களுமாவார்கள். இரத்த உறவு என்கின்ற சொந்தத் திற்கும் அப்பால் அவர்களுடன் றுவயதிலிருந்தே ஒன்றாக இருந்தவர் கள் என்கின்ற வகையில் அவர்கள் வாழ்வில் மிக முக்கியமானவர்களாகவும் இருப்பதனைப் பார்க்கலாம்.

வளரும் பிள்ளைகள் தாயையும் தந்தையையுமே இலட்சியர்களாகக் கருதி அவர்கள் கூறுவதனைக் கடைப்பிடிக்கின்றனர். ஒரு குறிப்பிட்ட வயதுவரையிலும், சிலநேரங்களில் வளர்ந்த பின்னரும் பெற்றோர் அல்லது அவர்களில் ஒருவர் பிள்ளைகளின் இலட்சிய நபராக இருப்பர். பெற்றோர் கூறுவதற்கிணங்க நடத்தல் பெற்றோரின் பழக்க வழக்கங்கள் தன்மைகளைப் பின்பற்றுதல் என்பன நடைபெறும். அதன்பின் அவர்கள் வெளி உலகை அறியநேரும்போது (இது கின்டக்கார்டினிலிருந்து தொடங்கும்) அவர்களது தன்மைகள் மாறுவதனைக் கவனிக்கலாம்.

பெரும்பான்மையான காலங்களை இங்கு கழித்தவர்களும் இங்கேயே பிறந்து வளர்ந்தவர்களும் இருக்கிறார்கள் என்று குறிப்பிட்டேன். இவர்களுடைய நிலைமை இருகலாச்சார இருமொழி என்கின்ற விடயத்தில் ஒரு பக்கம் நல்ல வாய்ப்பானதாகவும் மறுபக்கம் இவையே பிரச்சினையான விடயங்களாகவும் இருக்கின்றன.

விடயங்கள் உதாரணமாக மது அருந்துதல், புகை பிடித்தல், இள வயதில் அல்லது திருமணமாகாமல் உடலுறவில் ஈடுபடுதல் (சிலவேளை குடும்பத்தில் உள்ள ஒரு அங்கத்தவர் இந்தப் பழக்கங்களுக்கு அடிமையானவர்களாக இருந்தபோதும்) ஒரு நல்ல மனிதருக்கு அழகல்ல என்று சொல்லப்படுகின்றது.

பெண் பிள்ளைகளைப் பொறுத்தவரையில் கலாச்சாரம் என்கின்ற விடயத்தில் பெண்பிள்ளைகளுக்கென்று பிரத்தியேகமான விதிமுறைகள் (வெளியே செல்லும் நேரங்கள், நடத்தல், இருந்தல், சிரித்தல் உட்பட்ட பல விடயங்கள்) கூறப்பட்டுவருகின்றன அல்லது செயல் வடிவில் இருந்துவருகின்றன.

ஏ) வெளி உலகம்

(குறிப்பாகப் பாடசாலையும் நண்பர்களது வீடுகளும்.)

வெளி உலகத்திற்கு வரும் பிள்ளை இன்னொரு உலகத்தைச் சந்திக்கின்றது. பல நாடுகளையும் சேர்ந்த பல வகையாக வளர்ப்புமுறைகளையும் கொண்டவர்களை ஒரு வகுப்பில் காணலாம். ஒவ்வொருத்தரும் தாம் கற்ற விடயங்களுடனும் வளர்க்கப்பட்ட விடயங்களுடனும் வருவர். அதன்படி ஒழுகவும் முயல்வர்.

ஆனால் பின்னர் நண்பர்களது வீடுகளுக்குச் செல்லும்போது பல விதமான முரண்பட்ட வித்தியாசமான விடயங்களை அறிந்துகொள்கின்றனர். இது சில இடங்களில் பிள்ளைகளது மனங்களில் கேள்வியையும் குழப்பத் திணையும் ஏற்படுத்துகின்றது.

மது அருந்துதல், புகைபிடித்தல் என்பன உடலுக்குக் கெடுதலானதாக வும் கூடுதலாக அவை தமிழர்களது வீடுகளில் தவிர்க்கப்படுவதாகவும் இருக்கிறது. உதாரணமாக புகைபிடிக்கும் பழக்கமுடைய ஒரு இளைஞர் தன் பெற்றோருக்கு முன் வீட்டில் புகை பிடிப்பது மிக மிக அரிதாகவே நடைபெறக்கூடிய ஒன்று. உடல்நலக்கேடு என்பதனை விட புகைபிடிப்ப வர்கள் "கூடாத பழக்கமுடையவராக" எமது மக்களால் பார்க்கப்படுவதால் ஏனையவர்களுக்கு முன் புகைப்பிடித்தலை வளர்ந்தவர்களும் கூடியளவு தவிர்க்கின்றனர்.

ஆனால் ஒரு ஜேர்மனியர் வீட்டில் நிலமை வித்தியாசமாக இருக்கிறது. ஒரு ஜேர்மன் இளைஞரின் பெற்றோர் புகைப்பிடித்தல் உடல்நலக்கேடு என்று கருதுவாராக இருக்கலாம். சிலவேளை தாழும் வீட்டில் புகைபிடிப்ப வராக இருக்கலாம். ஆனால் தோருக்குமேல் வளர்ந்த பிள்ளை (பதினெண்நால்

பதினாறு வயதினையுடைய பிள்ளை) அவர்கள் முன்னிலையில் வீட்டில் புகைப்பிடிக்கிறது. ஜேர்மன் இளைஞர்களுடன் ஓன்றாக படிக்கும் அல்லது நண்பர்களாக இருக்கும் தமிழ் இளைஞர்கள் இத்தகைய விடயங் களை அறிந்த வண்ணமுள்ளனர். இது ஒரு உதாரணம் மட்டுமே. இதுபோன்று ஏனைய விடயங்களை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கலாம்:

தனது வயதுடைய ஒரு ஜேர்மன் இளைஞரே அல்லது இளம் பெண்ணோ வீட்டில் செய்யும் அதே காரியத்தை தான் ஏன் செய்யக்கூடாது தனக்கு ஏன் அனுமதியில்லை என்கின்ற கேள்விகளை ஒரு தமிழ் இளைஞர் எழுப்பாமல் இல்லை. தமிழ்ப் பெற்றோரால் இதற்கு வழங்கப்படும் விடை "இது எமது கலாச்சாரம். அது அவங்கடை கலாச்சாரம்" என்பதாகும்.

இதேபோன்று பெண்பிள்ளைகள் "பெரியபிள்ளை" ஆகிய பின்னர் தமிழர்களிடையே பூப்புனித நீராட்டு விழா கொண்டாடப்படுகின்றது. ஆனால் ஜேர்மனியர்களிடையேயோ அல்லது மிகவும் கட்டுப்பாடான பழக்கங்கள் கொண்ட துருக்கியர்களிடையேயோ இப்படிக் கொண்டாடப்படுவதில்லை. ஏன் எங்களுக்கு மட்டும் கொண்டாடப்படுகின்றது என்று கேள்வியுடன் வரும் பிள்ளைகளை பெற்றோர் "இது எமது கலாச்சாரம். இப்பிடித்தான் செய்யிறது வழக்கம். இல்லாட்டி மற்றவை ஒரு மாதிரி நினைப்பினம். மதிப்பில்லை." என்று கூறுகின்றனர். இப்படிப்பட்ட நிகழ்வுகளை மறுக்கின்ற பிள்ளைகளும் உண்டு.

பல வெவ்வேறு விதமான அனுபவங்களைப் பிள்ளைகள் பெற்றிருந்தாலும் ஒவ்வொருத்தருக்கும் ஒவ்வொரு கலாச்சாரம் என்று குறிப்பிடப் பட்டாலும் பெறும்பாலான இளைஞர்கள் தமக்குள் ஒரு குறிப்பிட்ட கலாச்சாரத்தினை குறிப்பிட்ட விடயங்களில் வளர்த்து வருவதனைக் காணலாம். அவற்றினை, உடை அலங்காரம், சிகை அலங்காரம், பாலியல் உறவுகள் பற்றிய கருத்து, பொருட்கள் வாங்குதல் என்கின்ற விடயங்களில் இவற்றைப் பார்க்கலாம். இது பொதுவாகவே இச்சமூகத்தில் மேலோங்கி நிற்கும் பாலியல், மற்றும் பொருள்முதல்வாதத் தன்மைகளினின்று வேறுபட்ட தல்ல.

தமிழர்களைப் பொறுத்தவரையில் பாலியல் என்பது பேசப்படாத ஒரு விடயமாக இருந்து வருகின்றது. அது மட்டுமல்லாமல் திருமணத்திற்குப் பின்னர்தான் பாலியல் பற்றிப் பேசவதும் அனுமதிக்கப்படுகின்றது என்பது டன் இளம் வயதில் எதிர்ப்பாலினரான நண்பர்களை வைத்திருத்தலும் தடை செய்யப்பட்டதாக இருக்கின்றது.

ஆனால் ஒரு ஜேர்மன் பிள்ளைக்கோ அல்லது ஒரு இத்தாலிய நாட்டுப் பிள்ளைக்கோ இது தடைசெய்யப்பட்ட விடயமல்ல. பன்னிரண்டு பதின்மூன்று

வயதிலேயே எதிர்ப்பாவினரான நண்பர்களை வைத்திருப்பதும் திருமணத் திற்கு முன் பாலியலில் ஈடுபடுவதும் திருமணமாகாமலேயே நீண்ட காலங்களாக நண்பர்களாக இணைந்து வாழ்வதும் சாதாரணமாக உள்ளது. தாய் தந்தையருடன் பாலியல் பற்றிக் கதைக்கக்கூடியதான் குடும்ப தழுவ்கள் உள்ளன.

"நீ என்னுடன் போகிறாயா?" (இதன் அர்த்தம் என்னுடன் கட்டிலுக்குப் போகிறாயா என்பதாகும்) என்று முதல் முதலில் நான் ஒன்பதாம் வகுப்பில் படித்தபோது ஒரு இளைஞன் கேட்டான். மிகவும் சங்கடமாக இருந்தது. "எங்கடை கலாச்சாரம் வேறு. அப்படி நாங்கள் செய்வதில்லை." என்று கூறமுடிந்தது.

பின்னர் பதினெட்டு வயதில் ஒரு ஜேர்மன் தாயால் உனக்கு காதலன் இல்லையா என்று கேட்கப்பட்டதும், வகுப்பில் நண்பிகளுக்கு "இதுவரை இருந்தே இல்லை." என்று சொன்னதற்கு அவர்கள் விளங்காதவர்களாக சிரித்து கேவி செய்ததும் சிலர் "பொய், நம்பவே முடியவில்லை." என்று சொன்னதும் எனக்கு நடந்தது.

உ) அடையாளம்

ஒரு இன மக்கள் அல்லது ஒரு சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஒரு குழுவினர் தமது பொதுவான அடையாளங்களாக அல்லது கலாச்சாரங்களாக சில விடயங்களை வைத்திருப்பதுபோல் இளைஞர்களும் தங்களை ஒரு குறிப் பிட்ட இளைஞர் குழுவாக, (தாம் வளர்ந்தவர்களிலும் சிறுயவர்களிலும் விததியாசமானவர்களாக காட்டிக்கொள்வதற்காக) சில விடயங்களைக் கொண்டுள்ளனர். அவையாவன: உடைகள், சிகை அவங்காரங்கள், கைப்பை பள்ளிப்பைகள், கைத்தொலை பேசி, குறிப்பிட்ட விளையாட்டுக்கள் (கொம்பி யூட்டர் அல்லது இதையொட்ட விளையாட்டுக்கள்), குறிப்பிட்ட இசை. இவை இங்குள்ள அரசியல் வர்த்தக நோக்கங்களின் படி (ஏற்கனவே முதலாளித்துவ அரசென்று பார்த்தோம்) காலத்திற்குக் காலம் மாறுவதனைப் பார்க்கலாம். உதாரணமாக காற்சட்டைகளை கிழித்துவிட்டுப் போடுவது, உள்ளாட்டைகள் தெரிய வயிறு தெரிய ஆண்பெண்கள் உட்பட உடைகளை அணிவது. அல்லது சிகைக்கு நிறம் தீட்டுவது, நெக், பூமா போன்ற பாத அணிகளை (இவை மிகுந்த விலையானதாக இருக்கின்றன) அணிவது போன்ற விடயங்களை எடுத்துக் கொள்ளலாம். இன்றைய காலத்தை எடுத்துக்கொண்டால் கைத் தொலைபேசி இல்லாத இளைஞர்கள் இல்லையென்று சொல்லலாம்.

அதுமட்டு மல்ல புதிய மொடல்கள் வரும்போது கடைசியாக வந்ததை வைத்திருப்பார்கள். இந்தப் போக்கு நாகர்கம் என்றும் அவர்களது கலாச்சாரம் என்றும் நம்பப்படுகின்றது. இது பல இனங்களைக் கடந்ததாக இருக்கும்.

நாங்கள் முன்பு பார்த்ததுபோல் மற்ற விடயங்களில் அந்நியமாக இருப்பதால் இதுபோன்ற விடயங்களிலாவது மற்ற இளைஞர்களோடு தாழம் சமமாக இருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கின்றனர் தமிழ் இளைஞர்கள். தாழம் இளைஞர்கள் வட்டத்தில் இருப்பதான் ஒரு உணர்வும் இவற்றுள் பல விடயங்களுக்கு பெற்றோராலும் மறுப்பு தெரிவிக்கமுடியாமல் இருப்பதாலும் இது சாத்தியமாகிறது. ஒரு கண்டியோ அல்லது புமாச் சப்பாத்தோ கேட்கும் ஒரு பிள்ளைக்கு "இது எங்கடை கலாச்சாரம் இல்லை" என்று சொல்ல முடியாமல் பெற்றோரையும் ஒத்துப் போகவைக்கின்றது.

மேற்குறிப்பிட்டபடி நடந்துகொள்ளும் தமிழ்ப் பிள்ளைகளை சில பேர் "வெள்ளைக்காரர்மாதிரி தலைக்கடிச்சிருக்கிதுகள். உப்பிடிச் செய்தாப்போல அவங்களப்போல ஆகிடலாமோ?" "கண்மண் தெரியாமல் நடக்கிதுகள். காற்சட்டைகளை எங்கடையானும் கிளிச்சுப் போட்டுத் திரியிதுகள்." "உரிஞ்சு விழுறமாதிரி போட்டிருக்குதுகள்." என்று சொல்வதனைப் பார்க்கலாம்.

அடுத்ததாக எமது பிள்ளைகள் எழுப்பும் கேள்விள் தமது அடையாளம் பற்றியது. சிறு வயதிலிருந்தே இலங்கை, மற்றும் தாயகம் என்றால் என்ன என்கின்ற கேள்வி ஆராயப்பட்டாலும், இப்போது எழும் கேள்வி மிகவும் கனதியாக இருக்கின்றது.

பருவவயதினை அடைந்த பிள்ளைகள் தாம் ஆண் என்றும் பெண் என்றும் மீசை முளைப்பதிலோ, அல்லது உடவில் நிகழும் மாற்றங்களி னாடாகவோ தமது வளர்ச்சியினை உணர்வதுபோல், அவற்றினை தாம் பருவவயதைந் துள்ளதின் சான்றுகளாவும் உணருவதுபோல் எமது தாயகம் என்றால் எது? இலங்கையா அல்லது இங்கேயா? என்கின்ற உணர்வுதியான கேள்விகளை எழுப்பி விடைகாண முயல்கின்றனர். சில பிள்ளைகளுக்கு தமிழ்ப்பாடசாலைகளில் "எமது தாயகம் தமிழீழம்" என்று சொல்விக் கொடுக்கப்பட்டாலும் இங்குள்ள பாடசாலையிலோ அல்லது அவர்கள் நண்பர்கள் வட்டத்திலோ "தாயகம்" பற்றி விவாதங்களை பல தளங்களிலும் நடத்துகிறார்கள். "நாங்கள் நீண்ட காலம் வாழும் இடமே தாயகம். அல்லது நாம் நிம்மதியாகவும் சந்தோசமாகவும் இருக்கமுடிகின்ற ஒரு இடமே தாயகமாகும். அல்லது நாம் பிறந்து வளர்ந்துவரும் இடமே தாயகமாகும்." போன்றவையாக விவாதங்கள் அமைகின்றன. இதனால் எமது தாயகம் எது என்கின்ற கேள்விகள் குழப்பமானதாக இருப்பது தவிர்க்கமுடியாதது.

பதின்நான்கு வயதில் புகலிடம் வந்த நான் நீண்டகாலமாக எனது தாயகம் இலங்கை என்று நினைத்தேன். அங்கே வாழ்ந்த காலத்திலும் பார்க்க சிறிது காலம் அதிகமாகவே இங்கே வாழ்ந்துவிட்ட பின்னர் ஒரு முறை பெரிய தாகத்துடன் தாயகம் சென்றேன். நான் பிறந்து பதின்நான்கு வருடங்கள் வளர்ந்த கிராமத்தில் எத்தனையோ மனிதர்களை மீண்டும் அடையாளங் கண்டபோது மிகுந்த சந்தோசமாக இருந்தபோதும் இதுதான் எனது தாயகம் என்று உறுதியாகச் சொல்லமுடியாமல் இருந்தது.

சில கடைகளில் "நீங்கள் எந்த ஊர்?" என்று கேட்கப்பட்ட போது "நான் இந்த ஊர்தான். இங்கதான் பிறந்து வளந்தனான்" என்றேன். அதற்கு அவர் "நான் பதினெண்டு வருடங்களாக இங்கு இருக்கிறேன் ஆனால் உங்களை ஒரு நாளும் பார்த்ததில்லை." என்றார். "நீங்கள் எந்த ஊர்" என்று கேட்டேன்? "நான் இந்த ஊர்தான்" என்றார். "நான் முன்னர் ஒருநாளும் பாக்கவில்லையே" என்றேன். தாங்கள் பதினெண்டு வருடங்களுக்கு முன்னர் அங்கு இடம்பெயர்ந்து வந்துவிட்டதாகவும் அது இப்போது தனது ஊர் என்றும் கூறினார். உங்களுக்கு எந்த ஊர் பிடித்தது என்றார்? "அங்க நின்டால் இங்க வரவேணுபோல இருக்கிறு." "இங்க நின்டால் அங்க போவேணும் போல இருக்கிறு." என்றேன். அதற்கு அவர் "இரண்டும் கெட்டான் நிலைமைதானோ?" என்றார். அப்படிச்சொல்லும்போது மனதைக் கவலை வந்து அடைப்பதை உணர்ந்தேன். இது ஒரு இரண்டும் கெட்டான் நிலைதான்.

இங்கு மிகவும் சிறுவயதினில் வந்தவர்களுக்கும் இங்கேயே பிறந்து வளர்ந்தவர்களில் சிலரும் தமது தாயகம் ஜேர்மனி என்றே உணர்கிறார்கள். சொல்கிறார்கள். அவர்களில் ஒரு தடவையேனும் இலங்கைக்குச் செல்லாதவர்களும் சிலர் உண்டு.

சுடைம

பெற்றோர்கள் சந்திக்கும் பிரச்சினைகள் அவர்களுடன் மட்டும் நின்றுவிடுதில்லை. மேலும் இது பின்னைகளையும் வந்தடைகின்றது என்று பார்த்தோம். அவற்றில் சில உதாரணங்களைப் பார்ப்போம்.

மொழிப்பிரச்சினை பெற்றோருக்கு இருப்பதால் பின்னைகளை மொழி பெயர்ப்பாளர்களாகப் பயன்படுத்துவதுகின்றனர். பின்னைகளின் பாடசாலை விடயங்கள் உட்பட மருத்துவர், வக்கீல், வேறு அத்தியாவசிய விடயங்கள் போன்றவற்றுக்கு பின்னைகளையே கூட்டிச்செல்கிறார்கள். இது சில பின்னைகளைப் பொறுத்த வரையில் ஒரு சுமையாகவும் சில தருணங்களில் அவர்களுடைய வயதிற்கு மீறிய விடயங்களாகவும் இருக்கிறன.

அகதியாக வந்து வதிவிட உரிமை மற்றும் வேலை அனுமதி இன்றி கஷ்டப்படும் பெற்றோரின் துன்பம் பின்னைகளையும் வந்தடைகின்றது.

ஜூரோப்பாவில் ஓவ்வொரு நாட்டிலும் வதிவிடாரிமை மறுக்கப்பட்ட ஒரு பகுதியினர் வாழ்வதாக ஊகிக்கப்படுகின்றது. இதில் பின்னைகளுடன் வாழ்வதற்கும் ஒரு கணிசமான அளவு இருக்கக்கூடும்.

இப்படி வாழும்போது பொலிசினால் பிடிக்கப்படலாம் என்கின்ற பயம், வெளியில் செல்லமுடியாமல் அனேகமாக வீட்டிலேயே அடைந்துகிடக் கவேண்டிய நிலை, பின்னைகள் பாடசாலைக்குச் செல்ல முடியாத நிலை என்று பல தளங்களில் பாதிக்கப்படுகின்றனர்.

ஒரு நாள் புகையிரத நிலயத்திற்கு விரைந்துகொண்டிருந்தபோது மக்கள் கூட்டடம் நிற்பதனைக்கண்டு அங்கே விரைந்தால் தடித்த உடலுடைய பொலிஸ்காரர் மத்தியில் ஒரு தமழிப்பெண் அழுதபடி நின்றிருந்தாள்.

அவளது உடையைப் பிடித்தபடி பயந்துகொண்டு அவருடைய சின்ன மகன் நின்றான். என்ன விடயம் என்று கேட்டதற்கு வதிவிட அனுமதிப் பத்திரத்தைக் கேட்டபோது அப்பெண் தரமறுக்கிறார் என்று பொலிஸ்காரர் கூறினார்.

அப்பெண்ணோ எனக்கு தமிழில் தன்னிடம் அது இல்லையென்றும் அதைத் தான் சொல்லமுடியாமல் இருப்பதாகவும் அவர்கள் தன்னை அதட்டு வதாகவும் சொன்னார். எப்படி உதவி புரியலாம் என்று அவருடன் கதைத்துக் கொண்டிருந்தவேளை அவருடன் கதைக்க வேண்டாம் என்று ஒரு பொலிஸ் காரர் தடுக்க மற்றவர் தான் அவருக்கு விசா இல்லை என்பதனை கொம் பியூட்டர் மூலமாக அறிந்துவிட்டதாகவும் இப்போது அவரைத் தாம் பொலிஸ் நிலைத்திற்கு அழைத்துச் செல்ல இருப்பதாகவும் சொன்னார். இதற்கிடையில் பயந்துகொண்டிருந்த மகன் அழைத்தொடங்கிவிட்டான்.

யார் நண்பர்?

பிள்ளைகளுடன் நண்பர்களாகப் பழகுவது நல்லது. அது அவர்களை பயத்திலிருந்து விடுவித்து ஒரு நம்பிக்கையைக் கொண்டு வர உதவுகிறது. மட்டுமன்றி அவர்களது மன உளைச்சல்களையும் பிரச்சினைகளையும் வெளிப்படுத்தவும் சிறந்ததாகும்.

ஆனால் நண்பர்களாக இருத்தல் என்பதனை சிலர் பிழையாக விளங்கிக்கொண்டு நடைமுறைப்படுத்துவதனைக் காணலாம்.

பிள்ளைகள் எவ்வளவு ஆற்றல் உடையவர்களாகவும் வளர்ந்தவர் களாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் அவர்கள் வயது எப்போதுமே கவனத்தில் கொள்ளப்படவேண்டிய ஒருவிடயமாகும். ஒவ்வொரு வயதிற்கும் பருவத்திற்கும் ஏற்ப அவர்கள் சம்பந்தப்படும் பிரச்சினைகள் கற்றிய அனுகுமுறை அமைந்திருக்கவேண்டும். நண்பர்களாக இருப்பதென்பது அவர்களின் நண்பர்களாக பெற்றோர்கள்-வளர்ந்தவர்கள் இருப்பதேயாழிய அவர்களை பெற்றோரின்-வளர்ந்தவர்களின் நண்பர்களாக வைத்திருப்பதல்ல.

சில பெற்றோர்கள் மிகவும் கனதியான விடயங்களை (அது எதுவாகவும் இருக்கலாம்) பிள்ளைகளுடன் நண்பர்களாகக் கருதி பசிர்ந்துகொள்வதால் தமது வயதிற்கு மீறிய விடயங்கள் பற்றி அவர்கள் சிந்திக்கவும் அவை பற்றிய தேவையற்ற யோசனைகளைக் கொண்டிருக்கவும் நிரப்பந்திக்கப்படுகின்றனர்.

வீட்டில் ஏற்படும் பிரச்சினைகளோ அல்லது தாம் அறிந்துகொண்ட விடயங்கள்பற்றியோ யோசித்துக் கொண்டிருப்பதால் சில பிள்ளைகள் பாடசாலையில் பாடங்களில் கவனம் செலுத்தமுடியாமல் இருக்கின்றது.

போழுதும் போக்கும்

பல பெற்றோர்கள் தமது பிள்ளைகளை தொலைக்காட்சி, கணனி, அல்லது அந்தந்தக் காலங்களுக்கு "பாஷனாக இருக்கும்" விளையாட்டுகள் இது கணனியில் விளையாடுவது அல்லது தொலைக்காட்சியில் பொருத்தி விளையாடுவது) போன்றவற்றை ஒரு கட்டுப்பாடு இல்லாமல் விளையாட விடுவார்கள். சில பெற்றோருக்கு, இந்த விளையாட்டுகள் பற்றிய சரியாக விளக்கம் இருக்காது. அதுபோலவே கணனிபற்றிய அறிவும் இருக்காது. சில பிள்ளைகள் தமது வயத்திற்கு ஒவ்வாத படங்களைப் பார்த்தல், பாலியல், கொலை, மற்றும் வன்முறை நிறைந்த விடயங்களை உள்வாங்குதல் என்பன நடைபெறும்.

சில பெற்றோரை எடுத்துக்கொண்டால் எமது பிள்ளை கொம்பியூட்டர் செய்வான், விளையாடுவான் என்று பெருமையாகக் கூறிக் கொள்வர். கணனி யிலும் தொலைக்காட்சியிலும் மிகவும் பாலியல் வக்கிரமான விடயங்களும் இடம்பெறும். இதனால் பிள்ளைகள் பயந்த சபாவம், அல்லது வக்கிர உணர்வுகள் உள்ளவர்களாக மாறிவிடுகின்றனர். மனநிலையை ஒருமைப்படுத்த முடியாமலும் வேறு உடல் நலக்கோளாறுகளாலும் பாதிக்கப்படுகின்றனர். ஒரு கட்டடவேலையில் ஏற்படுத்தக்கூடிய சத்தத்தைவிட மேலான பாதிப்புகளை கணனி விளையாட்டு ஏற்படுத்துவதாகவும் அதனால் பிள்ளைகள் பாதிப்படைகின்றனர் என்றும் ஆராய்ச்சியில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளதாக சில வருடங்களுக்கு முன்னர் தொலைக்காட்சியில் கூறப்பட்டது.

ஒரு பள்ளிரண்டுவெயதுச் சிறுமி. மிகவும் கெட்டிக்காரி. எந்த விடயத்தையும் உடனே புரிந்துகொள்ளுதல், உள்ளவாங்கிக்கொள்ளுதல், மறக்காமல் வைத்திருத்தல் என்று மிகவும் கெட்டித்தனமான தன்மைகளுடையவள். வகுப்பிலும் கெட்டித்தனமானவள். சிறிது காலமாக மனதை ஒருமைப்படுத்தல், கற்றல் பிரச்சினையாக இருக்கிறது. இதற்குக் காரணம் அவள் வீட்டு நிலைமையோகும் என்று ஒரு உளவியல் நிபுணர் கூறுகின்றார். பெற்றோருக்கிடையில் அடிக்கடி ஏற்படும் பூசல்களால் இரண்டு பக்கமும் பல பிரச்சினைகள் (குற்றசாட்டுக்கள்) அவருக்குக் கூறப்படுகின்றது. இது அவளது வயதை மீறியது. குழப்பத்தை ஏற்படுத்துகின்றது என்கின்றார்.

ஒரு இளைஞன். இவனும் மேற்குறிப்பிட்ட சிறுமியைப்போலவே கெட்டித்தனமுள்ளவன். ஆனால் குழப்பம். ஒரு இடத்தில் அமைதியாக இருக்கமுடியாது. அதனால் வகுப்பில் பல பிரச்சினைகளைச் சந்தித்து பல தடவைகள் வகுப்பறைக்கு வெளியில் தண்டனையாக விடப்பட்டு இருக்க வேண்டிய நிலையும் ஏற்பட்டுவிட்டது. ஆம் அவனைப் பார்த்தால் எப்பவுமே கணனிக்குமுன் இருப்பதுதான். அதற்கு அவன் அடிமை என்றே சொல்ல வேண்டும். இவ்வளவு திறமையும் ஆற்றலும் இருந்து என்ன பயன்? மனதை ஒரு நிலைப்படுத்தமுடியாவிடன?

கண்டிப்பு கட்டுப்பாடு மரியாதை வரையறை

இதே போலவே கண்டிப்பான கட்டுப்பாடான வளர்ப்பு என்பதும் பிழையாகக் கருதப்படுகின்றது. பிள்ளைகளுக்கு எல்லைகளைக் காட்டுதல் என்பது எம்மில் சிலரிடையே பயம் காட்டி வளர்த்தல் என்பதாக கருதப்படுகின்றது; கண்டிப்பு என்பதற்கும் பயம் என்பதற்கும் வெவ்வேறு அர்த்தம் உண்டு. இதேபோலவே மரியாதை என்பது பயம் என்பதல்ல. இப்படியான குழப்பங்களுக்குக் காரணங்கள்.

- இப்படித்தான் இவர்கள் தத்தமது பெற்றோர்களாலும் வேறு சம்பந்தப்பட்டவர்களாலும் வளர்க்கப்பட்டமை
- கண்டிப்பு மரியாதை என்பவற்றை சரியாக விளங்கிக் கொள்ளாமை
- அப்படி கேள்வி எழுப்பியிருந்தாலும் ஏற்கவே எமது தமிழ்ச் சமூகத்தில் குறிக்கப்பட்ட சொற்களுக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் கலாச்சார சமூக ரீதியான விளக்கங்கள் சரி என்று நம்புதல்

இங்கு பொதுவாக நபர்களை வயது வித்தியாசம் இன்றி அவரது பெயர் சொல்லியே கூடிப்படுவது வழக்கமாக இருக்கிறது. ஆனால் தமிழர்களிடையே அது மரியாதைக் குறைவாகவும் பெயர்களுக்கு பின்னால் அக்கா, அண்ணா, அன்றி, அங்கிள் போடுவதும் வழக்கமாக இருந்துவருகின்றது. ஒரு நபர் பற்றிய கருத்துக்கள் குணாம்சங்கள் மதிக்கப்படுவது நல்லதா அல்லது பெயர் சொல்லும் விதம் மதிக்கப்படுவது நல்லதா? இதற்கான பதில்களை உங்களிடம் விட்டுவிடுகின்றேன்.

ஒரு பிள்ளைக்கு வரையறைகள் தெரிவிக்கப்படவேண்டும். அந்தப் பிள்ளை கண்டிப்புடன் வளர்க்கப்படவேண்டும். தனக்குப் பிடிக்காத ஒரு செயலை இன்னொருவர் செய்ததுங்கும்போது மறுக்கக்கூடிய உளவியற்

பலத்தை வழங்கக்கூடியவாறு வளர்க்க வேண்டும். இல்லையேல் அந்தப் பிள்ளை எதிர்காலத்தில் பல பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்கவேண்டியிருக்கும். குறிப்பாக பெண்பிள்ளைகளுக்கு இது மேலும் ஒரு படி முக்கியம் என்று கூறலாம்.

அதன் அர்த்தம் பிள்ளைகள் பெற்றோருக்குப் பயந்தவர்களாக இருத்தல் மற்றும் பெண் பிள்ளைகளுக்கு விதிமுறைகள் இறுக்கமாக இருத்தல் என்பதல்ல.

வரையறை கண்டிப்பு என்பது உதாரணமாக ஒரு மனிதருடனான உறவில் (அது வளர்ந்தவர்களாக அல்லது அவர்கள் வயதினராக இருக்கலாம்) எவ்வளவு தூரம் செல்லமுடியும் எவ்வளவு தூரம் செல்லக்கூடாது என்பதை உணர்வதாகும். இந்த வரையறைகளுக்குள்ளேயே உறவுகளின் எல்லைகள் அமைந்திருப்பதாகும்.

பிள்ளைகளை சில பெற்றோர் உடல் ரீதியாக அல்லது உணர்வுரீதியாக வரையறையற்று அல்லது மிக பயமுறுத்தி வளர்ப்பார்கள். பிள்ளைகளை அடிக்கடி முத்தமிடுவார்கள். சில பிள்ளைகளுக்கு விருப்பம் இல்லாதபோதும் இதனைச் செய்வார்கள். மடியில் ஏறி விளையாடுவது கதைப்பது என்பது உட்பட மிகவும் நெருக்கமாகச் செயற்படவிடுவார்கள். பிள்ளைக்கு எது சரி எது பிழை என்று தெரியாத படசத்தில் (வரையறை அறிந்திராத படசத்தில்) தலையைப் பிடித்து இழுப்பார்கள், துப்புவார்கள், காதைப் பிடித்து இழுப்பார்கள். நிறுத்துவதே கடினமாக இருக்கும். சில வேளைகளில் மற்றவர்கள் தொந்தரவு என்று எண்ணும் அனைத்துக் காரியங்களையும் செய்வார்கள். உதாரணமாக மற்றவர்களின் உடல் அங்கங்களையும் தொட முயல்வார்கள். இதே பிள்ளை இப்படியான விடயங்களை தொடர்ந்து செய்யும்போது பெற்றோர்களால் உடற் துன்புறுத்தல் கருக்கும் தண்டனைகளுக்கும் ஆளாக்கப்படுவார்கள். இதன் காரணம் பிள்ளையே என்றும் கருதப்படும்.

இப்படி வரையறை அறியாத பிள்ளை தன்னை மற்றவர்கள் தொடும் போதும் “தொந்தரவு” செய்யும்போதும் அதனை வரையறை மீறியதாகவோ தொந்தரவாகவோ உணராது. அப்படிப்பட்ட பிள்ளைகளை (ஆன் அல்லது பெண்பிள்ளை) துஷ்பிரயோகம் செய்வது இலகுவில் சாத்தியமாகும்.

பிள்ளையொன்றை ஒருவர் துஷ்பிரயோகம் செய்யும் நோக்கில் நெருங்குகின்றார் எனில் அதனை வேண்டாம் என்று தடுக்கு நிறுத்தும் துணிச் சல் வளர்க்கப்படவேண்டும். எந்த விடயமாக இருப்பினும் தமக்குப் பிடிக்கவில்லை எனில் மறுக்கும் மனத்தைரியத்தினை வளர்த்துக்கொள்ள உதவவேண்டும். எது சரி எது பிழை என்று தெரியப்படுத்தவேண்டும். சரியான

விளக்கங்களைக் கொடுத்து சரியான வரையறைகளைக்காட்டி பிள்ளைகளைப் பொதுவாக கண்டிப்புடன் வளர்த்தல் வேண்டும்.

சுதந்திரம் சுயாதீனம்

பிள்ளைகளை சுதந்திரமாகவும் சுயாதீனமாகவும் வளர்த்தல் சில பெற்றோரிடம் காணவே முடியாத விடயமாகும். சிறு வயதுமுதல் தவழவும் பின் நடக்கவும் கதைக்கவும் இயல்பாகவே பிள்ளைகள் கற்றுக்கொள்கின்றனர். இவற்றினைப்போலவே இதர விடயங்களையும் (கையால் அல்லது கரண்டியால் உண்ணல் அல்லது ஒரு பழத்தைக் கடித்துச் சாப்பிடுதல்) கற்றுக்கொள்கின்றனர். சில பிள்ளைகள் வளர்ந்த பின்னரும் பெற்றோரால் உணவு ஊட்டப் படுவார்கள். அதற்கு, பிள்ளை விரைவில் சாப்பிடாது அல்லது கொட்டிச் சிந்திச் சாப்பிடு கின்றது என்று காரணம் சொல்லப்படும். இதே போலவே மன் அளன்று விளையாடும் பிள்ளையை உடுப்பு ஊத்தையாகிவிடும் என்று காரணம் சொல்லி நிறுத்தப்படும். அல்லது “ஊத்தையாகிய” பிள்ளை தண்டிக்கப்படும். புகவிடத்தைப் பொறுத்தவரையில் உடை என்பது வெறும் சட்டை அல்லது காந்சட்டையல்ல. சப்பாத்து, புல்லோவர், குளிருக்கு அணியும் ஏனைய தடித்த ஆடைகள் என்பன “ஊத்தையிலிருந்து” காப்பாற்ற முயற்சிக்கப்படும்.

எப்பொழுதும் தடை, எங்கும் தடை, புகவிடத்தில் வீட்டு அமைப்புகள் எமது இலங்கை வீடுகள் போல இருப்பதில்லை. அழகான முற்றமும் நல்ல வெய்யியிலும் அரிதாகவே கிடைக்கின்றது. கூடுதலாக பிள்ளைகள் வீட்டிற்குள் அதாவது அறைகளுக்குள் இருக்க நேர்கின்றது. சுற்றிச் சுற்றி சுவர்களையும் சில குறிப்பிட்ட பொருட்களையும் பார்க்கவேண்டியிருக்கின்றது. சுதந்திரமாக ஓடி விளையாட முடியாது. துள்ளிக் குதிக்கமுடியாது. பெற்றோர் தண்டிப்பர். அல்லது கீழ்மாடியிலோ பக்கத்து வீட்டில் வசிப்பவரோ அமைதியாக இருக்கும்படி கோருவார்கள். சில நேரங்களில் பொலிஸ் அதிகாரிகள் வந்து அதடிச் செல்வார்கள். இது சங்கடமான சுதந்திரமற்ற ஒரு தழிலைதான்.

பிள்ளைகளைப் பொறுத்தவரையில் விளையாடுவதை ஓடியாடி மன்னை என்று உருண்டு பிரண்டு ஊத்தையாகி விளையாடுவதனையே சுதந்திரமாக வும் சந்தோசமாகவும் உணருகின்றனர். அதனால் தடைகள் இருந்தபோதும் தண்டைகள் கிடைத்தபோதும் மீண்டும் மீண்டும் அவற்றைச் செய்யவும் முயலு கின்றனர்.

வண்முறை

“என்றை பிள்ளை என்னெண்டு முரடனா வந்தானோ தெரியாது” என்று சில பெற்றோர்கள் கூறுவர். எந்தப் பிள்ளையும் வன்முறை கொண்டதாக பிறப்பதில்லை. ஒரு பிள்ளை வளரும்போது உள்ளேயும் வெளியேயும் பார்ப்பவை அனுபவிப்பவை தான் அவர்களது நடத்தைகளாக வெளிப்படுகின்றன.

வன்முறைகள் பலவகையானவை. உடல் ரீதியானது, உளர்தியானது, மொழிவடிவமானது, வன்மையான உணர்வுகளை கட்டாயமாகவும், திட்டமிட்டும், தந்செயலாகவும், மறைமுகமாகவும், நேரடியாகவும் உளத்திலும் உடலிலும் மொழிமூலமும் செலுத்துவதே வன்முறையாகும்.

உடலில் செலுத்தப்படுகின்ற வன்முறைகள் உடலிலும் சிலநேரங்களில் உளத்திலும் அந்தந்த நேரத்திலும் பிற்காலத்திலும் பாதிப்புகளையும் பிரச்சினைகளையும் கொண்டுவருகின்றன. அதேபோல உளத்தில் செலுத்தப் படுகின்ற வன்முறைகள் உளத்திலும் சிலநேரங்களில் உடலிலும் காயங்களாகப் பதிந்துவிடுவது மட்டுமல்லது அந்தந்தக் காலங்களிலும் எதிர்காலத்திலும் பிரச்சினைகளாகின்றன. அது மட்டுமல்லது உளவியல் நோய் கொண்டவர்களாகவோ அல்லது உடலில் நோய் உடையவர்களாகவோ மனிதர்களை ஆக்கிவிடுகின்றது.

குழந்தைகளைப் பொறுத்தவரையில் குறிப்பிட்ட சில வயதில் ஏற்படும் உடற்பாதிப்புகளும், உடல்ரீதியாகவிருந்து பின் உளத்தைப் பாதித்த சம்பவங்களும், சில சமயங்களில் வளர்ந்தவர்களாகிய பின்னர் குறைவாக ஆனால் சிலவேளைகளில் அவை என்றுமே உளத்தையும், உடலையும் விட்டுப் போகாத வடுக்களாக மாறிவிடுகின்றன. சிலர் வாழ்வில் இந்த சம்பவங்களே

அவர்களது வாழ்வின் தன்மைகளையும், மனிதப் பண்புகளையும் தீர்மானிக்கும் காரணிகளாகவும் ஆகிவிடுகின்றன.

பல காலம் வாழ்ந்துவிட்ட, பல சுமைகளையும் துன்பங்களையும், பிரிவுகளையும், இழப்புகளையும் உடல், உள்ளீதியாக அனுபவித்துவிட்ட எமக்கே திடெரன்று உறவு என்று நாம் பல காலமாக நினைத்திருந்த ஒருவர் பிரிந்துவிட்டாலோ அல்லது எம்மை யாராவது துன்புறுத்தினாலோ தாங்க முடியாது உள்ளது. வெண்பஞ்சபோன்ற உள்ளங்களைக் கொண்ட சின்னங்களிய உள்ளங்களுக்கு வன்முறைகள் எவ்வளவு பாதிப்பானதாக இருக்கும்? தாங்கிக்கொள்ளக் கடினமாக இருக்கும்?

இந்த வன்முறைகள் பல தளங்களிலும் எங்கள் குழந்தைகள்மீது செலுத்தப்படுகின்றன.

அ) குடும்பம் (அல்லது குடும்பம்போன்ற வேறு குழல்கள்)

இந்த உலகில் வந்து சேர்ந்த பின்னரான ஆரம்ப ஆண்டுகளில் பெரும் பாலான பிள்ளைகள் தமது குடும்பகுழுவிலேயே வாழ்கின்றனர்.

சிறுவயதிலேயே தாய்தந்தையை இழந்த, பிரிந்த, பிள்ளைகளின் ஆரம்ப குழல்கள் வேறு குடும்பங்களிலோ அல்லது பிள்ளைகளுக்கான இல்லங்களிலோ அமைகின்றன.

இந்த ஆரம்ப குழல்கள் எவ்வாறிருக்கின்றன? இங்கு எந்தவகையாக வன்முறைகள் பாவிக்கப்படுகின்றன?

பிள்ளைகளின் மீது வன்முறைகளைப் பாவிப்பதன் காரணங்கள்:

- 1) வளர்ந்தவர்கள் தாங்கள் உருவத்திலும் ஏனைய விடயங்களிலும் குழந்தைகளாவிட உயர்ந்தவர்கள் என்று கருதுதல். குழந்தைகள் உடற்பலத்தில் குறைந்தவர்களாக இருப்பது.
- 2) வாயாற் சொன்னால் கேட்கமாட்டார்கள். நோவினூடக மட்டுமே விளங்கப்படுத்த முடியும் என்று நம்புதல்
- 3) காலங்காலமாக வன்முறைத் தன்மையுடன் வளர்ந்து விட்டமை
- 4) இப்படியாக வன்முறையை சாதாரணமாகக் கருதுதல். இதுபற்றிய கேள்விகள் எழுப்பாமை.

- 5) தாம் அனுபவித்தவைகளை அறிந்தும் அறியாமலும் இன்னொரு வருக்கு வழங்கவிரும்பும் மனோநிலை (சிலர் பிள்ளைகளுக்கு அடித்துவிட்டு ஆத்திரம் அடங்கியவர்களாக இருப்பதனையோ சந்தோசமான மனவுணர்வுடன் இருப்பதனையோ காணலாம்)
- 6) குழந்தைகள் என்றால் தாம் சொல்பவற்றை கேள்வியின்றி ஏற்க வேண்டும் என்ற மனப்பான்மை. அப்படி ஏற்காத பிள்ளைகளை தம் மை மதிக்காதவர்களாக. சிலவேளைகளில் எதிரிகளாக நினைக்கும் மனப்பான்மை.
- 7) அடித்தல் போன்ற வன்முறையை பிள்ளைகளின் வளர்ப்பு முறைகளில் ஒன்றாகக் கருதுதல்
- 8) இயலாத் தன்மை, அறிவின்மை, அதிகார மனப்பான்மை (தாம் பெரியவர்களாக இருந்தும் மதிக்காமல் நடக்கிறார்கள் என்று கோபப்படுதல், மதிக்கவும் புரிந்து நடக்கவும் வழிமுறைகளை ஏற்படுத்திக்கொள்ள முடியாத தன்மை, வழிமுறைகள் பற்றித் தெரியாமை, காலங்காலமாக இருந்துவரும் அதிகார மனப்பான்மை).
- 9) சில விடயங்களைப் பிள்ளைகளுக்கு விளங்கப்படுத்தவோ கற்றுக்கொடுப்பதிலோ பொறுமை இல்லாத தன்மை புகவிடங்களில் இந்தமுறைகள் சற்றுக் குறைவாக அல்லது வேறு வடிவத்தில் இருப்பதற்கான காரணங்கள்:

- 1) வேறு நாட்டு மக்களுடன் ஒன்றாக வாழும்போது தமது நாட்டவரைப்பற்றி என்ன நினைப்பார்களோ என்ற அச்சம்.
- 2) துன்புறுத்தப்படும் பிள்ளைகள் இளைஞர் பாதுகாப்புச் சட்டத்தின்கீழ் இல்லங்களில் விடப்படும் அபாயம்.

(சில பிள்ளைகள் "எனக்கு அடிச்சியிலைண்டால் பொலிக்குச் சொல்லுவன்" என்று கூறுவார்கள். பெற்றோர்களிலும் இங்கு பிறந்து வளர்ந்த பிள்ளைகள் மொழிவிடயத்திலும் பரிச்சயம் உள்ளவர்களாக இருப்பதால் சிறிது தயக்கம் காட்டப்படுகிறது).

உடல்ஸ்தியானது

ஊங்கள் பிள்ளைகள்மீது உடல் ரீதியான வன்முறைகள் தாரளமாகவே நிகழ்த்தப்படுகின்றன. சில பெற்றோர்களை எடுத்துக் கொண்டால் பிள்ளை

களை அடிப்பார்கள். "எவ்வளவுதான் அடிபோட்டாலும் திருந்துதுகள் இல்லை" என்று மிகவும் கவலையாகச் சொல்வார்கள்.

சிலர் தேவைக்கு மட்டுமே தனது பிள்ளைகளை தாம் அடிப்பதாக பெருமையாகக் கூறிக்கொள்வார்கள். "அடிக்கடி அடித்தால் உதுகளுக்கு ரோசம் வராது. அதனாலை கடைசிவரைக்கும் பாத்திட்டு பிறகுதான் அடிகுடுக்கிறது" என்றும் சொல்வார்கள்.

சிலர் காதை முறுக்குதல், நூள்ஞாதல் போன்ற வழிமுறைகளைப் பாவிப்பார்கள்.

தங்களது அன்புக் குழந்தைகளை அடிக்காத, நூள்ளாத, காதை முறுக்காத ஒரு சில பெற்றோர்களையே காணலாம்.

பிள்ளைகள் பிழை செய்தார்கள், திரும்பத்திரும்பச் சொன்னாலும் கேட்கிறார்கள் இல்லை, திரும்பத் திரும்ப ஒரே பிழையையே விடுகின்றார்கள் இதனாலைதான் "இரண்டு குண்டிக்குக்கீழ் போட்டனான்" அல்லது "செவியப் பொத்திக் குடுத்தனான்." "நாலு சாத்துச் சாத்தினான்." "இறுக்கிக் குட்டுப் போட்டனான்." "கையில் நூள்ஞூப் போட்டனான்." "பிரம்பால காலுக்குக் கீழ் குடுத்தனான்." என்று ஏதோ சாதனைகள் செய்தமாதிரிக் கூறிக்கொள்வார்கள் பெற்றோர்கள். இதனை தமிழர்களிடத்தில் மட்டுமல்லாமல் சற்று வித்தியாசமாக ஜேரமனியர்கள் உட்பட்டு பல நாட்டவர்களிடமும் பார்க்கலாம்.

பெற்றோர்கள் பிள்ளைகளை இப்படி சித்திரவதை செய்யும் போது இவர்கள் பெற்ற, ஆசையாகக் கொஞ்சம். அவர்களுக்காகவே வாழ்வதாகக் கூறும் அதே பெற்றோர்களா இப்படிச் செய்கிறார்கள், இப்படிச் செய்ய எவ்வாறு மனம் இசைகின்றதோ என்று எண்ணத்தோன்றும்.

வளர்ந்தவர்கள், புத்திசாலிகள், சின்னப் பிள்ளைகளிலும் பார்க்க பல விடயங்களைப் பிரித்தாளத் தெரிந்தவர்கள் என்று கூறிக்கொள்ளும் நாங்கள் எத்தனை தவறுகளை இழைக்கின்றோம். அது மட்டுல்ல மீண்டும் மீண்டும் ஒரே தவறையே செய்கின்றோம். நாங்கள் தண்டிக்கப்படவேண்டியவர்களா? எத்தனை தடவைகள்? அப்படியே யாராவது எங்களைத் தண்டித்தால் ஏற்றுக்கொள்ளுவோமா? அப்படி தண்டனைக் குள்ளாவது சரியா?

கால் எதிலாவது மோதினாலே எவ்வளவு வலியாக இருக்கின்றது எம்கு? அது தற்செயலாக தவிர்க்கமுடியாமல் நடைபெறுகின்றது. திட்டமிட்டு தவிர்க்க முடிந்தும் நாங்கள் தவிர்க்க விரும்பாமல் நிகழ்த்தும் வன்முறை அந்தப் பின்கூட்டுத் தடவைகளை எவ்வளவு வலிக்கும். அது மாத்திரமல்ல நீங்கள் முன்னர் வாங்கிய அடியை மனதில் வைத்திருந்து அவர்களுக்குத் திருப்பிக்

கொடுப்பதுபோல் அவர்களும் செய்யத்தான் போகின்றார்கள். இது இப்படியே தொடரத்தான் போகின்றதா?

நான் சின்னதாக இருக்கும்போது அயல்வீட்டில் ஒரு இளம் பெண் தீவிரன்று இறந்துவிட்டாள். அவளது தாயார் பிரச்சினை ஒன்றின்போது கோபப்பட்டு அடித்ததால்தான் இறந்துவிட்டாகக் கூறிக்கொண்டார்கள். இது உண்மையாக இருந்தால் எவ்வளவு கொடுமையான விடயம்?

ஓங்களது இயலாத் தன்மைக்கும், கோப மனப்பான்மைக்கும், வன்மத் தன்மைக்கும் சின்னஞ்சு சிறிய, அல்லது இளம் பிள்ளைகளை ஆளாக்குவது என்ன நியாயம்?

இல்லங்களில் 'வாழும் பிள்ளைகள், தமது பெற்றோர்களை இழந்து வேறு உறவினர்கள் வீடுகளில் (இலங்கையில் யுத்தத்தில் பெற்றோர்களைப் பலி கொடுத்தவர்கள், புகவிடத்தைப் பொறுத்தவரையில் தாப் தந்தைகளிட மிருந்து தனிய இடம் பெயர்ந்து வந்து உறவுகளுடன் வாழ்வார்கள்) வாழும் பிள்ளைகளின் நிலை இன்னும் மோசமானது என்று கூறலாம்.

உரைதியானது

உரைதியான வன்முறையும் பலதளங்களைக் கொண்டதாகும்.

குழந்தைகளின் உள்ளம் வெண்பஞ்ச போன்றது. அது நல்ல விடயங்களை மட்டுமல்ல அழுக்குகளையும் ஒரு "வக்குயும் கிளின்" போல் இழுத்துக்கொள்ளும். தமது குடும்பத்திலும் வெளிக்குழலிலும், பாடசாலைகளிலும் நடைபெறும் விடயங்களை மிகவும் கூர்மையாகக் கவனித்து எந்தக் கேள்விகளும் இன்றி பதிந்து வைப்பார்கள். பிள்ளைகளின் ஞாபகசக்தி (மெமரிப் பவர்) வளர்ந்தவர்களிலும் பார்க்க அதிகமாக இருப்பதனைப் பார்க்கலாம்.

உடல் ரீதியான பாதிப்புகள் பின் உளத்தில் பதிந்து விடுகின்றன. அது சிலவேளைகளில் வெறுப்புணர்வுகளை, பழிவாங்கும் உணர்வுகளை, கோப உணர்வுகளை ஏற்படுத்திவிடுகின்றன. கோப உணர்வுகள், எதிர்க்கும் தன்மைகள், கவலை உணர்வுகள் ஒரு பிள்ளைக்கு இருக்கவேண்டும்தான். அப்படி உணர்வுகள் மேலேழும்போது அடக்கி வைப்பதால் உடலிலும் உளத்திலும் பலவகையான தாக்கங்கள் ஏற்படுவதாக ஆராய்ச்சிகள் கூறுகின்றன. ஒரு வரையறைக்குள் இந்தக் கோபங்கள் வெளிக்காட்டப்படுவதும் பிழையான தல்ல. ஆனால் இது வக்கிரமாகவும், வன்மமாகவும் உருவாகும் போதுதான்

பிரச்சினை உண்டாகின்றது. சில பிள்ளைகள் கோப மிகுதியால் மூச்சுக்தி தினருவார்கள். சில பிள்ளைகள் மற்றுப் பிள்ளைக்கோ வேறு ஒருவருக்கோ இரத்தம் வருமாவிற்கு அடிப்பார்கள்.

உங்களால் உடல் வன்முறைக்கும் உள் வன்முறைக்கும் உள்ளான பிள்ளை நாளை வளர்ந்து தனது பிள்ளையை அடிக்கும்போதோ அல்லது தனது மனைவியை அடித்துத் துன்புறுத்தும்போதோ ஆச்சரியப்படத் தேவை யில்லை.

உடல்ரீதியான வன்முறையை அனுபவித்த பிள்ளைகளுக்கு இவை உள்ரீதியான பாதிப்புகளையும் ஏற்படுத்துகின்றது. பயம். இது முக்கியமான விடயமாகும். அடி விழும் என்கின்ற பயம். இந்தப் பயவுணர்வு சில பிள்ளைகளுக்கு எப்பொழுதும் மனதில் இருந்துவருவதால் வீரமில்லாமல் ஒரு வகை ரெஞ்சனுடன் இருப்பதனைப் பார்க்கலாம்.

குடும்பங்களில் உறவுகளுக்கிடையில் நடைபெறும் வன்முறை கொண்ட சம்பவங்களால் பிள்ளைகள் உளவியல் நெருக்கடிக்கு ஆளாகுகின்றனர். தமது சகோதரர்களில் ஒருவர் குடும்பத்தில் இருக்கும் ஒருவரால் உடல் ரீதியாகத் தாக்கப்படும்போதும். அல்லது தந்தை தாயை அடிக்கும் போதும் பிள்ளைகள் வீரிட்டு அழுவார்கள். பயந்து எங்காவது ஓழிந்து நிற்பார்கள். சில பிள்ளைகளுக்கு உடலில் நடுக்கம்கூட ஏற்படும். இப்படியான சம்பவங்கள் என்றென்றும் மறையாத வடுக்களாக பிள்ளைகளின் மிருந்துவான உள்ளங்களில் கரடுமுரடான நினைவுகளாகப் பதிந்துவிடுகின்றன.

குடும்பகுழுவில் கணவன் மனைவிக்கிடையில் அல்லது வேறு இரண்டு உறவுகளுக்குள் ஏற்படும் பிரச்சினைகள் குழந்தைகள் இருக்கும் பொழுதே நடைபெறுகின்றது. பெரிய சத்தங்கள் (சண்டைகளின்போது கதவடைத்தல், பொருட்களைப் போட்டுடைத்தல், ஒருவரையாருவர் கீழ்மைப்படுத்தும் சொற்பிரயோகங்கள்.) எல்லாவற்றையும் பிள்ளைகள் கொம்பியூட்டின் வேகத்தில் பதிந்து வைப்பார்கள். அதையே தாங்களும் மீண்டும் செய்வார்கள். செய்ய முயற்சிப்பார்கள். இல்லையா?

வீட்டுச் சூழல் என்னும்போது பிள்ளைகள் வன்முறையான வடிவங்களைக் கற்றுக்கொள்ளுதல் தொலைக்காட்சி மற்றும் அவர்கள் விளையாடும் விளையாட்டுகள் மூலமாகவும் நடைபெறுகின்றது. தமிழ்ப்படங்கள் உட்பட பல கொலியூட் படங்கள் வரையில் வன்முறை கொண்ட காட்சிகள் அமைகின்றன. எமது தமிழ் வீட்டுகளை எடுத்துக் கொண்டால் சில வீடுகளில் சில நாட்களில் முழுநாளுமே தொலைக்காட்சி ஒடிக்கொண்டிருக்கும். சிறு பிள்ளைகள், பெரிய பிள்ளைகள், வளர்ந்தவர்கள் என்ற வித்தியாசமற்று எல்லா

வகையான படங்கள் மற்றும் தொலைக்காட்சி நிகழ்வுகளை பார்ப்பார்கள். சில வேளைகளில் பெற்றோர் "சின்னப்பிள்ளைதானே விளங்காது" என்றும் நினைக்கின்றனர்.

ஒரு கொலைச் சம்பவம் அல்லது பாலியல் வன்முறை நடைபெறும் சம்பவம் கொண்ட காட்சியை ஒரு பிள்ளை பெரியவர்கள் விளங்கிக் கொள்வதுபோல் விளங்கிக்கொள்ளாமல் இருக்கலாம். ஆனால் ஏதோ வன்முறையான விடயம் நடைபெறுகின்றது என்பதனை அவர்கள் உணராமல் இல்லை. அந்தந்த வயதிற்கு என்று படங்கள் தயாரிக்கப்படுகின்றன. அதனைத் தெரிவுசெய்து கொடுப்பதே எமது பொறுப்பாகும்.

பாலியல் வாஸ்தவம்

பாலியல் வன்முறை என்பது எமது சமூகத்தில் பேசப்படாத பேசப்படக் கூடாத விடயாக இன்னமும் இருந்துவருகின்றது. பாலியல் வன்முறைகள் எனைய சமூகத்தில்தான் நடைபெறுகின்றன என்றும் எமது மக்களுக்கிடையே இல்லையென்றும் கூறப்படுகின்றது. இது உண்மையான விடயமல்ல. புகவிடத்திலும் தமிழர்கள் வாழ்கின்ற எந்த ஒரு இடத்திலும் இது நடைபெறுகின்றது. ஒன்று இது பேசப்படுவதில்லை அல்லது சீரியசாக எடுக்கப்படுவதில்லை. கூடுதலாக பிள்ளைகள் இதனை வெளியே சொல்லப் பயப்படுவார். ஏனெனில் அவர்களைக் குற்றவாளியாகவும் கூடாதவர்களாகவும் பார்ப்பர் என்பதாலும் சில பிள்ளைகளுக்கு பாலியல் வன்முறை என்பது பற்றிய சரியான விளக்க மின்மையுமாகும்.

பாலியல் ரீதியான வன்முறைக்கு உள்ளாகிய பிள்ளைகளின் தன்மைகள்:

- தூக்கமில்லாமை
- உடல் ரீதியாக பாதிப்புகள் (பாலியல் வன்முறைக்கு உட்படுத்தப்பட்ட ஒரு சிறுமி திடீரென நிலத்தில் விழுந்து தன் தலையை அடித்துக்கொள்கின்றாள் எந்த இடம், யார் இருந்தாலும்). இரவில் எழுந்து திடீரென்று சுவரில் தன் தலையை அடித்துக் கொள்கின்றாள், ரத்தம் வரும் அளவிற்கு.
- வளர்ந்த பிள்ளைரும் இந்தச் சம்பவங்கள் வடுக்களாக மனதில் பதிந்துவிடுகின்றது. அதானால் குடும்ப உறவுகளில் பாலியலில் பிரச்சினைகள் ஏற்படுகின்றன.
- சிறு வயதிலும், இளம் வயதிலும் பாலியல் விருப்பு மேலோங்கிய தன்மைகள் (sexulisiertes Verhalten)

வரையறையுடன் மற்றவர்களுடன் பழகுவதில் பிரச்சினைகள் (வரையறையற்றுப் பழகுதல்)

உடல் வன்முறையின் உச்சக்கட்டமாகவே சிறுவர்கள் மீது பாலியல் வன்முறை நிகழ்த்தப்படுகின்றது. இது உடல்ரீதியான வன்முறையானதாக முதலில் இருந்து பின் உளத்துக்குச் செல்கின்றது. குழந்தைகளின் மீதான பாலியல் வன்முறைகள் பெரும்பாலும் பெண்பிள்ளைகள் மீது அவர்களது நெருங்கிய உறவினர்களால் நடைபெறகின்றது. ஜேர்மனியில் எம்மவர்கள் கதைக்கும்போது இப்படியான பாலியல் வன்முறைக்கும் எமது சமூகத்திற்கும் ஒன்றுமே சம்பந்தமில்லாததது போல் கதைப்படதைப் பார்க்கலாம்.

ஜேர்மனியில் வாழ்ந்துவரும் ஒரு பெண் பிள்ளை சில வருடங்களுக்கு முன்னர் தனது நெருங்கிய உறவினர் ஒருவரால் பாலியல் வன்முறை நிகழ்த்தப்பட்டதாகச் சொல்லி அழுதார். இலங்கையில் பல பாகங்களிலும் இப்படியான வன்முறை நடைபெற்றுவருவதனை பத்திரிகைச் செய்திகள் கூறுகின்றன. தாய் தந்தையை இழந்து மிகவும் மனத் துண்பத்தில் இல்லங்களில் வாழும் பிள்ளைகளை மீது பொறுப்பாளர்களே வக்கிரத்தனமாக பாலியல் துஷ்டியோகங்களுக்குள்ளாகிய சம்பவங்கள் இன்று வெளிச்சத்திற்கு வந்து விட்டன. சில தமிழ்க்குடும்பங்களில் சொந்தத் தகப்பனாலேயே சிறு குழந்தைகள் பாலியல் வன்முறைக்கு உள்ளாக்கப்பட்ட நிகழ்வுகள் இங்கும் இலங்கையிலும் நாம் அறிந்தவைகள்.

பாலியல் வன்முறை என்பது சில இடங்களில் மிகவும் திட்டமிட்டு நிகழ்த்தப்படுகின்றன. இது பெரும்பாலும் (ஆராய்ச்சியின்படி) குடும்பத்திலுள்ள நபர்களாலும் நெருங்கிய உறவினர்களாலுமே நிகழ்த்தப்படுகிறது. இலங்கையில் நடைபெற்ற உதாரணங்களை எடுத்துப்பார்க்கும்போது இந்த ஆராய்வு இலங்கைக்கு மட்டுமல்ல ஏந்தச் சமூகத்தினருக்கும் பொருந்துவதனைப் பார்க்கலாம்.

புகவிடத்தைப் பொறுத்தவரையில் பாலியல் வக்கிரமான படங்கள், இணைய வலையங்கள், பத்திரிகைகள் மேலும் உளவியல் சித்திரவதைகளில் உணர்வுகள், பாலியல் பற்றிய வன்மமான உணர்வுகள், மிகவும் இலேசாக ஊட்டப்படுகின்றன. தூண்டப்படுகின்றன.

இந்தப் பாலியல் உணர்வுகள் ஏற்படுவதும் பிள்ளைகள் மீது செலுத்தப்படுவதற்கும் பின்வருவன காரணங்களாக அமைகின்றன.

- சிறுவர்கள் உடல்ரீதியாக பலமற்றவர்களாக இருக்கல்.
- சிறுவர்களை இலகுவில் வசப்படுத்திவிட முடியுமாதாலால் உதாரணமாக இனிப்புக் கொடுத்து இணங்க வைப்பது, விளை

யாட்டு என்று நம்பவைப்பது போன்ற குணாம்சங்களினுடோக அவர்களை துஷ்டியோகம் செய்வது.

- பாலியல் துஷ்டியோகம் என்பது அவர்களை சில வேளைகளில் இணங்கவைத்து செய்யப்படுவதால் பிறரிடம் சொல்லாமல் இருப்பார்கள் என்று நம்புவது (குறிப்பிட்ட காலம் வரையாவது)
- சிலர் சிறுவர்களுடன் பாலியல் செய்வதனை இலேசானது என்று கருதுவது
- எதிர்ப்பின்றி தாம் விரும்பியவாறு செய்யலாம் என்று நம்புவது
- சிறுமிகள் மீதும் பெண்கள் மீது கொண்டுள்ள வக்கிரமாக பார்வைகள்

சிறுமிகளைப் பொறுத்தவரையில் தாம் பாலியல் துன்பத்திற்கு ஆளானவர்கள் என்பது நீண்டகாலமாக உணர்வதில்லை. வளர்ந்தவர்களாக வந்தவுடனேயே உணர்கின்றனர். சிலர் நீண்டகாலமாக மறைத்து வைக்கப் பழகிக்கொள்கிறார்கள். சிலர் ஒரு முறையும் சிலர் வருடக்கணக்காகவும் பாலியல் துன் பத்தினை அனுபவிக்கின்றனர். இது "ஆழ் மனதில் பதிந்திருக்கும்" ஆளால் வளர்ந்தபின்னர் ஞாபகத்தில் வரும். அல்லது பாலியல் சுயவிருப்பு வெறுப்புப் பற்றிய உணர்வுகளைச் சரியாகப் பரிந்து கொள்ளும் வேளையில் அது பாலியற் துஷ்டியோகம்தான் என்பதனை புரிந்துகொள்கின்றனர். அதன் பின்னர்தான் அவர்களது வாழ்வு நரகமாகின்றது.

சில பிள்ளைகள் பிள்ளைகளாக இருக்கும்போதும் வளர்ந்த பின்னரும் உடல் ரீதியான பாதிப்புகளை அனுபவிக்கின்றனர். சரியான தூக்கமின்மை, பயங்கரமான கணவுகள், உடலில் பிடிப்புத்தன்மை, பயஉணர்வு, சோம்பல், பாலியலில் பிரச்சினைகள் என்று தாங்கமுடியாத துண்பங்களை அனுபவிக்கின்றனர். எவ்வளவு இதற்கு எதிராக மருந்துகள் (தெரப்பி உட்பட) செய்தாலும் இந்த வடுக்கள் மாறாத தன்மையுடையனவாக இருக்கின்றன.

பாதிப்பிற்குள்ளானவர்களில் சிலர் வளர்ந்தபின்னர் இதே விடயங்களை மற்றவர்களுக்கு இழைப்பவர்களாக மாறும் அபாயம் இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகின்றது. இது வெறும் பாலியற் துண்புறுத்தலாக மட்டும் இருக்கும் என்று சொல்லமுடியாது.

மற்றவர்களுடன் ஒன்ற முடியாத தன்மை, உறவுகளில் வரையறையின்றிப் பழகுதல், அதனால் பிரச்சினைகளுக்கு உள்ளாதல், மற்றவர்களை விரைவில் புண்படுத்துதல், கூடுதலான பாலியல் உந்துதல், அதனால்

உறவுகளை முறித்துக்கொள்ளுதல், அடுத்துத்து உறவுகளை உருவாக்குதல், மேலோட்டமான உறவுகள், உறவுகள் முறிக்கப்படும் போது ஏற்படும் துன்பத்தை இன்பமாகக் கருதுதல், திடமில்லாத பேர்சனாலிட்டி, தனிமையை விரும்புதல், பின் தனிமையைக் கண்டு பயப்படுதல் போன்ற சமூகத்தில் "சாதாரணமாக" வாழுமுடியாத மனிதர்களாக பிரச்சினைகளுடன் போராடிக் கொண்டிருப்பவர்களாக இவர்களது வாழ்வு அமைந்துவிடுகின்றது.

ஆ) வெளிச்சுழல்

குழுக்கள்

வெளிச்சுழல் என்னும் போது பாடசாலை, நண்பர்கள் வட்டம், பொது இடங்கள் என்பன இடம் பெறுகின்றன. குடும்பத்திலும் தொலைக்காட்சிகளிலும் விளையாட்டுகளிலும் கற்றுக்கொண்ட வன்முறையான விடயங்களுடன் இதே அனுபவங்களையுடைய ஏனைய பிள்ளைகளைச் சந்திக்கின்றனர். இவர்களது நடவடிக்கைகள் தனியாகவோ அல்லது குழுவாகவோ வன்முறை கொண்டதாக இருக்கின்றது.

சில பெரிய நகரங்களை எடுத்துக்கொண்டால் நகரத்தின் ஒரு பிரிவிலேயே சிறு சிறு வட்டாரங்களாகப் பிரிந்து ஒவ்வொரு வட்டாரத்திற்கான இளைஞர் குழுக்கள் இருப்பதனைப் பார்க்கலாம். இவர்கள் அனேகமாக மாணவர்களாக இருக்கின்றனர்.

ஒரு குழு இன்னொரு குழுவைத் தாக்குவது நடைபெறும். சிறு பிள்ளைகளுக்கான விடுதியொன்றில் வேலைசெய்தபோது விடுதியில் வாழ்ந்த சில பிள்ளைகள் அந்தக் குழுக்களுக்குப் பயந்து நடுங்குவதனைப் பார்த்தி ருக்கிறேன். இந்தக் குழுக்களில் கணிசமான அளவு வெளிநாட்டுப் பிள்ளைகளும் இருக்கின்றனர். தமிழ்ப்பிள்ளைகளும் இருக்கலாம். இவர்களது நோக்கங்கள் பற்றி விசாரித்தால் உருப்படியானதாக ஒன்றுமில்லை. நாங்கள் இந்தப் பகுதியைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்கள் அந்தப் பகுதியைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்களிலும் நாம்தான் பலமானவர்கள் என்று சண்டைக்கான காரணங்களைச் சொல்கின்றனர்.

தமிழ் இளைஞர்களுக்கென்று சில குழுக்கள் தனியாகவே உள்ளன. இவர்களிடம் வன்முறையிக்க தன்மைகள் உள்ளன.

இலண்டன் கண்டா அல்லது பரீஸ் போன்று தமிழர்கள் குவிந்து வாழும் இடங்களில் இளைஞர்களுக்கிடையிலான வன்முறைகள் அதிகமாக இருக்கின்றன என்று கூறப்படுகின்றது.

பாடசாலை

பிள்ளைகள் ஒரு குறிப்பிட்ட வயதிலிருந்து குடும்பகுழுவுக்கு அடுத்த தாக தமது நேரங்களைக் கழிக்கும் இடம் பாடசாலை ஆகும். இங்கு ஜேர்மனியைப் பொறுத்தவரையில் அடித்தல் போன்ற உடல் வள்முறை என்பது முற்றிலும் இல்லை என்று கூறலாம். ஆனால் இலங்கை போன்ற நாடுகளை எடுத்துக்கொண்டால் இன்னமும் வன்முறை தொடர்ந்த வண்ணம்தான் உள்ளது. ஒரு மாணவனோ அல்லது மாணவியோ குறைவான புள்ளிகளை எடுத்துவிட்டால் அதன் காரணங்களை அறிந்து அந்த மாணவரின் குறைகளை நிவர்த்தி செய்வதற்கு முயற்சி செய்வதற்குப் பதிலாக பிரம்படிகள் போடப்படும். காது முறுக்கப்படும். இன்றைக்கும் அந்தப் பிரம்படிகளை நினைக்கும்போதே உடல் சிலிருக்கும்.

ஜேர்மன் பாடசாலைகளில் உடல் ரீதியான துன்புறுத்தல்கள் சட்ட ரீதியாகவே தடைசெய்யப்பட்டுள்ளன. ஒரு பிள்ளை உடல்ரீதியாகத் துன்புறுத்தப்படுகின்றது என்று தெரிந்தால் இதற்கெதிரான நடவடிக்கைகளை உடனடியாக மேற்கொள்ளலாம்.

ஆனால் "குழப்படி" என்று ஆசிரியர்களால் கருதப்படும் மாணவர்களை வெளியில் பிடித்து விடுதல், வீட்டுவேலை செய்யாதுவிட்டால் கூடுதலான நேரங்கள் வகுப்பில் இருக்கவிடுதல் போன்ற "தண்டனைகள்" வழங்கப்படுகின்றன.

மேலும் பாலியல் துஷ்பிரயோகம் (அடிக்கடி தொடுதல் அல்லது மொழிரீதியான பாலியல் சொற்பிரயோகங்கள்) சில ஆசிரியர்களாலேயே நடைபெறுவதாக ஆதாரங்கள் சொல்கின்றன.

உள்ரீதியான வன்முறைகளும் பாடசாலைகளில் நடைபெறுகின்றன. இது இனி நிற அடிப்படையில் ஆசிரியரிடமிருந்து அல்லது சகமாணவர்களிடமிருந்து எழுகின்றது.

வெளிச்சுழல் என்னும் போது பலவகையான விடயங்கள் இடம் பெறுகின்றன.

வீட்டிற்கு வெளியே நடைபெறுகின்ற பாலியல் வன்முறைகள், யுத்தத்தால் அகத்திகளாக இடம் பெயர்ந்து உள் நாட்டிலோ வெளிநாடுகளிலோ செல்லும்போது வழியில் நடைபெறும் பாலியல் துஷ்பிரயோகங்கள் வன்முறைகளை உதாரணமாகக் கொள்ளலாம்..

ஆ) மொழிவடிவிலானது (வீட்டும் வெளிச்சூறலும்)

வீட்டுச்சுல்லில் மொழிர்தியான வன்முறை பிள்ளைகள் மீது தாராளமாக நிகழ்த்தப்படுகின்றது.

"நாயே, பண்டி, கழுதை, உன்னைக் கொல்லிப்போடுவன், சனியன், உன்ன என் பெத்தமோ தெரியாது, எங்கையாவது துவைஞ்சூபோ, மாடு, குஞ்சு குருமான் உனக்கு இவ்வளவு வாயோ, இருட்டறைக்குள் விட்டுப் பூட்டிப்போடுவன், ஒரு இடமும் கூட்டிக்கொண்டபோமாட்டம், ஓன்னும் வாங்கித் தரமாட்டம்," என்று நித்தமும் வன்முறைகொண்டு பயங்காட்டும் சொற்கள் பாவிக்கப்படுகின்றன. பெற்றோரைப் பொறுத்த வரையில் இது ஒரு வெருட்டு என்பதாகவே இருக்கின்றது. சில இடங்களில் இது செயலிலும் காணபிக்கப்படுகின்றது. எதுவாகினும் இவை வன்முறைத் தன்மை கொண்டனவே.

சொல்வடிவிலான வன்முறை என்னும் போது இனவாதமுடைய சொற்பிரயோகங்கள் வன்முறைகளைத் தூண்டிவிடக் கூடியவைகளாக அமைகின்றன. எமது பிள்ளைகளைப் பொறுத்த வரையில் "நேகா" நீ கறுப்பு என்று கறுப்பு என்பது ஒரு தாழ்வான் நிறமாகக் கருதப்பட்டு) சொல்லிக் கேலி செய்யப்படும். ஏழாம் வகுப்பில் நான் படித்துக்கொண்டிருந்தபோது எனக்குப் பக்கத்தில் இருந்த வெள்ளை நிறத்தோலுடைய மாணவி என்னை அடிக்கடி கோப்பி கோப்பி என்றே அழைத்தவண்ணம் இருந்தார். இதன் பின்னர் வேறு வகுப்பிலும் இப்படியான தாழ்மைப்படுத்துவதான் சொற்கள் தொடர்ச்சியாக கூறப்பட்டு வரவே ஆத்திரம் தாங்கமுடியாமல் ஒருநாள் குடை ஒன்றினால் சில மாணவர்களை தாக்கிவிட்டேன். இதன் பின்னர் இது பிரச்சினையாக எடுக்கப்பட்டு வகுப்பு ஆசிரியைக்கும் விடயம் தெரியவந்து நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டது.

கறுப்பு வெள்ளை என்கின்ற பிரச்சினை எமக்கிடையேயும் இருந்துவருவதுதான். குறிப்பாக பெண் பிள்ளைகளே அதனால் பாதிக்கப்படுகின்றனர். "கறுப்பி" என்று சொல்லப்படுவது மட்டுமல்லாது "நீ வடிவில்லை" என்றும் உணர்த்தப்படும்.

இனவாதச் சொற்கள் வேறு நாட்டவர்களிடையேயும் எமது நாட்ட வரிடையேயும் ("நீ கறுப்பி" "வடிவில்லை" "விறுத்தமில்லை" என்கின்ற) தாழ்வுமனப்பான்மைகளை வளர்ப்பதாக இருக்கின்றன.

ஆஸ் பிள்ளை - பொறி பிள்ளை

எமது குடும்பங்களில் பொதுவாக எடுத்துக்கொண்டால் ஆண் பிள்ளைகள் கூடுதலான முராடுத்தன்மையும் வன்முறையும் கொண்டவர்களாக இருப்பதனைக் காணலாம். இதற்கு பின்வருவன் பிரதான காரணங்களாக உள்ளன.

வீட்டில் வாழும் ஆண் நபர் முராடுக் குணங்கள் கொண்டவர்களாக இருக்கல். அந்த நபர் பொன்களுடன் (மனைவி, மகள்) வன்முறைகளைப் பாலிப்பவராக இருப்பார். சில இடங்களில் தகப்பனாரின் தன்மைகள் அப்படி இல்லை என்று கொடுப்போம். வேறு ஒரு நபர் (அது அன்னாக அல்லது ஒரு படத்தில் வரும் நபராக அல்லது வெளியில் நடமாடும் ஒருவராக) அவ்வாறு இருக்கலாம். அவர்களை இலட்சியர்களாக மனதில் கருதியே இவர்களின் நடவடிக்கைகள் அமைகின்றன.

மேலும் எமது குடும்பங்களை எடுத்துக்கொண்டால் ஆண் பிள்ளைகள் முராடுத்தன்மைகள் கொண்டது "சாதாரண" மானதும் அப்படி ஏதாவது செய்தல் "ஆம்பிள்ளைப்பெடியன்தான் அதனாலதான் அப்பிடி" என்று சொல்லப்படுவதும், அவர்கள் செயல் ஊக்குவிக்கப்படுவதும் சாதாரணமாக நிகழ்கின்றது. ஆனால் இந்த "வளர்ச்சியானது" பின் பிள்ளை இரக்கம் வருமளவிற்கு சகமானவனை அடித்ததாக புகார் வரும்போது "என்ன செய்யிறது என்னுடெரியாது" "என் இப்பிடிச் செய்யிறானோ தெரியாது?" என்று இந்த வன்முறைக்கும் தமக்கும் எந்த சம்பந்தமும் இல்லாததுபோல் கேட்பார்கள்.

சிலர் ஆண்கள் பிறப்பிலேயே அப்படியானவர்கள் என்று கூறிக் கொள்கின்றார்கள். எந்த ஒரு பழக்கத்தையும் மனிதக் தன்மையையும் சரியான வளர்ப்பினால் மாற்றமுடியுமே தவிர பிறப்பு என்பது ஒரு சாட்டுத்தான்.

ஆண்பிள்ளைகளும் பெண்பிள்ளைகளுமாக பத்துப் பிள்ளைகள் வாழ்ந்த ஒரு சிறுவர் விடுதியில் ஆண்பிள்ளைகள் மிகவும் வன்முறை கொண்டவர்களாக இருந்தனர். தினமும் இவர்கள் ஏதோ ஒரு விதத்தில் வன்முறைகளை குறிப்பாக அங்கு வசித்த பெண்பிள்ளைகள் மீதே செலுத்தி னர். பெண் பிள்ளைகளைப் பொறுத்தவரையில் சற்று உடலிலும் உளத்திலும் பலம் குறைந்தவர்களாக இருந்ததால் அடி வாங்குபவர்களாக பலம் குறைந்த வர்களாக (சில வேளை இரத்தம் வரும் அளவிற்குக்கூட) இருந்தனர். இயலாமையில் அழுதனர்.

ஆன்பிள்ளைகளைப் பொறுத்தவரையில் சாதனை செய்து விட்டது போலவும் அவர்கள் அழும்போது கேளி செய்து "அழுகுணி" அல்லது "பலங்குறைந்தவர்கள்" என்று நக்கல் பண்ணுவதாகவும் அந்த வேளையில் ஏதோ மகிழ்ச்சியடைந்தவர்களாகவும் இருந்தனர். அங்கு சொல்லப்பட்ட காரணங்கள் "எனது அம்மாவைக் கூடாமல் சொன்னாள்" "திட்டினாள்" போன்றவையாகும். இருந்தாலும் சில இடங்களில் பொறாமையே முக்கிய காரணமாக அமைந்தது. இந்தப் பிள்ளைகள் அனைவருமே தமது குடும்பங்களில் பாவியல் துன்பறுத்தல், வேறு வன்முறைகளை அனுபவித்தவர்கள். பாசத்திற்காக ஏங்குபவர்களாகவும் இருந்தனர். ஒரு பிள்ளை இன்னொரு பிள்ளையுடன் சந்தோசமாக சினேகபூர்வமாக நெருக்கமாக இருந்தால் தன்னுடனும் அப்படி இல்லையே என்று ஏங்கி உணர்ச்சிவசப்பட்டு வன்முறையைப் பாவித்தல் (ஏற்கனவே குடும்பங்களில் பழகிக்கொண்டதால்) விரைவில் நிகழ்கின்றது.

எச்சரிக்கும் எதிர்காலம்

குரியன் எப்போதும் வசிக்கிறான்தான். ஆனால் எங்கு இருக்கிறான் என்று பல நேரங்களில் தேடித்தான் கண்டுபிடிக்கவேண்டும். பஞ்சப் பனியைகண்டு பயந்த நாங்கள் மாதங்களாக சுருண்டு படுத்துத் தூங்கி ஒரு அசரன் விடும் அம்புகள்போல் விட்டெறியும் சூரியனின் வெப்ப வேல்களை மட்டும் தரிசிக்க மாதக் கணக்காக காத்திருப்போம்.

விற்றமின் கூயும் எங்கள் மேனியும் சட்டென்று சந்தித்துக்கொள்ள நோய் நொடியற்ற காற்றைத் தரிசிப்பதாக கற்பனை செய்தபடி நானும் நன்பியும் அந்த மரத் தோட்டத்துள் நடந்து வந்து பின் ஒரு வாங்கில் அமர்ந்து கொண்டோம். சொல்லி முடிக்காதவைகள் எத்தனையோ. நான் சொல்ல அவள் கேட்க. அவள் சொல்கள் என் காதுகளில்... அருகில் வந்து யர் இருந்தார்கள்? எங்களுக்கு என்ன? எங்களின் சொல் இன்பத்தில் தழைத்துப்போயிருந்தோம்... பிள்ளைகளுடன் பெரியவர்களும் சேர்ந்து எமக்கு அண்மையில் வந்து அமர்ந்திருந்ததை கண்கள் வாங்கினாலும் நினைவுகள் முழுக்க எமது பேச்சுக்களில் மட்டுமே இருந்தது என்பதை ஒரு சிறுவன்தான் சுட்டிக் காட்டினான்.

"வாயை மூடுங்கள்." என்று ஒரு வசனம் வந்தது. நாங்கள் இருந்த வாங்கிற்கு முன்னால் சிறிது தூரத்தில் புற்களை அமர்த்தி அவன் இருந்திருந்தான்.

"என் வாயை மூடவேண்டும்?" நாங்கள் கேட்டோம்

"நீங்கள் நிறையக் கதைக்கிறீர்கள்." என்றான்.

எங்களுக்கு கதைப்பதற்கும் நிறையக் கதைப்பதற்கும் சுதந்திரம் இல்லையா? நிறுத்து என்று சொல்வதற்கு இவன் யார்? பெரியவர்கள் யாராவது அப்படிக் கேட்டிருந்தால் இப்படித்தான் கேட்டிருப்போம். இவன் சின்னவனாக இருக்கிறான். ஆகையால் மிகவும் பணிவான குரவில்

"நாங்கள் நீண்ட நாட்களாகச் சந்தித்துக் கொள்ளவில்லை. கதைப்பதற்கு நிறைய உள்ளது அதனால்தான் நிறையக் கதைக்கிரோம் என்றோம்."

மீண்டும் எங்கள் சொல்லாடல் தொடர்ந்தது.

"நீங்கள் இப்ப நிறுத்தப் போகிற்களா? இல்லையா?" குரவை உயர்த்தி கோபமாகச் சொன்னான்.

"இல்லை." என்றோம்

"வேறை எங்காவது இருந்து கதையுங்கோ. இந்த இடத்தை விட்டுப் போங்கோ." இப்போது அவன் கதைக்கவில்லை, கத்தினான்.

ஒரு முதிர்ந்த பெண், அவன் பாட்டியாக இருக்கவேண்டும் அவனைக் கீட்டிக் கதைக்காதே என்று அராபிய மொழியில் சொல்லி விட்டு எங்களுக்கு அதை முறிந்த டொக்சில் "வீட்டிலும் இப்படித்தான்" என்றபடி தலையை வெறுப்பாக ஆட்டிக்கொண்டார்.

நாங்கள் தொடர்ந்தோம்.

என்னால் எனது மனதை ஒரு மனப்படுத்த முடியவில்லை. "நீங்கள் எங்கையாவது போயிருந்து கதையுங்கோ. இல்லாட்டி உங்களைக் கொலை செய்துபோடுவன்."

"நாங்கள் இங்குதான் இருக்கப் போகிறோம். உனக்கு தொந்தரவாக இருந்தால் வேறு எங்காவது போய் இருந்துகொள். இது பெரிய தோட்டம். நிறைய இடமுள்ளதுதானே."

"இப்ப நீங்கள் கதைச்சியள் என்றால் கத்தி கொண்டுவந்துதான் குத்துவன்."

ஆகையால் கத்தினான். பாட்டியால்கூட அவனை சமாதானப்படுத்த முடியவில்லை.

"உனக்கு இந்த வாங்கில் இடம் வேணுமா? நாங்கள் தள்ளி இருக்கி ரோம். இதற்காக இப்படியா கதைப்பது? உன் அம்மாவுடனும் இப்படித்தான் கதைப்பாயா?"

"இல்லை. அப்பா மட்டும்தான் அப்படிக் கதைக்க முடியும்."

"அப்படியென்றால் ஏன் எங்களுடன் மட்டும் இப்படிக் கதைக்க வேண்டும்?"

"நீங்கள் அந்தியர்கள். அது தவிர நீங்கள் நிறையக் கதைக்கிற்கிற்கள் வாயை மூடுங்கள்."

மிருதுவான உணர்வுகளைக் கொண்டிருக்கவேண்டிய உள்ளத்தில் எத்தனை கோபம்? இத்தனையும் வெறுப்பு! என்று நினைத்துக்கொண்டோம்.

எங்களின் நேரமும் முடிந்துபோனது. எழுந்து அவனுக்கு விடை சொல்லிக்கொண்டு தோட்டத்தைவிட்டு வெளியேறினோம்.

எங்களை நடந்த சம்பவம் மிகவும் பாதித்திருந்தது. அந்தச் சிறுவனின் மன எழுச்சிக்கு என்னென்ன காரணங்களாக அமைந்திருக்கலாம் என்று யோசித்துப் பார்த்தோம்.

மனதை ஒருமுகப்படுத்தி படி படி என்று வீட்டிலோ பள்ளியிலோ திணிக்கப்பட்டிருக்கலாம்.

வீட்டில் உள்ள ஒருவருக்கோ அல்லது அவனுக்கோ கதைக்காதே என்று தடை விதித்திருக்கலாம்.

இவனில் கவனம் செலுத்தாது இவனுக்கு வேண்டியவர்கள் கதைத்த வண்ணமிருந்திருக்கலாம்.

ஒருபோதும் அவன்மீது சரியான கவனம், கவனிப்பு இல்லாமல் இருந்திருக்கலாம்.

தன்னுடைய நாட்டவர்களை விட ஏனையவர்கள் அன்னியர்களாக கூடாதவர்களாக கூறுப்பட்டிருக்கலாம்.

இந்தவொரு சம்பவம் மட்டுமல்ல. இன்னும் பலவற்றை நாம் சந்தித்திருக்கிறோம். எதிர்கால சந்ததியாகப்போகும் இன்னும் எத்தனைபேர்கள் இப்படி உருவாக கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று நினைத்த போது கவலையாக விருந்தது.

மேற்குறிப்பிடப்பட்ட பிள்ளையின் எதிர்காலம் எப்படி இருக்கப் போகிறது? நன்றாகவோ அல்லது இலகுவானதாகவோ இருக்கப்போவதில்லை என்பது மட்டும் நிச்சயம். அதுமட்டுமல்ல அவன் வளர்ந்து பெரிய ஆணாகி விடும் போது மனதில் ஏற்பட்டுள்ள உணர்வுகள் காரணமாக தன் மன

வியெயோ குழந்தையையோ வேறு ஒருவரையோ அடக்குகின்ற தன்மை களை உடையவனாக இருக்கப்போகிறான். இல்லையா?

இப்ப நல்ல காற்று என்று நாங்கள் நம்பியிருந்தது எங்களுடன் கூட வரவில்லை. இருட்டு எங்களை சுற்றி படரத் தொடங்கிவிட்டது. நாங்கள் வீட்டிற்கு விரைந்தோம்.

நல்ல பிள்ளை

“நல்ல நல்ல பிள்ளைகளை நம்பி இந்த நாடே இருக்கிது தம்பி என்கின்ற பாடல்வரி அனேகமாக எம்மில் பலருக்குத் தெரிந்த பாடல் வரிதான். “நீ நல்ல பிள்ளையாக வளரவேணும்.” “நல்ல பிள்ளைபோல சொல்வழி கேட்டு நட பாப்பம்.” என்று பெற்றோர்களும் பிள்ளைகளுடன் சம்பத்தப்பட்ட பலரும் கூறுவதனைக் கேட்கிறோம். இந்த விருப்பத்திற்கு எதிர் விணையாக நடப்பவர்கள் “நீ கூடாத பிள்ளை.” “கக்காப்பிள்ளை.” “சொல்வழி கேட்காத பிள்ளை.” என்று குறிக்கப்படுகின்றனர்.

நல்ல பிள்ளை என்றால் என்ன? இது தமிழ் சமூகத்திற்கு மட்டும் தான் உரித்தானதா?

நல்ல பிள்ளை என்கின்ற பதம் தமிழர்களுக்கு மட்டுமானதல்ல. இது எல்லா மக்களிடையேயும், வெவ்வேறு மொழிகளிலும், உள்ளடக்கங்களில் வெவ்வேறு அளவுடன் கூறப்படுகின்றது. ஜேர்மன் மொழியில் நல்ல பிள்ளை என்பதனை “Braves Kind” என்பார்கள். ஜேர்மன் சமூகத்தில் குறிப்பிட்ட சில பழக்கவழக்கங்களை பிள்ளைகள் கடைப்பிடித்தால் நல்ல பிள்ளை ஆவார்கள். ஆனால் அவை தமிழ்ப் பிள்ளைகளிடமிருந்து எதிர்பார்ப்பதி விருந்து வித்தியாசமானதாகவிருக்கும்.

நல்ல பிள்ளையிடமிருந்து எதிர்பார்க்கப்படுகின்ற நல்ல பழக்க வழக்கங்கள்; ஒரு சமூகம் கடைப்பிடித்துவருகின்ற, கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்று விரும்பப்படுகின்ற பழக்கவழக்கங்களாகும். ஒவ்வொரு நாட்டு மக்களும் அதன் சமூகங்களும் கொண்டுள்ள வித்தியாசமான பழக்கவழக்கங்களையும் கலாச்சாரங்களையும் கொண்டு இந்த நல்ல பிள்ளைகள் உருவாகிறார்கள். அல்லது உருவாக்க முயற்சிக்கப்படுவார்கள் அல்லது

திணிக்கப்படுவார்கள். இதே வகையில் நாம் எதிர்பார்க்கின்ற விரும்புகின்ற நல்ல பிள்ளைகளும் தமிழர்களிடையே இருக்கும் கலாச்சாரம் பழக்கவழக்கங்களைக் கடைப்பிடித்து வளர்வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகின்றனர். அல்லது அப்படியொரு உருவாக்கத்திற்காக திணிக்கப்படுகின்றது.

நல்ல பிள்ளை என்பது ஒரு வார்த்தை மட்டுமல்ல. இந்த சொற்பத்திற்குப் பின்னால் நிறைய சமூக வர்க்க கலாச்சாரீதியான உளவியல் ரீதியான எதிர்பார்ப்புகள் இருக்கின்றன.

இந்த நல்ல பிள்ளை என்பது எமது சமூகத்திலுள்ள வர்க்கம், சமயம் சாதி, ஏற்றத்தாழ்வுகள், பெண் ஆண் என்கின்ற வித்தியாசமான ஒழுங்குகள் உள்ளடக்கமங்களுடன் பின்னிப் பின்னாந்ததாக இருக்கின்றது.

எதிர்காலத்தில் வளர்ந்த மனிதர்களாக உலகில் பல சாதனங்களைப் படைக்கப்போகும் இன்றைய எமது சிறார்கள் நல்ல பழக்கவழக்கங்களுடன் வளர்ந்துவரவேண்டும் என்று பெற்றோர்களோ ஆசிரியர்களோ அல்லது ஒரு மனுசனோ மனுசியோ நினைப்பது இயற்கையானதுதான். இப்படி நினைப்பது சமூகப் பொறுப்புள்ள ஒவ்வொருத்தரின் கடமையும்கூட.

தமிழர்களாகிய நாம் இன்னொரு அந்நிய நாட்டில் வாழும் போதுதான் எமது நல்ல பழக்கவழக்கங்கள் மேலும் முக்கியமானதாகவும் விரும்பத் தக்கதாகவும் இருக்கின்றன. அவற்றை மேலும் அழியவிடாமல் பாதுகாக்க வேண்டும். எமக்குப் பிடிக்காத அல்லது ஒத்துவராதவை என்று நினைக்கப் படுகின்ற வெவ்வேறு பழக்கவழக்கங்கள் கலாச்சாரங்களைக் கொண்டுள்ளன, அந்நிய நாடுகளில் வளர்ந்துவரும் எமது பிள்ளைகளுக்கு எமது கலாச்சாரத்தை கொடுக்க வேண்டும் என்று விரும்புகின்றோம். மனிதர்களுக்கிடையிலான நல்ல விழுமியங்களும், பழக்கவழக்கங்களும் இன்று அவற்றை சிறிது சிறிதாக தொலைத்துக்கொண்டிருக்கும் மனித சமுதாயத்தில் பாதுகாக்கப் படவேண்டியதும் அடுத்த பரம்பரையினருக்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டியதும் அவசியமானதாகும்.

நீ நல்ல பிள்ளையாக வளர்வேணும் என்று நாம் பிள்ளைகளுக்குக் கூறும் இந்த விடயத்தை சற்று நெருங்கிப் பார்ப்போமே.

நல்ல பிள்ளை என்றால் பின்வரும் குணங்கள் இருக்கவேண்டும் என்று பொதுவாக தமிழ்ப் பிள்ளைகளிடம் (சிறு பிள்ளைகளிடமும், இளைஞர்களிடமும்) எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது:

- 1) பொய் சொல்லக்கூடாது
- 2) களவெடுக்கக்கூடாது

- 3) நிறையக் கதைக்கக்கூடாது
- 4) பாடசாலையில் நிறையப் புள்ளிகள் எடுக்கவேண்டும்
- 5) பெரியவர்கள் சொல்லவற்றைக் கேட்டு நடக்கவேண்டும்
- 6) மது அருந்துதல், புகைத்தல், போதைவஸ்து, பாலியல் நண்பர் களை வைத்திருக்காமை போன்ற நல்ல பழக்கங்கள்.
- 7) சுத்தமாக இருத்தல் வேண்டும் (சிறு பிள்ளைகள் மன் அளங்து விளையாடுதல் கூட அடங்கும்)
- 8) நிறைய விருப்பங்கள், ஆசைகள் இல்லாமல் இருத்தல், (சாப்பாடு, உடை அல்லது வேறு எந்த ஒரு பொருளையும் மறுப்பின்றி ஏற்றுக்கொள்ளுதல்)
- 9) சண்டை இல்லாமல் இருத்தல்
- 10) பெரியவர்கள் விரும்புவற்றை கடைப்பிடித்து (படிப்பு அல்லது எந்த விடயமாக விருப்பினும்) அதன்படி ஒழுகுதல்.

நல்ல பிள்ளைகள் என்பது பெண்பிள்ளைகளுக்கான மேலும் பிரத்தியேகமான சில சட்டங்களைக் கொண்டுள்ளது.

- 1) அடக்கமாக இருத்தல்
- 2) வீட்டுவேலைகளைச் செய்தல்
- 3) சொன்ன சொல் மறுக்காமற் செயற்படுதல்

ஒரு பிள்ளை பொய் சொல்கின்றது களவெடுக்கின்றது அல்லது முரட்டுத்தனமான குணங்களைக் கொண்டுள்ளது என்றால் அந்தப் பிள்ளையின் பெற்றோருக்கும், நெருங்கிப் பழகுபவர்களுக்கும் கவலையாக இருக்கின்றது. இந்தப் பழக்கங்கள் மாற்றப்பட வேண்டும் என்று நினைப்பதும் நியாயமானதே. ஏற்கனவே பல புதிய பிரச்சினைகளை முகங்கொடுக்கவேண்டிய புகவிடத்தில் கவலையும் பயமும் அதிகமாக இருக்கின்றது. இங்கு புகைத்தல், மது அருந்துதல், பாலியல் நண்பர்கள் வைத்திருத்தல் போன்ற பழக்கங்கள் குறிப்பிட்ட சில வயதிலேயே பாடசாலையிலும் வீடுகளிலும் அனுமதிக்கப்பட்டுள்ள நிலையில் தமது பிள்ளைகளும் இப்பழக்கங்களுக்கு ஆளாகி விடுவார்கள் என்ற பயம் பல பெற்றோர்களுக்கு உள்ளது. இந்தப் பழக்கங்கள் உடல் நலத்தைப் பாதிக்கின்றன என்கின்ற வகையில் பாதுகாப்புத் தேடுவதும் அவசியமானது. ஆனால் இதற்கும் மேலாக நல்லபிள்ளை என்பதன் ஆணிவேரின் அடிப்படை எங்கோ இருக்கிறது.

இந்த நல்ல பிள்ளை எனப்படுகின்ற விடயம் வர்க்கம். ஆண், பெண், சாதி, சமயம், போன்ற விடயங்களை உள்ளடக்கி வெவ்வேறு தன்மை யுடையதாக அமைகின்றது.

அ) கல்வி

நல்ல பிள்ளை என்பது ஒவ்வொரு நாட்டு மக்களுக்குமிடையே பல வகைகளில் வேறுபடுகின்றது. அது போல் எமது சமூகத்திலும் வெவ்வேறு களத்தியைப் பெற்றுள்ளது. குறிப்பாக நடுத்தர வர்க்கக்தினதும், பணவசதி கொண்டவர்களதும் நல்ல பிள்ளை எதிர்பார்ப்புகள் ஏழை மக்களதும், தலித் மக்களதும் எதிர்பார்ப்பிலிருந்து வித்தியாசமானவை.

நடுத்தர வர்க்கத்து பிள்ளை டொக்டராகவோ இஞ்சினியராகவோ வரவேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பார்கள். அப்படி நடக்கவில்லை என்றால் அதை கெளரவக் குறைச்சலாக எடுப்பார்கள். தமது பிள்ளை குறைந்த புள்ளியை எடுத்துவிட்டதென்றால் வெட்கித் தலைகுளிவார்கள், ஏனையவர்களுக்கு அதை சொல்ல வெட்கப்படுவார்கள்.

பிள்ளைகள் எந்தப் பாடத்தினை விரும்பிப் படிக்கிறார்கள் எந்தத் தொழிலை விரும்பி ஏற்கின்றார்கள் என்பது பற்றி இவர்கள் அக்கறை செலுத்துவது குறைவு. தாம் நினைத்தது, தாம் விரும்பியது, தாம் தீர்மானித்தது என்று தமது கெளரவத்திற்கு உட்பட்டவை என்று வரையறுத்துவைத்துள்ள வைகளை பிள்ளைகள் செய்யவேண்டும் என்று நினைப்பார்கள், திணிப்பார்கள். சிலவேளைகளில் பிள்ளைகள் உள்நெருக்கடிக்கு ஆளாகின்றனர். உடல் ரீதியாகத் துன்புறுகின்றார்கள்.

உதாரணமாக: ஒரு பாடத்தில் குறைவான புள்ளிகளை எடுக்கும் ஒரு பிள்ளை அந்தப் பாட சோதனை எழுதும் போது பயத்திலேயே சில பிழைகளை விடுகின்றது. இவற்றை பயத்தினாலேயே எழும் பிழைகள் என்று ஆசிரியர் கூறுகின்றார்.

நல்ல புள்ளி எடுக்கவில்லை என்று உளத்தாலும், உடலாலும் தன்டிக்கப்பட்ட பிள்ளை அந்த வேதனைகளுக்குப் பயந்து, பிறரின் கையெழுத்துக் களைப் போடுதல், அல்லது கொப்பி தொலைந்து விட்டது என்று பொய் சொல்லுதல் நடைபெறுகின்றது. நல்ல புள்ளிகள் எடுத்த ஏனைய பிள்ளைகளின் மீது கோபமும் ஏரிச்சலும் உருவாகின்றது.

ஆனால் ஒரு தலித் அல்லது ஏழைப்பிள்ளையின் பெற்றோர்கள் கெளரவும் பார்ப்பதனைவிட தாம் காலம் காலமாக ஏழைகளாகவே இருந்து விட்டோமே மகனோ மகளோ இஞ்சினியராக வரமுடியாமற் போனதால் தாம் தமது வாழ்வை முன்னேற்ற முடியாமல் இருக்கின்றதே என்று கவலை கொள்வார்கள். இவர்களுக்கு இது ஒரு கெளரவப் பிரச்சினை என்பதைவிட வாழ்க்கைப் பிரச்சினையாக இருக்கின்றது.

நல்ல பிள்ளையின் உள்ளடக்கம் புகவிடத்தில் இன்னொரு பரிமானத் தைப் பெற்றுள்ளது எனலாம்.

நல்ல வேலைகள் வெள்ளையர்க்கு என்கின்ற இனவாதம் உள்ளடக்கிய நடவடிக்கைகள், ஒழுங்குகள் உள்ளதால், இங்கு வந்த பலபேர்கள் கோப்பை கழுவுதல் அல்லது இதுபோன்ற குறைந்த சம்பளம் தரும் வேலைகளில் கடுமையாக உழைத்து வருவதால் தமது பிள்ளைகள் நல்ல சம்பளத்தில் இருக்கவேண்டும் என்பது ஒரு விருப்பமாக இருக்கின்றது.

அகதிகளாக இங்கு வந்தவர்களில் பெரும்பாலும் அகதிகளுக்கான குறைவான உரிமைகளையே அனுபவித்தார்கள். மேலும் தமிழர்களைப் பொறுத்தவரையில் கறுப்பர்கள் என்கின்ற நிறவாதப் பிரச்சினைகளுக்கும் முகங்கொடுக்கவேண்டியுள்ளது.

ஜேரமனியில் உள்ள தமிழர்களை எடுத்துக்கொண்டால் இங்கு வந்தவர்கள் வந்தவுடனேயே வேலை இன்றி இருக்கின்றனர். இதற்கு வேலை அனுமதிப்பத்திற்கும் இல்லாமல் ஒரு காரணமாகும். அப்படி அனுமதிப் பத்திற்கும் உள்ளவர்களுக்கு உடனே வேலை கிடைத்துவிடுமென்றும் இல்லை. ஊரில் பட்ட கடன்களை அடைப்பதற்காக அல்லது உறவுகளுக்கு பணம் அனுப்பிவைக்கவேண்டிய கட்டாய நிலை இவர்களுக்கு இருப்பதால் மொழி படிப்பதற்குப் பதிலாக வேலையில் இறங்கவேண்டிய கேவை உள்ளது. எந்த வேலையிலேயிலும் செய்யவேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்படுகின்றனர். இவர்களில் பெரும்பாலும் மொழி தெரியாத காரணங்களினாலும் செல்லுபடியற்ற விசா உள்ளதாலும், கறுப்பாக இருப்பதாலும் ஒரு தொழிலை முறைப்படி கற்காததாலும், கற்றிருந்தாலும் அதற்கான அங்கீகாரம் கிடைக்காததாலும் உணவு விடுதிகளில் கோப்பை கழுவுதல், தொழிற்சாலைகளில் கடுமையான சில வேளைகளில் உயிராபத்தான் குறைந்த சம்பள வேலைகள், குப்பை கூட்டுதல் போன்று மிகவும் கஷ்டமான வேலைகளிலேயே ஈடுபட்டார்கள். இன்னமும் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

வெளி வேலைகளுக்குச் செல்லாதவர்கள், இதில் கூடுதலாகப் பெண்கள் மொழியைக் கற்பது குறைவாக உள்ளது. இதற்கு ஏனைய மக்களுடன்

பழகாதது, பிள்ளைகள் என்கின்ற குடும்பச்சைமை, கடினமான மொழி போன்றவை காரணங்களாகும்.

நாம் கறுப்பர்களாக இருப்பதால் எப்பொழுதும் இரண்டாவது பட்ச நப்ரகளாக நடத்தப்படுகின்றோம். இதை தெருக்களிலும், கடைகளிலும், அலுவலகங்களிலும், இங்கு நாம் வாழும் எல்லாப் பகுதிகளிலும் உணரக் கூடியதாக இருக்கின்றது. இலங்கையில் நாம் அடக்கு முறைக்கு ஆளா கின்றோம் என்று இங்கு வந்தால் இங்கும் வேறு வடிவத்தில் அடக்கு முறை. இது இங்கு வந்துசேர்ந்த ஒவ்வொருத்தரும் உணர்ந்ததுதான். அடுத்த தலைமுறையாக வளர்ந்துவரும் அல்லது இப்போது வளர்ந்துவிட்ட இளைஞர்கள், மேற்குறிப்பிட்ட பெற்றோர்களின் பிள்ளைகளாவார்கள். அவர்கள் தமது பிள்ளைகளுக்கு தம்மைப்போன்ற நிலை ஏற்படக்கூடாது. தமது பிள்ளைகளா வது படித்து நல்ல நிலையில் வந்தால் இந்த சமுதாயத்தில் தலைநிமிர்ந்து நிற்கமுடியும் என்று நம்புகின்றார்கள். பெற்றோர்கள் பிள்ளைகளை நெருக்கு வதற்கு இதுவும் ஒரு காரணமாக அமைகின்றது.

இது தவிரவும் ஊரில் இருந்தவாறு அல்லது நிலை மாறி அங்கு தாழ்த்தப்பட்டவர்களாக இருந்தவர்கள் இங்கு சமமான பொருளாதார நிலை யிலும், படிப்பு விடயத்தில் சமமாக இருப்பதாலும் போட்டி ஏற்படுகின்றது.

இந்தப் போட்டி இருதாப்பினராலும் மேற்கொள்ளப்பட்டு இருதாப் பின்றையும் ஒரு திணிப்பு நிலைக்கு உட்படுத்துகின்றது.

அதாவது சாதித்திமிர் உள்ளவர்கள் ஊரிலை படிக்காததுகள் மரமேறின துகள் எல்லாம் இங்கவந்து படிச்சு முன்னேற்றுகின்." "ஊரில் படிக்காதது களின்ற பிள்ளையளைவல்லாம் நல்ல பள்ளிக்கூடங்களில் படிக்கித்துகள். கெட்டிக்காரரா இருக்கித்துகள். நீங்கள் என்ன செய்யிறியள்?" என்று தங்கள் பிள்ளைகளை நெருக்குவார்கள்.

அதேபோல் காலங்காலமாக தாழ்த்தப்பட்டவர்களாக, ஏழைகளாக இருந்தவர்கள் படித்து முன்னேறவேண்டும் "வெள்ளாளர்களிலும், வசதி படைத்தவர்களிலும் மேலோங்கி வருவதற்குக் கிடைத்த அரிய சந்தர்ப்பம்." என்று பிள்ளைகளை நெருக்குவார்கள். முதற் குறிப்பிட்ட சந்தர்ப்பத்தை விட இது நியாயமானது. அவசியமானது என்கின்ற போதும் இந்த நெருக்கடிகள் பிள்ளைகளைப் பாதிக்கின்றது என்பதே இங்கு எடுத்துக்காட்ட முனையும் விடயமாகும்.

இந்த நெருக்கடியால் பிள்ளைகள்: படிக்கும் ஆர்வத்தை இழுத்தல், குறிக்கப்பட்ட சில பாடங்களிலும், ஆசிரியர்கள் மீதும் வெறுப்புக் காட்டுதல், தாம் குறைவாக மார்க்கெட்டுத்தால் இது தமது கவனக் குறைவு என்று

இத்துக்கொள்வதற்குப் பதிலாக, ஆசிரியர்கள்மீது குற்றம்சாட்டும் தன்மைகள் போன்ற குணாம்சங்கங்களை வெளிப்படுத்துவர்.

பிள்ளை ஒரு பகுதினர் இந்த சாதி மேலாண் மைத் தன்மை இல்லா விட்டாலும் ஏதோ வகையில் தாம்சயர்ந்தவர்கள் என்கின்ற யாழிப்பான மேலாதிக்க மனநிலை உள்ளவர்களாகவும், அதேவேளை படிப்பில் கெட்டித் தனமுள்ளவர்களாகவும், உள்ளனர்.

இவர்களைப் பொறுத்தவரையில் டொக்டர், இஞ்சினியர், போன்ற தொழில்களே மேலானது என்கின்ற மனப்பான்மையும், துப்பரவு செய்யும் வேலைகள், அல்லது சமூகசேவை போன்ற வேலைகள் இழிவானவை என்கின்ற மனப்பான்மையும் கொண்டுள்ளனர்.

சில பிள்ளைகளைப் பொறுத்தவரையில் குடும்பத்திற்குள் ஏற்படக்கூடிய பிரச்சினைகளினால் பாதிப்பட்டிரும், பாடசாலைகளில் காட்டப்படும் கறுப்பர்கள் என்கின்ற பாரபடசங்களினால் (ஆசிரியர்கள், மாணவர்களினால்) சரியாக கற்க முடியாமை. ஆர்வக்குறைவு என்று கற்பதில் சிரமமுடையவர்களாக இருக்கின்றனர்.

ஆ) பொய் - களவு - பயம்

நல்ல பிள்ளைக்கு அழைகக் குறைக்கும் விடயங்களில் பொய் ஒரு முக்கிய பங்கினை வகிக்கின்றது என்று கருதப்படுகின்றது.

பிள்ளைகள் பொய் கூறிவிட்டால் மிகவும் குழப்பமடைந்து கோபப்பட்டு "என் பொய் சொன்னன்னி?" என்று நெருக்கி அடித்து "இனிமேல் செய்ய மாட்டன் என்று சொல்லு" என்று சத்தியமும் வாங்குவார்கள். பொய் சொல்வது களவு எடுப்பது சரியா பிழையா என்று வாதிப்பதனை விடுத்து முதலில் இவற்றிற்கான மூல காரணிகளை அறிய முயல்வோம்.

இந்த விடயங்களை எமது பிள்ளைகள் பெரும்பாலும் குடும்பத்தி விருந்து தம்மைச் சுற்றிய ஏனையவர்களிடமிருந்தும்தான் கற்றுக் கொள்கின்றார்கள் என்றால் ஆசிரியப்படத்தேவையில்லை. மேலும் ஒரு பிள்ளை "களவு" எடுக்கின்றது என்றால் அது பெரும்பாலும் எமது நடவடிக்கையிலிருந்து கற்றுக்கொண்டு தான் அப்படி செய்ய முனைகின்றது எனலாம்.

சொக்கிளோட் "களவாக" எடுத்து உண்ட பிள்ளைக்கையே, அல்லது தனது புள்ளிகளைப் பெற்றோருக்குக் காண்பிக்காமல் தானே கையெழுது திட்டு ஆசிரியரிடம் காண்பித்த ஒரு பிள்ளையிடமோ என் இவ்வாறு செய்தாய்

என்று கேட்டால், குறைவான புள்ளிகளைக் காண்பித்தால் ஏசுவார்கள் சொக்கினேட் கேட்டால் தர மாட்டார்கள். பேசுவார்கள், அடிப்பார்கள் என்கின்ற பயமே காரணமாகச் சொல்லப்படுகின்றது.

"நாவர்கள் அடிக்கமாட்டோம் அடுத்தமுறை சொல்லிவிட்டு எடு." "கேள் தருவோம்" "குறைந்த புள்ளியானாலும் காட்டு ஏச மாட்டோம்." என்று பெற்றோர்கள் கூறினாலும் மீண்டும் இதே நடவடிக்கைகளில் சில பிள்ளைகள் இறங்குவார்கள். இதற்கு பெற்றோர்கள் கூற்றில் அவர்களுக்கிருக்கும் நம்பிக்கையின்மை அல்லது அவர்கள் கூற்றினை சீரியசாக எடுக்காமை காரணங்களாகும். ஏனெனில் தமது பெற்றோர்களும் தாராளமாகவே பொய் சொல்லப்பவர்கள் ஏமாற்றுபவர்கள் என்று அவர்களுக்குத் தெரியும். உதாரணங்களாக.....

ஒரு பிள்ளை அழுகின்றது. இதை உடனே நிறுத்தியாக வேண்டும். ஆகவே அந்தப் பிள்ளையிடம் "சொக்கினேட் வேண்டித் தருவன் அழாத்." "உன்னை நாளைக்கு வெளியே கூட்டிக் கொண்டு போவன் அழாத்" என்று பல வாக்குறுதிகள் கொடுக்கப்படும். பெற்றோரின் நோக்கம் உடனேயே பிள்ளையின் அழுகையை அல்லது பிடிவாதத்தை நிறுத்துவதுதான். ஆனால் வஞ்சகமற்ற பிள்ளையோ இதை நம்பிவிடுகின்றது. சில வேளைகளில் உடனேயே அழுகையை நிறுத்திவிடுகின்றது. வாக்குறுதிகள் மட்டும் நிறைவேற்றப்படமாட்டாது. சில தருணங்களில் தாம் என்னென் வாக்குறுதிகள் கொடுத்தோம் என்பதனைக்கூட பெற்றோர்கள் மறுநாள் மறந்து விடுவார்கள். மிகவும் ஞாபக சக்தியுடையவர்கள் பிள்ளைகள்! மறுநாளும் கேட்பார்கள். அதற்கு சில வேளைகளில் "நான் எங்க சொன்னனான்?" என்று கேட்டு அந்த விடயத்தை சீரியசாக இல்லாமல் சிரிப்பிற்கிட மாக்கப் படும். அல்லது "இண்டைக்கேலாது நாளைக்கு" என்று ஏமாற்றுத் தொடரும். இப்படியே மீண்டும் மீண்டும் நடைபெறும் தருணத்தில் இறுதியாக பிள்ளையின் மனதில் பதிவது என்ன? "அம்மா அப்பா சொல்லுறதச் செய்யிறேல்லைத்தானே." என்கின்ற ஏளனமான மதிப்பீடு. மற்றது "நானும் என் சொன்னதைச் செய்யவேணும்" என்கின்ற எண்ணம்.

பிள்ளைகளிடம் ஏன் பொய் சொன்னாய். என்று கேட்கும் போது "நீங்களும் சொல்லுறனிங்கள்தானே" என்று முகத்தில் அடித்தால்போல் உண்மையைப் புட்டு வைப்பார்கள். "நான் சொன்னால் நீயும் சொல்ல வேணுமோ?" என்று கேட்கப்படும் பிள்ளை "ஹ்" என்று சொன்னால் சில பெற்றோரால் "நீ சின்னப்பிள்ளை பொய்சொல்லிப் பழக்கூடாது." என்று பதிலளிக்கப்படும். அப்போது பிள்ளை என்ன நினைக்கும் "சின்னப் பிள்ளை பொய் சொல்லக்கூடாது. வளந்தால் பொய் சொல்லலாம்." என்பதுதான்.

பிள்ளைகள் மிகவும் அவதானமானவர்கள். ஞாபக சக்தி அதிகமானவர்கள் என்று பார்த்தோம். இந்தவகையில் பெரியவர்கள் கதைப்பதை, தமிழைச் சுற்றி நடைபெறும் ஏனைய நிகழ்வுகளை ஒன்றும் விடாமல் பதிந்து வைப் பார்கள். பெரியவர்கள் கதைத்துக் கொண்டிருக்கும் தருணத்தில் அவர்களுடன் எதுவுமே சம்பந்தம் இல்லாதவர்களாக ஒரு மூலையில் விளையாடிக் கொண்டிருப்பார்கள். பின்னர் கிளிப்பிள்ளைபோல் அவ்வளவு விடயங்களையும் சொல்வார்கள். கேள்வி கேட்பார்கள். அவை மிகவும் பாரதாராமான விடயங்களாகவும் இருக்கும். ஒருவர் இன்னொருவருடன் ஓடிப்போதல், பாலியல் மற்றும் ஏதாவது விவகாரமான கதைகள், கணவன் மனைவியை அடித்தல் போன்றனவாக... பின்னர் பெற்றோர்கள் அப்படியொன்றுமில்லை. அதெல்லாம் சும்மா பொய் என்று பொய் சொல்லுவார்கள். இது பிள்ளைகளுக்குக் குழப்பமாக இருக்கும்.

சாப்பிட அடம் பிடிக்கும் ஒரு பிள்ளையிடம் "பேய் பிடிக்கும் சாப்பிடு". "அப்பா அடிப்பார் சாப்பிடு". "அந்த மாமா அல்லது அன்றி அடிப்பா சாப்பிடு". "பிள்ளை பிடிகாரனிட்ட பிடிச்சுக் குடுத்திடுவன் சாப்பிடு". "இந்த மாமா தூக்கிக்கொண்டு போயிடுவார் சாப்பிடு". "பொலிசிட்டச் சொல்லுவன் சாப்பிடு". "பக்கத்து வீட்டு டொச் மனிசிட்டச் சொல்லி பேச்சுவேண்டித் தருவன் சாப்பிடு". "நீ நல்ல பிள்ளை சாப்பிடு.....சாப்பிடாட்டிக் கக்காப்பிள்ளை" போன்றனவாக பயமுறுத்தல் தொடரும்.

இப்படிச் சொல்வது பொய் மட்டுமல்ல பிள்ளையின் மனதில் ஒரு பய உணர்வையும் ஏற்படுத்துவதாகும். நாம் இளையவர்களாக இருந்தபோது சிறுவர்களுக்கு உணவு ஊட்டுவதற்காக எம்மைப் பேயாக நடிக்கச் சொன்னார்கள். இதன் விளைவுகள் பற்றி அறியாமலேயே வெள்ளைச் சேலை அல்லது துணியை சுத்தியபடி பேயாக நடித்து பிள்ளைகளுக்கு சந்தோசமாக பயத் தினை ஊட்டியிருக்கின்றோம் என்று நினைக்கையில் இப்போது வருத்தமாக இருக்கின்றது. பெண் பிள்ளைகளைப் பொறுத்த வரையில் எமது சமுகத்தில் ஏற்கனவே ஓரளவு பயவுணர்வு கொண்டவர்களாகவே, இயலாதவர் களாகவே வளர்க்கப்படுவதனை அவதானிக்காலம். "உன்னாலை ஏலாது, நீ பெண் பிள்ளை செய்யக்கூடாது" இப்படி கூறப்படுவது இங்கு புகவிடத்திலும் தொடர்ந்தவண்ணம்தான் உள்ளது.

இ) அடக்கம்

நல்ல பிள்ளைகளுக்கான விதிகள் தமிழ்ச்சமூகத்தில் ஆன் பிள்ளைகளுக்கும் பெண்பிள்ளைகளுக்கும் வித்தியாசமாக இருப்பதனைப் பார்க்க

பெண் பிள்ளைகள் பொதுவாக மெதுவாகக் கடைத்தல், நடத்தல், சிரித்தல் உட்பட்டு தமிழ்ப்பெண்களுக்கென்று சொல்லப்படுகின்ற அனைத்து விதி முறைகளுக்குட்பட்ட பிள்ளைகளே நல்ல பெண் பிள்ளைகளாகக் கருதப் படுகின்றனர். இருக்கின்ற விதிகளை மீறி நடக்கும் பிள்ளைகள் "என்ன ஆம்பிள மாதிரி நடக்கிறாய்?" "பொம்பிளப்பிள்ளைமாதிரி இரண்" என்பார்கள்.

ஆன் பிள்ளைகள் கிறிது சோம்பல்தனமாக மிருதுவாக இருந்தால் "பெட்டையள்மாதிரி இருக்கிறாய்" "ஆம்பிளப் பிள்ளை மாதிரி இரண்" எனக் கூறப்படும்.

சுகாயனின் சாந்தனை

இன்று கணக்குப் பாடத்தில் போன கிழமை எழுதிய சோதனைப் பேப்பரை வாத்தியார் திருத்தி திருப்பிக் கொடுத்தார். நான்கு (போதுமானது) என்று இருந்தது. சுகாயன் அதிர்ந்துபோன். "இந்த முறை நல்லாப் படிச்சனான். Nachhilfe (ஸிரியூசனுக்கு) வுக்கும் போனது." இரத்தம் விறைத்தது. போனமுறை மூன்று எழுதினதுக்கே அடியும் பேச்சும் விழுந்தது. இரண்டுநாள் ரெவிலிசனே பாக்கேல்ல. அம்மா ரெவிபோன் எடுத்தெடுத்து எல்லாருக்கும் சொல்லுவா. வீட்ட வரேக்க நிருஷாவும். நிரோஷனும் சிரிப்பினம். அவயங்குகு மத்தவில (கணிதம்) எப்பவும் ஒண்டு அல்லது ரண்டுதான் கிடைக்கிறதாம்.

"அப்பா அம்மாட்டக் கையெழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு நாளை பிண்ணடக்கு திருப்பிக் கொப்பியைக் கொண்டுவாங்கோ" எண்டு வாத்தியார் சொன்னது வடிவாக அவன் காதுகளில் வந்து தங்கியது.

அப்பா அலுமாரிக்கு மேல் வைத்திருந்த தடியும் அவரின் முகத்தின் ஞாபகமும் வந்தது. சுகாயனுக்கு அழவேண்டுமோல் இருந்தது. ஆனால் முடியாது. மற்றவர்கள் சிரிப்பார்கள். கஸ்ரப்பட்டு சுரியாகக் கஸ்ரப்பட்டு அடக்கினான்.

நல்ல வேளையாக மணி அடித்ததால் சுகாயன் பாடசாலை முற்றத்திற்கு வந்தான்.

வீட்டுக்கு வந்த சுகாயன் நேரே தனது றாமிற்குச் சென்றான். முதலா வதாகவும் அவசரமாகவும் அவன் செய்த வேலை இதுதான்: கணக்குப் பாடத்திற்கான ரெஸ்ற் கொப்பியை எடுத்து தனது கட்டிலுக்குக் கீழ் ஒழித்து வைத்தான்.

அப்பாவும் அம்மாவும் வசிப்பறையில் இருந்த ஒரு தருணம் பார்த்து சுகாயன் கொப்பியுடன் போனான். நாலு என்று கண்டுகொண்ட அப்பா பார்த்த வேகத்திலேயே ஒரு அறை போட்டார். உடனடியாக அறைக்குள் போப் இருக்குமாறும் அன்று முழுக்க வெளியே வரக்கூடாது என்றும் சட்டம் போட்டார். அம்மாவிற்கும் ஆத்திரமாக இருந்தது. இனிமேல் ரீ.வீ பார்க்கவே முடியாது என்று உறுதியாகச் சொன்னாள்.

சுகாயன் விழித்துக்கொண்டான். அன்று இரவு சுகாயனுக்கு சுரியான தூக்கம் வரவில்லை. தான் கண்டது கனவு மட்டுமல்ல. நிஜமும் இப்படித்தான் நடக்கும். முன்னரும் நடந்திருக்கின்றன. என்ன செய்யலாம் என்று யோசித்தான். இந்தக் கிழமை ரெவிலிசனில் புதிய தொடர் ஒன்று தொடங்குகின்றது. அதை எப்படியாவது பார்த்துவிட வேண்டும். யோசித்தான். தனது சின்ன மூளைக்கு இயலுமானவரை யோசித்தான்.

நல்ல ஒரு ஜிடியா அவனுக்கு வந்தது. உடனே அவன் முகம் வெளிச்ச மானது. கனவுகளின் தொல்லை நீங்கி நிம்மதியாக கார்களினதும், டிரகன் போல் சற்றின் நினைவுடனும் நித்திரையானான்.

காலை வந்தது. அம்மாதான் வழுமைபோல எழுப்பினாள். எழுந்து கதவைச் சாத்தினான். இன்று ஒரு முக்கியமான நாள். கணக்குக் கொப்பித் திருப்பிக் கொடுக்கவேண்டிய நாள்! அதுவும் அம்மா அல்லது அப்பாவின் கையெழுத்துடன்! கட்டிலுக்குக்கீழ் இருந்து கொப்பியை எடுத்தான். போனதடவை செய்த ரெஸ்றிற்குக் கீழ் போடப்பட்டிருந்த அப்பாவின் கையெழுத்தைப் பார்த்தான். உற்றுப் பார்த்தான். பின்னர் அதேமாதிரி ஒரு ஒற்றையில் எழுதிப் பார்த்தான். திருப்பியாக இல்லை. இன்னும் இரண்டு தடவைகள் எழுதினான். பின்னர் கணக்குக் கொப்பியிலும் எழுதிவிட்டு அதனை சந்தோசமான முகத்துடன் உடனடியாக தனது பள்ளிப் பைக்குள் போட்டான்.

சிறுவர்கள் இளைஞர்களுக்கான உதவிச் சட்டம்

(KJHG- Kinder- und Jugendhilfe Gesetz)

இந்தச் சட்டம் பிள்ளைகளினது உரிமைகளைப் பாதுகாப்பது மட்டு மல்ல அவர்களுக்குக் குடும்பத்தில் ஒரு நபரினால் துன்பம் விளைவிக்கப் படும்போது பாதுகாப்பு வழங்கப்படுவதையும் உறுதி செய்கிறது. ஒரு குடும்பத்தில் பிள்ளை துன்பமற்ற வாழ்வதற்கான தூழ்நிலை இல்லை எனில் அதற்கு வீட்டிற்கு வெளியே உதாரணமாக சிறுவர்கள் இளைஞர்களுக்கான விடுதி அல்லது வளர்ப்புப் பெற்றோர் ஊடாக பாதுகாப்பு வழங்கப்படுகின்றது.

குடும்பத்தில் ஒருவர் குடிபோதைக்கு அல்லது எந்த ஒரு கெட்ட பழக்கத்திற்கும் அடிமையானவராக இருந்தல் அதனாடாக பிள்ளைகளை அடித்துத் துன்புறுத்துதல் பாவியற் துஷ்டிப்ரயோகம் அல்லது வேறு எந்தவிதமான துன்பமாயினும் அந்த விடயம் இளைஞர்களுக்குப் பொறுப்பான அலுவலகத்திற்கு (Jugendamt) அறியப்படுத்தப்படுமாயின் பிள்ளைகள் அங்கிருந்து அப்பிள்ளை குடும்பத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட்டு. சிறுவர்-இளைஞர்களுக்கான விடுதிகளில் சேர்க்கப்படுவர். அல்லது வேறு குடும்பங்களுக்கு வளர்ப்புப் பிள்ளைகளாக கொடுக்கப்படுவர். வளர்ப்புப் பெற்றோர்களுடன் ஒத்துவராத படசத்தில் அல்லது அவர்களும் துன்பறுத்துவராக இருப்பின் விடுதிகளிலேயே வாழ்வர்.

அப்படிச் சேர்க்கப்பட்ட பிள்ளைகளுக்கென்று அலுவலகத்திலும் விடுதிகளிலும் பொறுப்பாளர்கள் இருப்பர். பிள்ளைகள் தாம் வீட்டில் கொடுமை அனுபவிப்பதாக உணரின் அலுவலகத்துடன் தொடர்பு கொண்டு

நிலைமையை விளக்கினால் பெற்றோர்கள் விசாரணைக்கு அழைக்கப்பட்டு பிள்ளைகள் விரும்பின் விடுதிகளில் விடப்படுவார்கள். மிகச் சிறுபிள்ளைகளிடம் விடுதியிலோ அல்லது வளர்ப்புப் பெற்றோரிடமே செல்லும் விருப்பம் பற்றிக் கேட்கப்படாமல் அவர்கள் நலனிற்கேற்ப தீர்மானங்கள் எடுக்கப்படும். பெற்றோர் "திருந்தி விட்டதாக" சில காலங்களின் பின்னர் கருதப்படின் அல்லது குடும்ப தழுல் சமுகமாக அமைந்தால் திரும்பி வீட்டிற்குச் செல்ல அனுமதிக்கப்படுவர்.

ஒரு குடிகாரத் தாயோ தந்தையோ தெரப்பி அல்லது வேறு வழிகளில் "நலமான நிலமைக்குத் திரும்பிவிட்டனர்" எனக் கருதின், பிள்ளையும் விரும்பின் திரும்ப அவர்களுடன் வாழலாம். ஆனால் ஒரு தந்தையால் பாவியற் துன்பத்திற்குள்ளாக்கப்பட்ட பெண்பிள்ளை மீண்டும் போவதா விடுவதா என்பது ஒவ்வொரு குடும்ப நிலைக்கேற்றபடி தீர்மானிக்கப்படும். உதாரணமாக இப்பிரச்சினைக்குப்பின் தாயும் தந்தையும் பிரிந்துவிட்டால் தாயுடன் பிள்ளை விரும்பின் இருக்கலாம். இதுவே மிகச் சிறுமியாக இருந்தால் எப்படித் தொடர்புகள் இருக்கும் என்பதைன் கோர்ட் தீர்மானிக்கும். தவிர யார் யாருடன் சந்திப்பது பெற்றோர் எத்தனை தடவைகள் பிள்ளைகளைப் பார்க்கலாம் என்று கோர்டே தீர்மானிக்கும்.

பதினெட்டு வயதிற்கு முன்னரேயே குழந்தை பெற்ற பிள்ளைக்கும் இந்தச் சட்டமே பாதுகாப்பு அழிக்கின்றது. பொதுவாக பதினெட்டு வயது வரையிலும் பிரத்தியேகமான காரணங்கள் அமையின் இருபத்தியொரு வயது வரைக்கும் இந்தச் சட்டத்தின்கீழ் பிள்ளைகள் சலுகைகளைப் பெற்றுமிடியும்.

இது ஒரு சட்டமாக இருக்கிறபோதும் அதில் ஓட்டைகளும் இல்லாமல் இல்லை. ஆனால் இங்கு நோக்கம் சட்டம் பற்றி ஆராய்வது அல்ல ஒரு சிறு அறிமுகம் செய்வது என்பதாலேயே விமர்சனங்கள் பற்றி எழுதவில்லை.

தமிழர்களுக்கும் இந்தச் சட்டத்திற்கும் ஏதாவது சம்பந்தம் இருக்கிறதா என்று பார்ப்போம்.

பொதுவாகத் தமிழர்களிடையே இந்தச் சட்டம் பற்றிய போதிய அறிவின்மை அல்லது இப்படி ஒரு சட்டம் இருக்கிறது என்றுகூடத் தெரியாமலேயே பெரும்பாலானவர்கள் இருக்கின்றனர்.

ஒரு தமிழ்க் குடும்பம். அவர்களுக்கு முன்று பிள்ளைகள். மிகவும் பணக்கஷ்டம் காரணமாக கணவனும் மனைவியும் வேலைக்குப் போக வேண்டிய கட்டாயம். இதனால் பிள்ளைகளைத் தனியே விட்டு விட்டு வேலைக்குப்போய் வந்தார்கள். ஏற்கனவே இவர்கள் பற்றி புகார் இருந்தது. பிள்ளைகளைத் தினமும் வீட்டில் விட்டுச்செல்வது. பிள்ளைகளை அடித்துத்

துனப்ருத்துவது. பக்கத்து வீட்டுக்காரர் பார்த்துவிட்டு குகார் செய்தனர். சிறுவர்களுக்குப் பொறுப்பான அலுவலகத்தினர் விசாரித்தனர். ஆனால் இவர்கள் அப்படி ஒன்றும் இல்லை என்று மழுப்பிவிட்டார்கள். உண்மை யிலேயே பிள்ளைகளைத் தனியே விட்டுவிட்டுத்தான் வேலைக்குச் செல்வார்கள். பின்னேரத்தில் 12 வயது நிறைந்த மூத்த பிள்ளை இரண்டு தம்பிமார்களையும் பார்க்கவேண்டும். சாப்பாடு கொடுக்கவேண்டும். பாடமும் சொல்லிக் கொடுக்கவேண்டும்.

இரு நாள் இந்தச் சிறுமி பாடசாலையில் இருந்து வந்து மிகுந்த களைப்பினால் தூங்கிவிட்டாள். என்ன நடந்ததென்று அவர்களுக்கே தெரியாது. அவ்வளவு அலுப்பு தம்பாடு. வீட்டையும் இரண்டுபண்ணி வைத்திருந்தார்கள். மழித்துக்கொண்ட சிறுமி பதைபதைத்து கொடுக்கப்பட்ட வேலைகளைச் செய்ய முனைந்தாலும் முடியவில்லை. வேலை விட்டுத் திரும்பிய பெற்றோர் அவர்களுக்குக் கொடுத்தனர் தண்டனை. கையில் காயமும் வந்துவிட்டது. மறுநாள் பாடசாலையில் பார்த்துவிட்ட ஆசிரியை விசாரித்து போது பிள்ளை நடந்தவற்றைக் கூறவே ஏற்கனவே பாடசாலையில் வந்து விசாரித்த பொறுப்பாளர்களுடன் ஆசிரியை தொடர்புகொண்டு நடந்த வற்றைச் சொன்னார். அவர்கள் முதலில் செய்த வேலை பிள்ளைகளைப் பெற்றோரிடமிருந்து பிரித்து அவர்களுடன் தொடர்பில்லாத இடத்தில் பாதுகாப்பாக வைத்திருந்தது தான்.

இப்படி நடக்கும் என்றும் இப்படிச் சட்டங்கள் இருப்பதுவும் அறிந்திராத பெற்றோர் கலவரமடைந்துபோனார்கள். "எங்கடை பிள்ளைகள் தானே. நாங்கள் என்னவும் செய்யலாம்தானே. ஊரில் இப்பிடி இல்லைத்தானே." என்றும் அவர்கள் கூறினார். பிள்ளைகளை மீண்டும் உடனே திருப்பி எடுப்பதற்கு முயற்சித்தும் பார்ப்பதற்கான அனுமதிகூட நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகுதான் கிடைத்தது. முதலில் மூன்று பிள்ளைகளும் விடுதியில் அனுமதிக்கப்பட்டு. ஒரு கிழமையில் ஒரு சில மணிநேரங்கள் மட்டுமே பார்க்க அனுமதிக்கப்பட்டனர். சிறிது காலத்தின் பின் மூத்தபிள்ளை தான் விடுதி யிலேயே இருக்க விரும்புவதாகக் கூறினாள்.

இரண்டு பிள்ளைகளும் குறிப்பிட்ட காலத்திற்குப் பிறகு பெற்றோரில் ஒருவர் வீட்டில் இருந்து பிள்ளைகளைக் கவனிப்போம் துன்புறுத்த மாட்டோம் என்று கூறியதன்பின் அலுவலகத்தின் கண்காணிப்பில் திரும்பவும் வீட்டில் இருக்க அனுமதிக்கப்பட்டனர்.

இந்தச் சட்டத்தின் நோக்கம் பெற்றோரையும் பிள்ளைகளையும் ஒரேயடியாகப் பிரித்து வைப்பதல்ல. மாறாக பிள்ளைகளுக்கு ஆபத்து நேருகின்ற வேளைகளிலும் பெற்றோரால் இயலாது இங்கு காரணங்கள்

ஆராயப்படும்) என்று கருதப்படுகின்ற வேளைகளிலும் பிரித்து எடுத்து விடுதிகளிலோ அல்லது வளர்ப்புப் பெற்றோரிடமோ சேர்க்கப்படுவர்.

அலுவலகர்களுக்கும் விடுதிப் பொறுப்பாளர்கள் மற்றும் பெற்றோர் களுக்கும் இருக்க வேண்டும் சந்திப்பு வைக்கப்பட்டு எவ்வளவு காலம் பிள்ளை தற்காலிகமாக இருக்க வேண்டும் என்று ஒரு குறிப்பிட்ட காலம் வரையறுப்புச் செய்யப்பட்டு என்னென்ன செய்யப்படவேண்டும் (Hifeplan) என்கின்ற உதவிக்கான ஒரு திட்டம் தயாரிக்கப்படும். உதாரணமாக குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் பிள்ளையின் வளர்ச்சி மற்றும் பெற்றோரும் பிள்ளைகளும் பழகும் விதங்கள் கவனிக்கப்படும்.

பின்னர் மீண்டும் சந்திக்க வைக்கப்பட்டு அதில் மாற்றங்கள் வளர்ச்சிகள் உண்மையிலேயே நிகழ்ந்துள்ளனவா என்று ஆராயப்பட்டு பின்னர் புதிய தீர்மானங்கள் எடுக்கப்படும். நல்ல வளர்ச்சி ஏற்படுகின்ற வேளைகளில் மீண்டும் பிள்ளைகள் குடும்பத்திற்கே திரும்பிச்செல்ல அனுமதிக்கப்படுவர். இதுவே நோக்கமாக இருந்தபோதும் நல்ல மாற்றங்கள் எளிதிலும் விரைவாக வும் நிகழ்வதில்லை.

தாயகம்?

இன்று சினேகாவிற்கு ஒரே குழப்பமாக இருந்தது? பொறுமை மிகவும் குறைந்தவாக இருந்தாள். இந்த நேரமாகப் பார்த்து அம்மாவோ அப்பாவோ வீட்டில் இல்லை. தம்பி சுகாயன் மட்டும் இருந்தான். விளையாடிக் கொண்டிருந்தான்.

சினேகாவிற்குப் படிக்கமுடியவில்லை. படங்கீருவம் என்று நினைத்தாள். பேப்பரையும் கலர்களையும் எடுத்து வந்தாள். இரண்டு மூன்று வட்டங்களை இட்டாள். அவை ஏதோ கேள்விகள் போல் இருந்தன.

"அம்மாவும் அப்பாவும் எப்பதான் வருவினமோ தெரியாது? இவ்வளவு நேரமா என்ன சாமான் வாங்கினம்?"

யன்னவில் நின்று பார்த்தாள். கார்ச்சத்தம் ஓன்றும் இல்லை. தம்பி விளையாடுவதனை வந்து நின்று பார்த்தாள். அவன் இவ்வளையும் கவனிக்காது (எப்பதான் கவனித்தான்?) காரையும் காரையும் தொலைக் காட்சியில் இடித்து நொருக்கித் தள்ளினான். அவனது ஒவ்வொரு வெற்றியும் சினேகாவை எரிச்சல்டையச் செய்தது.

"இப்பதான் வருகினம்" ஓடிச் சென்று கதவைத் திறந்து பிடித்தபடி நின்றவளை இருவரும் ஆக்சரியமாய்ப் பார்த்தனர். "உனக்கு என் னெண்டு தெரியும் நாங்கள் வர்றது?" என்று என்பதுபோல் பார்த்தனர்.

பை ஒன்றை நீட்டியபடி அவளை "வீட்டு வேலையளைல்லாம் செய்து போட்டியோ?" அம்மா உறுக்கினாள்.

"ஓம் ஓம். இல்லை"

"என்ன செய்துபோட்டியோ இல்லையோ. முன்முனைக்காம் சொல்லு பாப்பம்."

"உங்களத்தான் பாக்துக்கொண்டு நின்டனான். ஒன்று கேக்கிறத்துக்கு."

"பிறகு கேக்கலாம்.. இப்ப உடன் ஓடிப்போய் செய் பாப்பம்."

"இல்ல நான் ஒன்று கேட்டிட்டு."

"அடி போடுறதோ? அல்லது..."

சினேகாவுக்கு என்ன செய்வதன்று தெரியாமல் அறைக்குள் போனாள். பல்லைக் கடித்தபடி செய்து முடித்தாள். மறக்காமல் இருக்க இடையிடையே "தாயகம். தாயகம்" என்று மனப்பாடம் செய்தாள். வீட்டு வேலை செய்து முடித்து வந்து பெற்றோரிடம்

"தாயகம் எண்டா என்ன?" சினேகா

"எங்க கேட்டனீ?" அம்மா

"தமிழ் றேடியோவில்"

"தாயகமெண்டா இலங்கை" அப்பா

"அதுதான் இலங்கை இலங்கை எண்டு நிறையத்தரம் சொன்னவ. அப்ப தாயகம் எண்டா இலங்கையோ?"

"இலங்கை ஒரு தாயகம். ஒவ்வொரு ஆக்கஞ்சுக்கும் தாயகம் இருக்கு. அவையள் பிறந்து வளர்ந்த இடத்தைத்தான் தாயகம் எண்டு சொல்லுறது" அம்மா.

"உங்கட தாயகம் எது?"

"சிறிலங்கா." அப்பா

"சிறிலங்காவோ அப்ப இலங்கை எண்டு சொன்னியள்?"

"இரண்டும் ஒன்றுதான். இலங்கையெண்டா தமிழ்"

"அப்ப என்ற தாயகம் ஜேமனியோ?"

"சீ விசரே. இலங்கதான். எங்கட இலங்கயெண்டா உன்றயும் இலங்கதானே." அப்பா

"பிறந்து வளர்ந்த இடம்தான் தாயகம் எண்டு சொன்னீங்கள். நான் பிறந்து வளர்ந்தது இங்கதானே."

"அது எல்லாருக்கும் அப்பிடியில்ல. ஜேர்மன் ஆக்களுக்குத்தான் இது தாயகம் எங்களுக்கு இலங்கை தான்."

"நான் இஞ்சதானே பிறந்து வளந்தனான். ஏன் எனக்கு இது தாயகம் இல்லை?"

"சொன்னாக் கேளன். எங்களுக்கு இப்ப ஜேர்மன் பாஸ்ப் போர்ட்டு இருக்கிது. அதில் எங்கட நசனாவிட்டி ஜேர்மன் எண்டுதான் எழுதியிருக்கு. நாங்கள் ஜேர்மன்காரரே? இல்லத்தானே. இலங்கையாக்கள்தான். அது மாதிரித்தான்."

"நசனாவிட்டி எண்டா என்ன?"

"இவளொருத்தி இப்பவாப் பாத்து அறுக்கிறாள். பெரிசா வளந்தவுடன் உடனக்கு விளங்கும். இப்ப போ. கரைச்சல் குடாமல்."

"அம்மா! இலங்கை எப்பிடி இருக்கும்?"

"நிறைய எங்களப்போல ஆக்கள் இருப்பினம். தென்னைமரங்களெல்லாம் இருக்கும். நெடுகலும் வெய்ப்பிலாயிருக்கும்."

"தமிழ்ப்படத்தில் வாறமாதிரியோ?"

"ஓமோம்."

"நாங்கள் அங்க போமாட்டமா?"

"ஒருக்காக் கூட்டிக்கொண்டபோவம்தானே"

"எப்ப?"

"அது இப்பவெல்லாம் சொல்லேலாது."

"இந்த சமருக்கு?"

"போகேலாது."

"என். என்னைக் கூட்டிக்கொண்டு போங்கோ."

"இப்ப ஒரு பிள்ளை நல்ல அடிவேண்டப்போறா."

"நெடுகலும் இப்பிடித்தான். நல்ல அடிவேண்டப்போறா. வேற ஒண்டும் தெரியாது."

தொடக்கம்

முற் காலத்தில் வாழ்ந்த மனிதர்களின் தன்மைகள் அவர்கள் வாழுந்த விதங்கள் வேறானவை என்று படித்திருக்கிறோம். அவர்கள் மிகவும் மூர்க்கத்தனம் கொண்டவர்களாகவும் "படிப்பு அறிவு" இல்லாதவர்களாகவும் "நாகரீகமற்றவர்களாகவும்" இருந்தார்கள் என்று இன்று சொல்லப்படுகின்றது.

அவர்களது வாழ்வு முறைகளைப் பற்றி ஆராய்ந்த சில தத்துவ வாதிகளின் தகவல்களைப் பார்க்கும்போது பெண்களும் பிள்ளைகளும் மிகவும் சுதந்திரமாக நடமாட முடிந்ததென்று தெரிகின்றது. குழுக்களுக்குத் தலைவிகளாக பெண்கள் இருந்தனர். பெண்களின் உரிமைகளும் கருத்துக் களும் மேலோங்கியிருந்தன. இதனைப் பெண்வழிச் சமூகம் என்றும் சொல்வர்.

பெண்கள் பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுப்பவர்கள் என்கின்ற வகையில் மிகவும் அதிசயப்பிறவிகளாகவும் மரியாதைக்குரியவர்களாகவும் பார்க்கப் பட்டனர். அவர்களுக்கென்று ஒரு குறிப்பான கணவர் இருந்திருக்கவில்லை. பல கணவர்களிடமிருந்து பல குழந்தைகள் இருந்தனர். அந்தக் குழந்தைகள் மிகவும் சுதந்திரமாக இருந்தனர் என்றும் கூறப்படுகின்றது.

இதன்பின்னர் பிள்ளைகளின் முக்கியத்துவம் கருதி (குழுக்களுக்கிடையில் ஏற்பட்ட சண்டைகளில் மனிதர்கள் மரணிப்பது அதிகரிக்க) இனப் பெருக்கத்தை பாதுகாப்பது கருதி பெண்கள் வீட்டில் பாதுகாப்பாக இருக்க வேண்டிய நபர்களாகப் பார்க்கப்பட்டதால் பெண்கள் தலைமை தாங்கிய வேட்டைகளை ஆண்கள் பொறுப்பெடுத்தனர். சண்டைகளில் சேர்க்கப்பட்ட பொருட்களை (அதற்குமுன்னர் பொருளாசை அற்ற பொருட்கள் சேர்க்கும் பழக்கமற்றவர்கள்) சேர்த்து வைக்கத் தொடங்கினர். மனிதர்களுக்குள்

குழுக்கள் பிரிந்து தனிநபர்களாக குடும்பங்களாக உருவாகினர். தமது சொத்துக்களை ஒருவருக்கென்று சேர்த்து வைக்க ஒருதார மணமுறை, குடும்பங்கள், பிள்ளைகளுக்கு தந்தையின் பெயரிடுதல் ஆகியன தோன்றின.

தாய் வழிச்சமூகம் என்பது தலைகீழாகி தந்தைவழிச்சமூகம் என்னும் ஆனாதிக்கக் கருத்துக்கள் செயற்பாடுகள் கொண்ட சமூகம் வளர்ந்தது. இன்று அதன் வடிவத்திலேயே நாம் வாழ்கின்றோம். இடைக்காலத்தில் பெண்கள் இதற்காக எதிர்க்குரல் எழுப்பிப் பல போராட்டங்களை நடத்தி தமக்கான பல உரிமைகளைப் பெற்று கொண்டிருந்தாலும் நாம் இன்று வாழும் முதலாளித்துவ நாடுகளாகிய ஜோப்பிய நாடுகள் உட்பட்டு இலங்கை வரையில் இன்னமும் ஆண்களே உயர்ந்தவர்களென்றும் பெண்கள் இரண்டா வது பிரசைகளாகவும் பார்க்கப்பட்டும் நடாத்தப்பட்டும் வருகின்றனர்.

நாகரீகம் அடைந்துவிட்டதாகச் சொல்லும் நாங்கள் இன்று புகவிடங் களிலும் சீதனம் வாங்குதல் உட்பட்ட பெண்களுக்கான அனைத்துவகையாக துன்புறுத்தல்களையும் செய்துவருகின்றோம். இப்படிப்பட்ட ஒரு உலகத்தில் தான் இன்று எமது பிள்ளைகள் வாழ நிரப்பந்திக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். நாங்கள் எப்படி உள்ளோமோ எமது சமூகம் எப்படி கட்டியமைக்கப் பட்டுள்ளதோ அதே வரையறைக்குள்ளும் பிள்ளைகள் வளர்வது வளர்க்கப் படுவது விடயங்களைக் கற்றுக்கொள்வது என்பன நிகழ்கின்றன.

ஆனால் பிள்ளைகள் மட்டும் "நல்ல பிள்ளைகளாக" வளர வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகின்றோம். இது நல்ல ஆசைதான். ஆனால் அந்த ஆசை மட்டும் இருந்தால் போதாது.

ஒரு நல்ல பிள்ளை என்றால் அது ஆரோக்கியமாக நல்ல சமூகத்தில் வாழவேண்டும். ஆரோக்கியமான சமூகம் என்னும்போது உடல் உள்நோய் கள் நீங்கியதாக மட்டுமன்றி ஆண்களும் பெண்களும் சமமான உரிமை களுடனும், பெண்கள் இரண்டாவது பிரஜை என்கின்ற மனதிலை மாறி சமம் என்கின்ற நிலையும், பிள்ளைகள் உட்பட்ட எவரும் வள்ளுமறைக்கு உட்படா மல் இருத்தலும் அவசியமாகும். அதே வேளை எந்த மனிதரும் தாழ்மைப் படுத்தப்படாமல் சமமாகவும் சுகல உரிமைகளுடனும் இருத்தல் வேண்டும்.

இது நடைமுறையில் செய்யமுடியாத ஒரு கனவு என்று நீங்கள் சொல்லலாம். ஆனால் எத்தனையோ கனவுகளை நன்வாக்கியவர்கள் மனிதர்கள். இப்படியொரு உலகத்தை உருவாக்க முயற்சியாவது செய்யவேண்டும். இது வீட்டுக்குள்ளேயே முதலில் ஆரம்பிக்கப்படலாம். அதனை நோக்கியே எமது பிள்ளைகளை வளர்க்கலாம்.

பிள்ளைகள் வளர்வதற்கான நல்ல சூழல்கள் அமைந்திருக்க வேண்டும்.

அந்த சூழல் பிள்ளைகள் வாழ்கின்ற இடங்கள், விடுதிகள், உறவினர்கள் வீடுகளாக இருக்கிறது. பாடசாலை நண்பர்களினுடைய தூழல்களாக இருக்கிறது. மற்றும் இவர்கள் நடமாடும் வெளி இடங்களாக இருக்கின்றன. எல்லா வகையான தூழல்களுமே நன்றாக இருப்பது நல்லதுதான். ஆனால் அந்தக் காலம் இன்னும் வரவில்லை.

எம்மால் இயலுமானது முடிந்தது வீட்டுச் சூழலை சரியாக வைத்திருத்தல். குறைந்தது, முயற்சியேனும் எடுத்தல்.

வீட்டுச் சூழல் என்னும்போது அங்கு வாழும் பெரியவர்கள் மனதிலை மற்றும் விடயங்கள் நன்றாக அமைந்திருத்தல் வேண்டுமென்பதைப் பார்த்தோமல்லவா?

இங்கு வாழும் எமது சமூகத்தில் உளவியலில் ஏற்படும் பிரச்சினைகள் பேசப்படக்கூடாத ஒரு விடயமாகவும் அப்படி ஒருவர் பாதிக்கப்படும்போது அவரே அதன் குற்றவாளியாவும் பார்க்கப்படுகின்றது. உடலில் ஒரு நோய் ஏற்படும்போது வைத்தியரை நாடுகின்றோம். அதே போலத்தான் உள்ளத்து நோயும். வைத்தியரை நாடுவது பிழையல்ல என்கின்ற என்னத்தை எல்லோரும் வளர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். அதை விடுத்து "அவருக்குத் தட்டிற்றிது, விசராக்கீற்றிது, களன்ட கேஸ்" என்றெல்லாம் கூறுவது நாகரீகமானதல்ல. இப்படி அவர்கள் பார்க்கப்படுவதாலும் கூறப்படுவதாலும் தமது பிரச்சினைகள் பற்றி மற்றவர்களிடம் மனந்திறந்து கதைப்பதையோ ஒரு உளவியல் நிபுணரை நாடுவதனையோ அப்படி நாடிய வேளை மற்றவர் களுக்கு அது பற்றிச் சொல்லவோ விரும்புவதில்லை. இது, தனிமனிதர்களின் அனுபவங்கள் சமூக அறிவாக வளர்வதற்கான வாய்ப்பையும் இல்லாமல் ஆக்கி விடுகின்றது.

எதோ ஒரு விதத்தில் நாம் எல்லோருமே தனிமை, தாயக ஏக்கம், இனவாதம் நிறவாதம், வேலை இல்லாமை, பிரிவுத் துன்பங்கள், உறவுகளின் இழப்புகள், ஏமாற்றங்கள் என்று பாதிக்கப்பட்டவர்கள்தான். இதில் எல்லோருமே உளவியற் பாதிப்பிற்கு உட்படுவதில்லை. சிலர் இயற்கையிலேயே வளர்ந்த விதம் காரணமாகவே திடமான மனதைக் கொண்டுள்ளனர். சிலர் மற்றவர்களுடன் கதைப்பதிலேயே தம் மைத் தெளிவாக்கியும் திடமாக்கியும் கொண்டுள்ளனர். தமது பிரச்சினைகளை நாகரீகமற்றமுறையில் ஒருவர் அணுகுகிறார் என்று கருதின் நல்ல மனிதர்கள் இடத்தேமட்டும் அவற்றை கூறமுடியும். சம்மா கதைப்பதால் மட்டுமே பிரச்சினைகள், மனப்பிரச்சினைகள் தீருவதில்லை. அதற்குகென நல்ல மனநலவைத்தியர்கள் இருக்கிறார்கள்.

உங்களுக்காக என்று மட்டுமல்லாமல் உங்கள் குழந்தைகளுக்காகவும் என்று கருதிச் செயற்படுவது சிறந்தது.

காலங்காலமாகக் கடைப்பிடித்துவந்த விடயங்கள் "எல்லாமே" நல்லவை தானா என்கின்ற கேள்வி எமக்குள் எழவேண்டும். நாம் இதுவரை ஒழுகிவந்த நிறைய விடயங்கள் நல்லவைகளாகத்தான் இருக்கின்றன. அவை இங்கு வரும்வரையில் எமக்கே சிலநேரம் தெரியாத உண்மைகளாக இருந்திருக்கின்றன. ஆனால் இன்று இலங்கையிலும் வெவ்வேறு நாடுகளிலும் தினமும் வாழ்விற்காகப் போராடிக்கொண்டிருக்கும் எத்தனையோ விதமான மக்களுக்குக் கிடைக்காத அனுபவமும் சந்தர்ப்பங்களும் இங்கு புகவிடத்தில் பல நாட்டுமக்களுடன் ஒன்றாக வாழ்வதால் கிடைக்கப்பெறுகின்றோம். அவற்றினை நாம் கண்டறிவது மிகவும் அவசியம்.

எமது கண்களையும் மனங்களையும் திறந்து வேறும் நல்ல விடயங்கள் உள்ளனவா என்று அறிவதும் எமது நல்ல விடயங்களுடன் அவற்றை இணைத்துக் கொள்வதும் பின்னைகளுக்கு அவற்றினைக் கடத்துவதும் ஆரோக்கியமானதேயாகும். நாம் விரும்பினும் விரும்பாவிட்டினும் குறிப்பிட டைவு பின்னைகள் இப்படியான விடயங்களை உள்வாங்கிக் கொள்ளத்தான் போகின்றனர். அதற்காக நாமும் எம்மைத் தயார் செய்துகொள்ளவேண்டும் என்பது அவசியமாகின்றது.

குழந்தையை நல்ல ஒரு மனிதராக ஆக்கவேண்டுமென்றே எல்லாப் பெற்றோர்களும் விரும்புகின்றனர். அதனால் "நல்லது" என்றால் என்ன என்கின்ற தெளிவு ஒவ்வொருத்தருக்கும் இருக்கிறதா? நாம் நல்லது என்று (உண்மையிலேயே அது நல்லதாக இருந்தபோதும்) கருதுவது சில வேளைகளில் பின்னைகளை சித்திரவைதைசெய்வதுபோல் இருக்கும். "படி" என்று சொல்வது ஒரு நல்ல விடயம் என்று எடுத்துக்கொண்டால் இதற்காக ஒரு பின்னை மிகவும் கஷ்டப்பட்டு ஊசிமேல் இருப்பதுபோல் உணருவதாக இருந்தால் அதன் காரணம் அறிந்து "படி படி" என்றுமட்டும் தினிக்காமல் அல்லது "சோம்பேறி" என்று குற்றம் சாட்டாமல் படிக்கத் தூண்டுவதற்கு வேறு என்ன வழிகள் இருக்கின்றன என்று அறிந்து அவ்வழிகளை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கலாம்.

சில பெற்றோரை அவதானிக்கும்போது அவர்களும் ஒரு காலத்தில் சிறுபின்னைகளாக இளம் வயதினாரக இருந்தவர்கள்தானே? எத்தனை "குழப்படிகள்" செய்திருப்பார்கள்? ஆனால் அப்படி தாம் இருந்திராததுபோல் தமது பின்னைகளுடன் நடந்துகொள்கிறார்களே? அவர்களைப் புரிந்துகொள்கிறார்களில்லையே? என்று எண்ணத் தோன்றும்.

கலாச்சாரம் பண்பாடு உறவுமுறைகள் பற்றி எழுப்பப்படும் பிரச்சினைகள் என்னும்போது புகைபிடித்தல், கட்டை நீண்ட உடைகள் அணிதல் சிறிய வயதிலேயே பாலியல் நண்பர்களை வைத்திருத்தல், என்றெல்லாம் உதாரணங்கள் காட்டப்பட்டன. தினமும் பெற்றோர்களும் பின்னைகளும் முகங்கொள்ளும் பிரச்சினைகளை விளக்கவே இவ்வுதாரணங்கள் தரப்பட்டன. மேற்குறிப்பிட்ட உதாரணங்களைவிட அடிப்படையில் சில விடயங்கள் சரியான முறையில் அனுகப்படும்போது அவை பலம் குறைந்தனவாகிவிடும்..

ஒரு பின்னையை நல்ல பின்னையாக வளர்க்கவேண்டுமாயின் வன்முறை அற்றதான் தழுவ் இருந்தல் மட்டுமல்லாமல் அவர்மீது வன்முறை பாவிக்கப்படாமலும் இருந்தல் வேண்டும். வன்முறை எந்த வடிவிலாவது பாவிக்கப்படுகின்றது என்று உணரின் அதனை உடனே நிறுத்துவதற்கான நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படவேண்டும். முன்னொரு காலத்தில் அறிவற்ற நாகரீகமற்ற மக்களாக காட்டுக்குள் வாழ்ந்ததாக தற்போது எம்மால் கருதப்படும் மக்களை மனதில் வைத்து "காட்டுமிராண்டித்தனம்" என்று சொல்கி றோம். இன்று நாகரீகம் அடைந்ததாகச் சொல்லும் எம்மிடையேயும் பலவகையான வன்முறைகள் நிலவுகின்றன?

பாவியல் வன்முறை என்னும்போது இது பெண்பின்னைகள்மீது கூடுதலாக ஆண் நபர்களினால் செலுத்தப்படுகின்றது. இந்தவகையில் தாய்மார்கள் தமது வீட்டுச் சிறுமிகளுக்கு தொடர்ச்சியான கண்காணிப்பும் பாதுகாப்பும் அளித்தல் நல்லது. பெண்பின்னைகள் மட்டுமல்ல ஆண்பின்னைகளும் பாவியல் வன்முறைக்கு ஆளாகின்றனர். ஆகவே எமது கண்காணிப்பு பொதுவாகவே சிறுவர்கள்மீது இருந்தல்வேண்டும்.

இளமைக்காலத்தில் பின்னைகளுடன் கதைப்பது அவர்களை உதாசீனம் செய்யாது) மிகவும் முக்கியமானது. உதாசீனம் அவர்கள் மனதை எவ்வளவு பாதிப்புக்குள்ளாக்குகின்றது. அவர்கள் வாழ்வையே மாற்றியும் விடுகின்றது. அரவணைப்பு உடல்ரீதியானதாக அல்லது சாத்தியமற்ற வேளையில் உணர்வுரீதியானதாக இருக்கலாம்.

எமது நாட்டில் ஏற்பட்ட அரசியல் நிலை காரணமாக எனது தாயார் ஐந்து பின்னைகளுடன் ஆறு வருடங்களாகத் தனித்து வாழ வேண்டியிருந்தது. இப்படியான தாய்மார்கள் இலங்கையில் எத்தனையோ பேர். அதேபோல் பல வருடங்கள் தனிமையில் எனது தந்தையும் ஜேர்மனியில் வாழ நேர்ந்தது.

நாங்கள் ஜேர்மனிக்கு அகதிகளாக வந்தபோதும் உடுக்க உடையும் நேரத்திற்கு உணவும் இருந்தன. ஆனால் புதிய கலாச்சாரம் மொழி என்ப

வற்றினூடாகத் தனியாக தத்தளிக்க வேண்டியிருந்தது. என்னிடம் இருந்த பல கேள்விகளுக்கும் ஆர்வங்களுக்கும் சரியாக பதில் கிடைக்கவில்லை.

புகவிடத்தில் ஒரு கறுப்புப் பெண்ணாக அகதியாக மாணவியாக அடைந்த அனுபவங்களினுடாக எனது தாயாரையும் இங்கு பிறந்து வளர்ந்த எனது சோதரர்களின் பிள்ளைகளையும் இன்று விளங்கிக்கொள்ளவும் முடிகின்றது. எனது தாயாரூடன் காற்றுப் பற்றியும், சிறுவரின் மனதிலைப்பற்றியும், பெண்களின் உரிமைகள் பற்றியும் பேசமுடிகின்றது. அவரது முதுமையான அனுபவங்களும் வாசிப்பினூடான தேடலும் புகவிட வாழ்வின் அனுபவமுமே இதற்கு காரண மாகும்.

எமது சொந்த நாட்டை இழந்து, சொந்த மொழியை எங்கும் பேச முடியாது, வதிவுரிமை கிடைத்தும் அந்நியர்களாக உணரும் ஒரு நிலையில் எமது அடையாளங்களைத் தொலைத்துவிடாமல் இருப்பதற்காக கலாச்சாரம் பண்பாடு என்பவற்றைப் பற்றி வலியுறுத்தப்படும்போது விளங்கிக் கொள்ளக் கூடியதே. ஆனால் கலாச்சாரம் என்பது ஒரு பயமுறுத்தலாக அல்லது அடிப்படை உரிமைகளைக் கட்டுப்படுத்துவதாக அமையும் என்றால் அது ஆரோக்கிய மானதல்ல. ஒரு பிள்ளை அப்படி உணருமாயின் அதுபற்றி கேள்வி எழுப்பப்பட்டு சரியாக தீர்வு கண்டு கொள்ளப்படவேண்டும். எமது கலாச்சாரம் அப்படியானது இல்லை என்றால் அது என் என்று பிள்ளைகள் கேட்கும் கேள்விகளுக்குச் சரியாக பதில் அளிக்கப்படவேண்டுமே தவிர அது அப்படித்தான் என்று மொட்டையாக கூறுவது சரியல்ல.

எமது நாட்டில் கிடைத்திராத பல வசதிகள் எமக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன. பணம் சேர்ப்பது மட்டுமே எமது கொள்கையாக இருக்க முடியாது. ஏனைய நல்ல விடயங்களையும் அறிந்து பிள்ளைகளுக்கும் கொடுப்போம்.

இயற்கைகூட மிகவும் அழகாக இருக்கின்றது என்பதனையும் மறந்து விடாமல் வாழ்வோம். அந்த இயற்கைகூட எம்மனங்களை மாற்றவும் புதிய சிந்தனைகளை உள்வாங்கவும் உதவுகின்றது..

கல்விவிடயத்தில் எமது பெற்றோர் மிகவும் குழப்பமான நிலையிலும், ஒருவகையான ஆங்கில மோகத்திலும் இருப்பதனைப் பார்க்கலாம். இரண்டாம்தர மனிதர்களாக வாழும் ஒரு நாட்டில் கல்வியை உயர்த்திக் கொள்வதில் உள்ள ஆர்வம் விளங்கிக் கொள்ளக் கூடியதே ஆனால் ஆங்கில மோகத்தை எப்படி விளங்கிக் கொள்வது?

இந்த நாட்டு மொழி தெரியாவிடினும் பிரச்சினையில்லை ஆனால் ஆங்கிலம் தெரிந்தால் அவர் மரியாதைக்குரியவராக மதிக்கப்படுவதேன்?

கல்வி என்பது இன்றைய காலகட்டத்தில் பணம் சம்பாதிப்பதுடன் பெரும்பாலும் சம்பந்தப்பட்டிருப்பதும் அதனை மையப்படுத்தி பாடங்கள் நடத்தப்படுவதும் தூர்ப்பாக்கிய நிலையே. கல்வி என்பது உலகில் துன்பமற்ற அமைதியான ஒரு வாழ்வை வாழ்வதற்கும் ஏனையவர்களுக்கு உதவுவதற்கு மாக இருக்கிறது. ஆனால் அதன் அர்த்தம் இன்று வேறு. கல்வி, அந்தஸ்து கெளரவும் தரும் ஒரு விடயமாகவும் மாறிவிட்டது. கல்வி என்பது திருமணத் துடன் முடிந்து போகும் ஒரு விடயமும் அல்ல.

எமது பிள்ளைகள் எம் சொந்தங்கள்தான். ஆனால் அவர்கள் வளர்ந்த பின்னர் தமக்கென்று வாழ்க்கைத்துணைகளுடனும் பின் பின்னர் தமது பிள்ளைகளுடன் வாழப்போகின்றவர்கள். ஆகவே பரந்த மனதுடன் எமது பிள்ளைகளை எமது சமூகத்திற்கான ஆரோக்கியமான பிள்ளைகளாக வளர்க்க முனைவோம்.

மற்றவர்களையும் அவர்களது கருத்துக்களையும் மதிப்பவர்களாகவும், ஆண்பிள்ளைகள் பெண்களை மதிப்பவர்களாகவும், பெண்பிள்ளைகள் தாம் இரண்டாம் பட்சமானவர்கள்ல என்கிற உணர்வளவர்களாகவும், எமது கல்வி அத்தியாவசியமானதாயிலும் அது ஒருவரின் கெளரவத்துக்கான அடிப்படை அம் சமல்ல என்று கருதுகின்றவர்களாகவும், பிறருக்கு உதவும் மனப்பாங்குடையவர்களாகவும், உலகம் பற்றிய கேள்வி யெழுப்புவர்களாகவும், பொருள் மோகமற்றவர்களாகவும் இருப்பதே ஆரோக்கியமான மனப்பாங்கு ஆகும். ஏகாதிபத்திய, யுத்தமனமுள்ள, பொருள் முதல்வாத, அடக்குமுறை கொண்ட இந்த சமூகத்தில் பிள்ளைகளை இப்படி வளர்ப்பதென்பது ஒரு போராட்டமே. எமக்கு முன்னால் இருப்பதோ பெருங் கடமை. போராடிப் பெறுவதே இனிமை.

உதவுங்கள்!

எங்களுடைய உண்மைப் பெயர்கள்
உங்களுக்குத்தெரியுமா?
எங்கள் வீரு விடுதிகள்
எங்களைப்போன்ற பெயருடையவர்கள்
எங்கள் நண்பர்கள்
அந்த நடச்சுத்திரங்களும் சந்திரனும் தூரியரும் எமது
சொந்தவுங்கள்.
ஆம்! எங்கள் பெயர்களும் பீள்ளைகள்தான்
உங்களைப்போல்
மன்று வேளை உணவு
எம்மை நாமே உயர்த்திக்கொள்ளக் கல்வி
மருந்து
பருக்கப் பாய்கள்
மாணங்காக்க உடைகள்
முச்சவிட நல்ல காற்று
உலகை அறிந்துகொள்ள ஒரு கணனி
எமது தேவைகள்
இன்று நாங்கள் பீள்ளைகள்
அதனால் எங்களுக்கு உதவுங்கள்
நானை நாமும் பெரியவர்களாவோம்
பிறருக்கு உதவும் நல்ல மனிதர்களாவோம்

www.uthawi.net

தகவல்கள்

ஜேர்மனியில் கிட்டத்தட்ட இருபது வருடங்கள் வாழ்ந்துவரும் நான் ஒரு கறுப்புப் பெண்ணாகவும் அகதியாவும் மாணவியாகவும் பெற்ற அனுபவங்கள் ஏராளாம். பதினாறு வயதிலிருந்தே மொழிபெயர்ப்பாளராக பல் தளங்களில் பணிபுரியும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. தமிழ்க்குடும்பங்கள், எல்லைப்புறப் பொலிசார், தமிழர்களுக்காக நாமே உருவாக்கி நடத்திய ஆலோசனை நிறுவனம், உளவியல் நிபுணர்களின் தெரப்பி, சிறு பிள்ளைகள் இளைஞர்களுக்கான அலுவலகங்கள், நீதிமன்றங்கள், சட்டநிபுணர்கள், அகதிகளுக்கான விடுதிகள் என்று பல தளங்களில் எமது அனுபவங்கள் அமைந்தன.

சமூகசேவை சமூகபோதனாசிரியத் துறையில் படித்த சமூகவியல், உளவியல் மற்றும் சிறுபிள்ளைகளுக்கான பாதுகாப்புச்சட்டம், படிப்பின் இறுதியாக எழுதப்பட்ட கிழக்கு ஐரோப்பாவிற்கூடாக ஜேர்மனி வரும் தமிழர்கள் பற்றிய விடயங்கள் (Diplomarbeit 1998) போன்றவற்றினுடைப் பெற்ற தகவல்களும் அனுபவமும் இந்நூலாக்கத்தில் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளன.

சிறுவர்கள் இளைஞர்களுக்கான விடுதியில் இரண்டு வருடம் பணிபுரிந்த அனுபவங்களும் இங்கு சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

சிறுபிள்ளைகளுக்கான சட்டமும் நோய்ப்பறிய குறிப்பும் இந்நால் பேசும் விடயத்தை கருத்திற்கொண்டும் மிகச் சுருக்கமாகத் தரப்பட்டுள்ளன.

இந்த சமூக அமைப்புமுறை பற்றிய கேள்வி பெண்விடுதலை பற்றிய தேடலில் சிக்கிய சில புத்தகங்களினுடைப் பெற்ற தகவல்களும் சேர்க்கப் பட்டுள்ளன.

புள்ளிவிபரங்கள் ஜேர்மனிய புள்ளிவிபர செயலகத்திலிருந்து
பெறப்பட்டன.

புகலிடத்தில் எனது நண்பர்களாக பல நாட்டவர்கள் இருக்கின்றனர். இவர்களிடமிருந்து அறிந்துகொண்டவைகள் ஏராளம். மற்றவர்களது பிரச்சினைகளை அறிந்துகொள்ளவும் எமது பிரச்சினைகளைப் பசிர்ந்து கொள்ளவும் இணைந்து பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காண்பதற்கும் நாடகமும் ஒரு ஊடகம் என்று மூன்று வருடங்களுக்கு முன்னர்தான் தெரிந்தது. இந்தவகையில் ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் நாடகம் என்று சொல்லப்படும் போறும் நாடகம் (Forumtheater-Theater der Unterdrückten) ஓன்றில் இணைந்து நடிக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. இந்தக் குழுவில் கேளினில் வசிக்கும் பல நாடுகளையும் சேர்ந்தவர்கள் இருக்கின்றனர். கண்ணாடி என்று தமிழில் பெயரிடப்பட்டுள்ள எமது அமைப்பு இறுதியாக எடுத்து உரையாடும் விடயம் புகலிடத்தில் பின்னாகள் வளர்ப்பும் பிரச்சினைகளும் என்பதாகும்.

(www.forumtheaterkoeln.de)

நிருபா

இலங்கையில் இனுவிலைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர்.

இளம் வயதில் ஜேர்மனிக்குப் புலம்பெயர்ந்த இவர் சமூகசேவை சமூகபோதளாசிரியத் துறையில் பட்டம் பெற்றவர். கடந்த பத்து ஆண்டுகளாக பெண்கள் மற்றும் சிறுபாள்மையினர்மீதான வள்ளுமறைகளுக்கு எதிரான அமைப்புகளுடனும் ஆலோசனை நிறுவனங்களுடனும் இணைந்து செயற்பட்டு வந்தவர்.

நவீன் கலை இலக்கியத்திலும் ஈடுபாடுடைய இவருடைய பல படைப்புகள் கடந்த பதினெட்டாண்டு ஆண்டுகளாக

தூண்டில், நமது குரல், ஊதா, சக்தி, அம்மா, பெண்கள் சந்திப்பு மலர், அந்றம் போன்ற புகவிட இதழ்களிலும் தோற்றுத்தான் போவோமா. ஊடறு, மறையாத மறுபாதி போன்ற தொகுப்புகளிலும் வெளிவந்திருக்கின்றன.

பெண் இலக்கியத்தில் மிகவும் ஈடுபாடுடைய இவருடைய படைப்புகளில் பெரும்பாலானவை பெண்கள், சிறுமிகள் பிரச்சினைகளுக்கு முக்கியத்துவம் அளிப்பதைக் காணலாம்.

வெளிவந்த சிறுக்கைத் தொகுப்பு :

...சுணைக்கிது (ஆகஸ்ட் 2005)